

అమరాధ పరిశోధన

ప.7 సెప్టెంబర్ '86

సప్తమంబ 153

BLANK PAGE

నాగనామ

(మీ కోసం “అపరాధ పరిశోధన” అందజేస్తున్న
మీరు మెచ్చే క్రైమ్ నవలలు)

లై డిటెక్టర్

రచన: వసుంధర

నకిలీ సంపద

రచన: భీమవరపు పురుషోత్తం

పులి పంజాలు

రచన: సుంకరి రాంప్రసాద్

రాక్షణ ప్రేమ

రచన: ఎమ్. వి. వి. సత్యనారాయణ

అన్వేషణ - మూడవ భాగం

అపరాధ పరిశోధన సప్లిమెంట్--153

సెప్టెంబరు, 1986

కాల: రు. 7-00

వీడాది చందా: 84 రూపాయలు

మేనేజింగ్ ఎడిటర్:

శ్యామ దామోదర్ రెడ్డి

సంపాదక వర్గం:

శ్యాంబాబు

వి. వి. మోహనావ్

బొమ్మిడి అచ్చారావు

విద్వాన్ పీలాదేవి

కార్యాలయం :

అపరాధ పరిశోధన కార్యాలయం

నారాయణగూడ, హైదరాబాద్-29

ఫోన్-64843

మూద్రణ :

క్రాంతి ప్రెస్,

2, ఫ్రాన్సిస్ కోసెక్ స్ట్రీట్, మద్రాసు-1.

లై డిటెక్టర్

వసుంధర

మొరైల్ వ్యాసు—ఒక పక్కగా ఆపి అందులోంచి

దిగాడు డిటెక్టర్ కిల్లర్,

బయట ఎండ మండిపోతోంది.

కిల్లర్ కి కడుపులో నకనకలాడుతోంది.

వీధిలో జనం ఆటేలేరు.

అతడు టైము చూసుకున్నాడు. టైము రెండుగంటలు.

చకిచకా అడుగులు వేశాడతడు.

కోడుకు అటూ యిటూ కూడా హోటళ్ళున్నాయి.

కిల్లర్ పేర్లు చదువుతూ పోతున్నాడు.

చివరికి దొరికింది—అతడిక్కావలసిన హోటలు.

ఆ హోటలు ప్రత్యేకత యేమిలేదు—వీసీ కావడం

తప్ప!

కిల్లర్ హోటల్లో అడుగుపెట్టాడు —అద్దాల తలుపులు
తీసుకుని.

లోపల చల్లని గాలి....

ఒక్క సారి స్వంంలో అడుగు పెట్టినట్లనిపించిందతడికి!
హోటల్ బాగా రమ్మగా వుంది.

లోపల చాలా గదులున్నాయి.

ఒక్కసారి వందమందికి భోజనం పెట్టడానికి సదు
పాయాలున్నాయక్కడ!

కానీ బయట వేడిగా వుండడంతల్ల—లోపలకు వచ్చే
జనం ఓ పట్టాన బయటకు వెళ్ళడంలేదు.

భోజనం కోసం కిల్లర్ ఆరగంట నేపు ఎదురుచూడాల్సి
వచ్చింది. ఆయినా అందుకతడు విచారించలేదు.

లోపల హాయిగా వుంది.

భోజనం తాపీగా, రృప్తిగా చేశాడు కిల్లర్.

వంటకూడా రుచిగా వుంది.

“బిల్లె తె నా ఫర వాలేను—చాలా మంచి భోజనం”
అనుకున్నాడు కిల్లర్.

క్లీనర్ వచ్చి అతడి ముందున్న మీల్స్ ప్లేటు తీసుకుని
వెళ్ళిపోయాడు.

సర్వరు బిల్లుతీసుకొని రస్తాడని ఎదురుచూస్తున్నాడు
కిల్లర్.

అతడు రేస్తాడని మరో వ్యక్తి అత్రుతగా యెదురు
చూస్తున్నాడు.

అతడి అసహనాన్ని, ఆకలిని అర్థంచేసుకుని కిల్లర్
తనే లేచి నిలబడ్డాడు.

అతడు కూర్చున్నాడు.

కిల్లర్ హోటల్లోకి వచ్చేపోయే జనాన్ని చూస్తు
న్నాడు. యిటి ఎడనీ లోపలి చల్లదనాన్నీ సరిపోల్చి
చూసుకుంటున్నాడు.

అలా ఎంత నేపు నిలబడ్డాడో అతడికే తెలియదు.

ఈలోగా అతడి సానంలో కూర్చున్న వ్యక్తి భోజనం కూడా అయిపోయింది. అతడు బిల్లుండుకుని వెళ్ళిపోతూ—
“ఏమిటి సార్! మళ్ళీ భోంచేస్తారా?” అన్నాడు.

కిల్లర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

అతడు వెళ్ళిపోయాడు.

అవును—సర్వర్ తనకింకా బిల్లివ్వలేను. అడక్కుండానే బిల్లిస్తాడని తను చూస్తూన్నాడు. ఇంకా ఇవ్వలేదేం?

ఈ రోజులో సర్వర్ తన గురించి మర్చిపోయాడా?

తను భోజనానికి నిలబడ్డాడని అతడనుకున్నాడేమో?

సర్వర్ టేబిల్ దగ్గరకు రాగానే కిల్లర్ అతణ్ని పలకరించి—“నువ్వు నాకింకా బిల్లివ్వలేను—” అన్నాడు.

సర్వర్ నవ్వి—“మీ పేమెంట్ చేసేసామింది సార్!” అన్నాడు.

“అదెలా సాధ్యం?” అన్నాడు కిల్లర్ ఆశ్చర్యంగా.

సర్వర్ అతడికి మారంగా వేలుపెట్టి చూపించాడు.

అక్కడో సోఫా వుంది. అందులో ఇద్దరు మగాళ్ళు కూర్చుని వున్నారు.

“ఆ పాడుగు చేతుల చొక్కా ఆయన మీ బిల్లు పే చేశారు—” అన్నాడు సర్వర్.

కిల్లర్ అతడినే చూశాడు.

వయసు నలభైలోపుండవచ్చు. మనిషి హుందాగా వున్నాడు. తననే చూస్తున్నాడు.

“అతడెవరో నాకు తెలియదు—” అన్నాడు కిల్లర్.

“నాకు తెలియదు సర్ —” అన్నాడు సర్వర్.

“అలాంటప్పుడు నాకెందుకు చెప్పలేను?”

“ఆయన మీకు చెప్పాడన్నారూ సార్! మిమ్మల్ని

డిస్టర్బ్ చెయ్యద్దన్నారు. ప్రత్యేకించి మారడిగితే తప్ప పలకరించి ఏమీ చెప్పద్దన్నారు. నాకు పదిరూపాయలు టిప్పిచ్చారు కూడా!”

కిల్లర్ న్న సర్వర్స్ చెబ్బాడాలనుకున్నాడు. కానీ ఇందులో అతిడి తిప్పేముంది?

“సరేలే—” అని కిల్లర్ సోఫా దగ్గరకు వెళ్ళాడు. పొడుగుచేతుల చొక్కా వ్యక్తి నలుకుక్కన లేచి నిలబడి—“మితోసేమే చూస్తున్నాను. మితో నాకు పని వుంది—” అన్నాడు.

“నే నెవరో మీకు తెలుసా?” అన్నాడు కిల్లర్.

“తెలియదు—” అన్నాడు.

“తెలియని వ్యక్తితో మీకేం పని?”

“అన్నీ వివరంగా చెబుతాను. నాతో బయల్దేరి రండి—” హడావుడిగా అన్నాడతడు.

“ఎక్కడికి?”

“ప్లీజ్—ఇక్కడేమీ అడగొద్దు—”

కిల్లర్ మాట్లాడకుండా అతిడితో బయటకు నడిచాడు. ఆ వ్యక్తి ఎవరు? తన బిల్లెరుకు చెచ్చేశాడు? అతిడికి తనతో వున్న పనేమిటి?

అలాచన తీవ్రతలో కిల్లర్ కి బయట ఎండ తెలియ లేదు.

ఆ వ్యక్తి ఓ రిక్షాను చేరమాడాడు.

ఇద్దరూ రిక్షా ఎక్కారు.

“ఇప్పుడు కూడా నన్నేమీ అడక్కండి. సరిగ్గా పది నిమిషాల్లో రిక్షా దిగుతాం మనం—” అన్నాడు వ్యక్తి.

కిల్లర్ మాట్లాడలేదు.

పదినిమిషాల తర్వాత ఇద్దరూ రిక్షా దిగారు.

ఆ కృత్తి రిక్తా అతడికి దర్శించాడు.
అతడు కిల్లర్ చేయిపట్టుకుని తనతో నడవనున్నట్లు
ముందుకి నడిచాడు.

ఇద్దరూ ఓ సందులోకి వెళ్ళారు.

“నా పేరు విల్సన్!” అన్నాడతడు నడుస్తూనే.

“ఊం” అన్నాడు కిల్లర్.

“నేనిప్పుడు చాలా ప్రమాదంలో వున్నాను....”

“ఊం.”

“నన్ను మీరే రక్షించాలి—”

“నేనా?”

“అవును—మీరే!”

కిల్లర్ ఆశ్చర్యంగా—“నే నెవరో మీకు తెలుసు
కదూ!” అన్నాడు.

“తెలియదు. హోటల్లో మిమ్మల్ని చూశాను. మీ
ముఖంలో ఒక వింత తేజస్సు. మీ మీసాల్లో ఓ ప్రత్యేక
కత....నిజం చెప్పాద్దూ....మీ మీసాల్లో నాకు రక్షణ
కన్పింది....”

కిల్లర్ తెల్లబోయి అతడి వంక చూశాడు.

అతడు దృఢంగా వున్నాడు. ఎత్తుగా వున్నాడు.

“మీరు నాకంటే బలంగా వున్నారు—” అన్నాడు
కిల్లర్.

“బలం మనిషికి బలాన్నివ్వదు—” అన్నాడు విల్సన్.

“అంటే?”

“ఒక కృత్తి నన్ను చంపుతానని బెదిరిస్తున్నాడు.
అతణ్ని నేను తప్పించుకుని తిగుగుతున్నాను. కానీ
యెన్నాళ్ళో తప్పించుకోలేను....”

“ఎవరతడు? మిమ్మల్నెందుకు బెదిరిస్తున్నాడు?”

అన్నాడు కిల్లర్.

“నేను నారాయణా ఇంజనీరింగ్ కర్క్స్‌లో పని చేస్తున్నాను. మా కంపెనీ పెట్రోలింజిన్ని డీసెలింజనుగా మార్చడానికో కొత్త డిజైన్ రూపొందించింది. అది చాలా రహస్యం. ఆ రహస్యం సంపాదించి తనకివ్వమని ఓ వ్యక్తి నా వెంటున్నాడు. సంపాదిస్తే డబ్బిస్తాట— యాభై వేలు, లేకుంటే ప్రాణం తీస్తాట! అది నాకల్లా కాదంటే నమ్మడు.... అతడికి భయపడి నేను తాత్కాలికంగా నా మకాం కూడా మార్చేశాను....”

“ఇందుకు నేనేం చేయాలి?”

“మీరితణ్ని పట్టుకొని పోలీసులకప్పగించాలి....”

“ఆ పని మీరే చేయొచ్చుగా!”

“నాకా దమ్ములేవు....”

“నాకున్నాయని యెలాగనుకున్నారు?”

“మీ మీసాలు చూడగానే నాకలాగనిపించింది, నా అంచనా తప్పకూడదు....”

“ఇందులో నాకేమైనా ప్రయోజనముంటుందా?”

“నేను మీకు రెండు వేల రూపాయలిచ్చుకుంటాను..”

అన్నాడు విల్సన్.

“సరే—ఇప్పుడేం చేయాలి?”

“ఇద్దరం మా యింటికి వెడదాం—అది నా అసలిల్లు కాదు ప్రస్తుతం నేను రహస్యంగా వుంటున్న యిల్లు. అక్కడే నా భార్య కూడా వుంది. ఇద్దరంకలిసి అక్కడ కాసేపు చర్చించుదాం. మీరెలా చెబితే అలా చేస్తాను నేను....”

అంతా విచిత్రంగా అనిపించింది కిల్లర్‌కి.

“అతడినెలా కలుస్తాం?” అన్నాడతడు.

“అకడంఠే—నన్ను బెదిరించే వ్యక్తి నేనా—?
వాడు నన్నీరోజు పార్కులో కలుసుకుంటానన్నాడు.
ఈ రోజు మనమిద్దరం కలిసి వెడదాం....వాడు మీ
మీసాలు చూడగానే కథ కొత్త మలుపు తెలుగుతుంది”
అన్నాడు విల్సన్.

“మీ నమ్మకమంతా నా మీసాలమీదే ఉన్న
ట్టుంది ...”

“అవును....” అని—“ఇదే ప్రస్తుతం నా ఇల్లు—”
అన్నాడతడు.

కిల్లర్ అగాడు.

ఆ వీధిలో యిళ్ళన్నీ విసిరేసివట్లున్నాయి.

అలాంటి వాటిలోని బంగళా పెంకింటి ముందు
తామిద్దరూ నిలబడి వున్నారు.

వీధిలో జనంలేరు.

ఇంటిముందు మెట్లున్నాయి.

“రండి!” అంటూ మెట్లెక్కాడు విల్సన్.

కిల్లర్ అతడి ననుసరించాడు.

విల్సన్ గుమ్మం ముందాగి కాలింగ్ బెల్ మ్రోగించాడు.

తెండు నిమిషాల్లో తలుపు తెరుచుకుంది. సుమారు
మూప్పైఅయిదేళ్ళ యువతి వుంది గుమ్మానికవతల.

ఆమె ముఖంలో ఆశ్చర్యముంది.

“మీరు రేపు వస్తారనుకున్నాను—” అందామె.

విల్సన్ నవ్వాడు.

ఆమె తిప్పుకుని ఇద్దరికీ దారిచ్చింది.

విల్సన్ కిల్లర్ ని ముందు వెళ్ళనిచ్చి తను తలుపు
వేళాడు.

“మనం ఆ గదిలో మాట్లాడుకుందాం!” అన్నాడతడు

కిల్లర్ లో.

కిల్లర్ అతడు నూచించిన విధంగా పక్కగదిలోకి వెళ్ళాడు.

గదితలుపులు బార్లా తెరిచి వున్నాయి. గదిలో సోఫానెట్టుంది.

కిల్లర్ కి గదిలో మరింత విశేషమూ కనబడలేదు.

అతడు సోఫావరకు వెళ్ళి వెనక్కు తిరిగాడు.

గది తలుపులు బార్లా తెరిచి వున్న విషయం తెలుస్తోంది కానీ అతడికి గది బయట ఏం జరుగుతున్నదీ కనపడడంలేదు.

విల్సన్ ఇంకా గదిలోకి రాలేదు.

బహుశా భార్యతో మాట్లాడుతున్నారేమో!

కిల్లర్ ఆలోచిస్తుండగానే కెవ్వుమన్న గొంతు వినబడింది.

అది అరనాదం

ప్రాణధయంతో సర్వశక్తిలూ క్రోడీకరించుకున్న మనిషి గొంతునాండి వెలువడిన నాదమిది!

ఆ గొంతు స్త్రీది!

కిల్లర్ పరుగున గుమ్మం వద్దకు వెళ్ళాడు.

అతడు గుమ్మం దాటేలోగా పైనుంచి యేదో చప్పుడయింది.

కిల్లర్ తెల్లపోయాడు.

గుమ్మానికి అడ్డంగా కటకటాలు!

అంటే ఈ యిల్లు సామాన్యమైనది కాదు....

బోసులో చిక్కిన పులిలా కిల్లర్ గుమ్మం దగ్గర అగిపోయాడు.

గుమ్మం అవతల ఏం జరుగుతున్నదీ అతడు చూస్తు

న్నాడు.

విల్సన్ భార్య గోడకానుకుని ఉంది. విల్సన్ ఆమెకు సమీపంలో వున్నాడు. ఒక చేత్తో ఆమె నోటిని గట్టిగా మూశాడు. ఆమె రెండో చేతిలో కత్తి వుంది.

ఆమె గిలగిల తిన్నకుంటోంది.

“ఏయ్ విల్సన్! ఏమిటిది?” అరిచాడు కిల్లర్.

విల్సన్ కిల్లర్ మాటలు పట్టించుకోలేదు భార్యను ప్రూరంగా చూస్తున్నాడతను. “ఈ వయసులో నీకు వళ్ళు కొవ్వొక్కింది. నీ ప్రవర్తనను నేను తీసుకుంటాను. నన్నెవ్వరూ అనుమానించలేని విధంగా యేర్పాట్లు చేసుకున్నాను. చావు....”

మరుక్షణంలో కత్తి ఆమె గుండెల్లో దిగబడింది.

చివ్వున చిమ్మింది రక్తం.

జరిగిందానికి కిల్లర్ మ్రోస్తోవున్నాడు.

ఎంత సాహసీకైనా వళ్ళు జలదరించే దృశ్యమిది!

హత్య....కోల్డు బ్లడెడ్ మర్డర్!

విల్సన్ ఒక్క నిమిషం ఆమెనలాగే పొదివిపట్టుకున్నాడు తిర్వార వదలిపెట్టాడు. ఆమె నేలమీదకు జారిపోయింది.

కొద్దిక్షణాల్లో తీవ్రమున్న మనిషి శవంగా మారిపోయింది.

అప్పుడు విల్సన్ కిల్లర్ వంక తిరిగాడు.

కిల్లర్ యేదో అనాలనుకున్నాడు. కానీ అతడికి స్పృహశీఘ్రమైపోయింది.

ఏం జరుగుతోందో కిల్లర్ కి అర్థంకాలేదు. ముక్కుకి వాస నీమి తెలియడంలేదు. కానీ కళ్ళు మూతలు పడిపోతున్నాయి.

కిల్లర్ కటకటాలు పట్టుకొని తన్ను తానదుపు చేసు
కుందుకు ప్రయత్నిస్తూ కిందకు జారిపోతున్నాడు.

ఎవరో తలుపులు దబదబ బాదుతున్న చప్పుడతడికి
వినపించింది.

ఆ తర్వాతింకేమీ తెలియదు.

2

ఓ గంటలో మెలకువ వచ్చింది కిల్లర్ కి.

కళ్ళు నులుముకొని చూసుకున్నాడతడు.

ఎవరో తలుపులు దబదబ బాదుతున్నారు. అందుకే
అతడికి మెలకువ వచ్చింది.

కిల్లర్ కంతా మసకమసక గా వుంది.

మెదడింకా సరిగా పనిచేయడంలేదు.

చప్పుడు వింటున్నా లేవాలనిపించడంలేదు.

అతడు చూస్తూండగా తలుపులు బద్దలై ముందుకు
పడ్డాయి.

కిల్లర్ కి మత్తు విడిపోయింది.

చటుక్కున లేచి నిలబడ్డాడతడు.

ఈలోగా ఇద్దగు పోలీసులు కిల్లర్ ని సమీపించారు.

“ఏం జరిగింది?” అన్నాడు కిల్లర్.

అప్పటికి మరికొందరు పోలీసులు, జనం లోపలికి
వచ్చారు.

“అగండి—లోపలకు రాకండి — ఇక్కడ హత్య
జరిగింది....” అంటూ అరిచాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

హత్య అన్నమాటతో కిల్లర్ కి చాలా విషయాలు
గుర్తుొచ్చాయి.

హత్య తన కళ్ళముందే జరిగింది.

ఇన్ స్పెక్టర్ కిల్లర్ ని సమీపించి - “యూ ఆరండర

“అవును” అన్నాడు.

కిల్లర్ కంతా అయోమయంగా వుంది.

“అవును—గదిలో హత్య జరిగింది. నేను హంతకుణ్ణి కళ్ళారా చూశాను—” అన్నాడు.

“అవును—నేనూ చూశాను—” అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ నవ్వి.

“అదెలా సాధ్యం—హత్య జరిగినప్పుడు మీ రిక్కడ లేరే?” అన్నాడు కిల్లర్.

“హత్య చేసి నువ్వుంకా ఇక్కడే వుండిపోయావుగా” అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

“నేను హత్య చేయడమా?” అన్నాడు కిల్లర్.

“ప్రశ్నలు తర్వాత.... సాలో పద....” అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

“మీలో వస్తాను, కానీ నేరగుడిగా కాదు....” అన్నాడు కిల్లర్.

“గదిలో శవముంది. శవం గుండెల్లో కత్తి వుంది. రక్తం గదినిండా చిమ్మింది. ఆ చిమ్మిన రక్తం నీ బట్టల మీద కూడా వుంది. శవం పక్కనే నువ్వు వున్నావు.... నువ్వు నేరగుడివి కాదు. అవునా?” అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

కిల్లర్ తెల్లబోయి తన్నుతాను చూసుకున్నాడు.

తన చొక్కానిండా రక్తం....

అంతేకాదు.... ఆ చొక్కా తనది కాదు....

చొక్కాయేకాదు ...పాటుకూడా తనదికాదు.

“మాసం!” అనుకున్నాడతడు.

విల్సన్ చాలా తెలివిగా తిన్న హత్యకేసులో ఇరికించాడు.

బహుశా కత్తి మీద వేలిముద్రలు కూడా తనవే
అయ్యేటాయి.

తను స్వహా తప్పివున్న సమయంలో అతడు తన
నివ్వంతచ్చిట్లు కదిపి వుంటాడు.

“ఏమంటావు మిస్టర్!” అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

కిల్లర్ తలవంచుకున్నాడు.

ఈలోగా ఫోటోగ్రాఫరతణ్ణి సమీపించి నాలుగు
యాంగిర్స్లో ఫోటోలు తీసుకున్నాడు.

జనం కొందరు గది గుమ్మం దగ్గర నిలబడి వున్నారు.
వార్యంతా కిల్లర్ వంక కుతూహలంగా చూస్తున్నారు!

అంతమంది తనను హంతకుడన్న దృష్టిలో చూస్తు
న్నారన్న భావం కిల్లర్ని కించపరిచింది.

కానీ మనిషి పరిస్థితులకు బానిస.

“ఇన్ స్పెక్టర్! నిజంగా నేనీ హత్యచేయలేదు.
మీరు నమ్మినా నమ్మకపోయినా నేను చెప్పకపోవచ్చిన
కథ ఒకటి వుంది—” అన్నాడు కిల్లర్.

“చెప్పు—” అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

కిల్లర్ చెప్పాడు.

“అచ్చా—” అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్. “అంటే ఈ
యింట్లో యెన్నో మాయాజాలాలున్నాయంటావు....”
“అవును....”

ఇన్ స్పెక్టర్ అక్కడున్న బనాన్ని ప్రశ్నలు వేశాడు.

“అయిట్లో రెండు సంవత్సరాలుగా వుంటున్నది
హతురాలు. ఆమె క్రిస్టియన్ కాదు. పేరు సుజాత.
మనిషి యె రో మంచిది. చేడిగెనంతలో పనిమందికీ
సాయపడుతుంది. వీధిలో చాలామందికామె అవసరానికి
డబ్బిచ్చి ఆడుకుంది.

విసిరేసినట్లున్నాయి ఇళ్ళన్నీ ఆ వీధిలో. ఒక్కటో జరిగే విషయమింకో యిట్టో తెలియదు.

సుజాత ఒంటరి అడగ—అయినప్పటికీ—ఆమెనా వీధి వారందరూ గౌరవభావంతోనే చూసేవారు. అందగ తె అయినప్పటికీ ఆమె అందం యెవరి చర్చల్లోకీ వచ్చేది కాదు.

వీధిలో నడుస్తున్న ఓ వ్యక్తికాయితోంచి అర్త నాదం వినిబడి కంగారుపడి వెళ్ళి తలుపుతీట్టాడు.

ఎవరూ తలుపులు తీయలేదు.

అతడు కాసేపు తలుపులు బాదాడు.

లోపల నిశ్శబ్దం!

అప్పుడతడు ఇరుగుపొరుగులను పిలిచాడు. అంతా వచ్చి తలుపులు బాదారు. లోపల నిశ్శబ్దం!

తను అర్తనాదం విన్నానని అతడు మరీ మరీ చెబు తున్నాడు.

అతడు భ్రమపడ్డాడని ఇరుగుపొరుగుల అనమానం. అయితే లోపలున్నవారు తలుపుదెంగుట తీయరు? లోపలేదే నా అఘాయిత్యం జరిగితే మనిషి బయటకు పోవడానికి వేరే మార్గంలేదు.

అందుకని జనమంతా ఇంటిముందు కాపలా వుండి పోలీసులకు కలురుపెట్టారు. పోలీసులు వచ్చి తలుపులు బాది—తర్వాత తలుపులు బద్దలు కొట్టారు.

గదిలో శవం.... శవం పక్కన కిల్లర్!

“నవ్వు గదిలో దేనికోసమో వెతుకుతున్నావు. జనం కాసేపు తలుపులు బాది ఊరుకోగానే—వెళ్ళిపోయా రనుకొని చాలా ధైర్యం గా వున్నావు. పోలీసులు తలుపులు బద్దలుకొట్టుకొని లోపలకు వస్తారని ఊహించి

వుండవు. నీ ధైర్యం పోరీసు డిపార్టుమెంట్లో రాణించేది.
అభినందించబడేది. తమ తమ సెలవులు తప్పిన తమ
మిత్రులు శత్రురౌట తథ్యము..” అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

“నా నిర్దోషిత్యాన్ని నేను యిజావు చేసుకుంటాను..”
అన్నాడు కిల్లర్.

“ఎలా?”

“కానీపు నన్ను వదిలిపెట్టండి....”

“నో జోక్స్!” అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

“అయాం సీరియస్....” అన్నాడు కిల్లర్.

ఇన్ స్పెక్టర్ నవ్వి—“సీరియస్ గా జైల్లో కూర్చుండువు
గాని....” అన్నాడు.

ఈలోగా అక్కడ పరీక్షలు-వగైరాలు ముగించుకుని
పోరీసు పరివారం ఇన్ స్పెక్టర్ని చుట్టుముట్టారు.

“పద—మిస్టర్!” అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

“నా పేరు కిల్లర్!” అన్నాడు కిల్లర్.

“అఫ్ కోర్స్—యూ ఆరే కిల్లర్!” అని ఇన్ స్పెక్టర్
కిల్లర్ చేయి పుచ్చుకున్నాడు.

అప్పుడు కిల్లర్ ఇన్ స్పెక్టర్ని ఒక్కలోపు లోకాడు.

అతడి చుట్టూ పరివారాన్ని ఒక్కసారి విడిలించాడు.

ఒకేఒక్క గెంతులో నమ్యం చేరాడు.

అక్కడున్న జనం అప్రయత్నంగా పక్కకు తప్పుకుని
అతడికి దారి నిచ్చారు.

కిల్లర్ రోడ్డుమీదకు వచ్చాడు.

పోరీసు జీపు సిద్ధంగా వుంది.

ఇన్ స్పెక్టరు, పరివారం రోడ్డుమీదకు వచ్చేసరికి జీపు
సారయింది.

ఇన్ స్పెక్టరు జాప్యం చేయలేను. క్షణాలమీద పరి

వారానికి ఆర్థిచ్చాడు.

వీధిలో సిద్ధంగా వున్న రెండు మోటారుపైకి శ్యామిద
అతడు, సబ్ ఇన్ స్పెక్టరు బయల్దేగాడు.

అసలా మోటారుపైకి శ్యామిద, యే కండిషన్ లో
ఉన్నాయో అని కూడా వారాలో చించలేదు.

ఇతర పరివారంలో కొందరు టెలిఫోన్ చేయాలనీ,
కొందరు దగ్గర్లో వున్న పోలీసుస్టేషన్ కీ అలా బయల్దే
గాడు.

కొందరు శవం దగ్గర కాపలాగా వుండిపోయారు.

అక్కడ చేరిన జనం మాత్రం జరిగిందేమిటో అర్థం
కాక - ఆశ్చర్యంగా అలా చూస్తూ నిలబడిపోయారు.

3

జీపులో కిల్లర్.....

జీపు వెనుక మోటార్ పైకిల్లు....

ఇలాంటి పరిస్థితి యెగురొతుందని కిల్లర్ అనుకోలేదు.

ఎప్పుడూ పోలీసులకు పాయపడే తానీకోలా వాళ్ళకు
భయపడి పారిపోతున్నాడు.

తాను చిక్కుకున్న మాయాజాలమేమిటో అతడికి
తెలియదు. దాన్నించి యెలా తప్పించుకోవాలో అతడికి
తెలియదు.

ముందుగా తాను స్వతంత్రుడు కావాలి.

అదే అతడి ఆలోచన....

జీపు శర జేగంలో మాసుకుపోతోంది.

కిల్లర్ కా వీధులపై తెలియవు.

కనబడిన సందర్భాల్లోకి జీపుని తిప్పిస్తున్నాడు.

మోటారుపైకి శ్యామిదను సరించి వస్తూనే వున్నాయి.

ఆ విధంగా కిల్లర్ ఓ సందులోకి మలుపు తిప్పాడు.
మాటానుపై కిక్కు మలుపు తొగడానికి కొద్దిక్షణాల
వ్యవధి వుంది.

కిల్లర్ డ్రైవింగ్ సీటులోంచి రబ్బరు బంతిలా
పక్కకు నూకాడు.

పక్కన చిన్న యిల్లుంది. ఇంటి తలుపులు దగ్గరగా
వేసి వున్నాయి.

ఒక్కక్షణంలో కిల్లర్ తలుపు తీసుకుని ఆ యిల్లో
ప్రవేశించాడు.

లోపల అరిడికెన్సరూ కనబడలేదు.

కిల్లర్ తలుపులు దగ్గరగా వేసి సందులోంచి బయటకు
నూకాడు.

రెండు మాటానుపై కిక్కు వీధిలోంచి నూసుకుని
పోయాడు.

కిల్లర్ తృప్తిగా నిట్టూర్చి తలుపుకు గడియవేశాడు.
ఏం జరుగుతుందో అరిడికి తెలుసు.

డ్రైవరు లేకుండానే జీపు తిన్నగా పోతోంది.

వీధి చాలా పొడుగునది.

వీధి చివర జీపు గోడవ నుదురుకుంటుంది.

అప్పుడు వాల్సెయిలక పలు విషయం తెలుసుంది

ఏం జరిగిందో అని ఆలోచిస్తారు — ఏం జరిగిందో
స్ఫురించకపోదు.

తాను నున్నాడగా జీపులో చెరమా బయటకు
నూకలేదు

ఏ యిల్లుంచి జీపు తన దృష్టిగా వున్నదీ
వారి చూపుకొస్తారు.

సోదా ప్రారంభిస్తారు.

ఈలోగా....

“ఎవరు నువ్వు?” అన్నదో గొంతు.

కిల్ల వెనక్కు తిరిగాడు.

అందమైన యువతి. మనిషి పాడుగ్గా వుంది.

అప్పుడే స్నానంచేసి వస్తూ చేమా — వంటికి టర్క్వి
టవలు చుట్టుకుని వుంది.

కనబడుతున్న వంటిమీద నీటిబిందువులు ముత్యాలా
మెరుక్కున్నాయి.

ఆమె పాడవైన మనిషి కావడంకల్ల — తువ్వలు శరీ
రంలో చాలా తక్కువ భాగాన్ని మాత్రమే దాచ
గలిగింది.

అంగుళుల ఆమె చాలా ఆకర్షణీయంగా వుంది.

“ఇంటి తలుపులు వేసుకోకుండా స్నానానికి వెళ్ళావు.
నీ గురించి తెలుసుకోవాలని వచ్చావు —” అన్నాడు
కిల్లర్.

ఆమె ముఖం అదోలాగైపోయింది.

“ఇక్కడ మావారు కూర్చుని వుంటా లి....”
అందామె.

“మీవారా?” అన్నాడతడు — “నేను వచ్చేసరికి
యెవరూ లేరు....”

ఆమె ముఖంలో భయం కనబడింది — “ఎందుకో
బయటకు వెళ్ళి వుంటారు. ఇప్పుడు నన్ను నిన్ను ఇలా
చూస్తే పెద్ద గొడవవుతుంది —” అందామె.

కిల్లర్ యేదో అనేలోగా యెవరో తలుపు తట్టారు.

కిల్లర్ ఆ యువతిని సమీపించి — “నా వల్ల నీకేమీ
ప్రమాదముండదు. నన్ను పోలీసులు తరుముతున్నారు.
లోపల నేను దాక్కుంటాను. వచ్చింది పోలీసు లే

అయ్యోబాబు. నా గురించి వాళ్ళడుగుతారు. ఏమీ తెలియదని చెప్పు అప్పుడు నేను నీ భర్తకు తెలియకుండా ఈ యిట్లాంచి వెళ్ళిపోతాను....లేమా...." అని అక్కోకిలో అగి ఆమె బగులుకోసం యెదురుచూడకుండా లోపలకు వెళ్ళాడు.

తలుపు మళ్ళీ యెవరో తట్టారు.

"ఎవరూ?" అందామె.

"నేను—రమా!" అన్నదవరకే గొంతు.

"మితో ఇంకెవరై నా వున్నారా?"

"లేను...."

రమ చెప్పుడుకాకుండా గడియతీసి, బాగా వెనక్కు వెళ్ళి—"తలుపు తీకాను...." అంది గట్టిగా.

బయటినుంచి ఓ పాడు గాటి వ్యక్తి లోపలకు వచ్చాడు. వీడో అసబోయి రమను చూసి అగిపోయాడు.

"అలా చూడకండి. ముందు వీధి తలుపులు వేయండి"

అంది రమ.

అత డప్రయత్నంగా తలుపులు వేకాడు — "చాలా బాగున్నావు—" అన్నాడు.

"మీరు చేసిన ప నేమీ బాగోలేను...." అంది రమ.

"సారీ రమా! అనుకోకుండా సందులోకి వెళ్ళాను"

అన్నాడతడు.

"ఎందుకు?" అందామె.

"నీకు తెలుసు!" అన్నాడతడు.

రెండ్రోజుల క్రితం రెండవ ఆట సినిమాకు వెళ్ళి భార్యాభర్తలిద్దరూ తిరిగివస్తూండగా రమకు దొరికింది ఒక గాజు.

అది బంగారపు గాజు. కనీసం రెండుకాసుల బరు

వుంటుంది.

ఆ గాజెరిగో కూడా రమ వింటనే గుర్తుకొట్టింది.

ఆ వీధిలోనే వుండే కామాక్షమ్మ దా గాజా.

కామాక్షమ్మకు వంటినిండా బంగారం. వీధిలో చాలా మంది ఆమెను చూసి ఆమాయపడుతూంటారు. వారిలో రమ కూడా ఒకరే!

“కామాక్షమ్మ గట్టిది. గాజెలా పారేసుకుందో!” అంది రమ.

“పారేసుకుని వుండను. దొంగలు పడివుంటారు. బహుశా ఇది దొంగాడు పారేసుకుని వుంటాడు—” అన్నాడు రమ భర్త.

అది నిజమేనని మర్నాడు తెలిసింది.

దొంగలు కామాక్షమ్మట్లో ప్రవేశించి—అందరికీ మత్తునుండుతో స్వహా పోగొట్టి నిలుపు దొపిడీ చేసి పోయారు.

ముందు రమ గాజాను వెక్కిరిస్తూ చూడనుకుంది. కానీ అందువల్ల లేనిపోని యిబ్బందులొస్తాయని భర్త భయపడ్డాడు. ఆ గాజాను వాడు తాత్కాలికంగా ఇంటి పక్క సందులో దాచారు—ఒక రాత్రిపూట.

ఆ సందులోకి జనం వెళ్ళడం ఆరుదు. అయినా రమ భర్త అప్పుడప్పుడా గాజాను చూసుకుని వస్తూంటాడు. ఇంట్లో దాచాలంటే భయం.

భార్య స్నానానికి వెళ్ళినప్పుడతడు గాజా చూడ్డానికి వెళ్ళాడు.

“దీనికే నా సమయముంటుంది. నేనేమో బాత్రూంలో ఉన్నాను. అలాంటి సమయ లో ఇట్లో యెవరైనా చొరబడితే—....” అంది రమ.

“నా యింట్లో నేను లేకుండా యెవరూ చొరబడరు. నిన్ను మాత్రం ఇలా చూస్తుంటే చాలా బాగున్నావు” అంటూ భర్త రమణ సమీపించాడు.

భర్త చొరవరీసుకుంటాడని రమణ ఊహించింది. అయితే ఇంట్లో వేరే మనిషి వున్న విషయం భర్తకు తెలియదు. చెప్పలేదు.

“నేను పక్క గదిలోకి వెడతాను, నా బట్టలు తెచ్చి పెట్టండి—” అంటామె.

“ఏం బెడ్రూంకి వెళ్ళి కట్టుకోవచ్చుగా—” అన్నాడు భర్త.

బెడ్రూంలోనే కిల్లర్ వున్నాడు. రమణ ఏం చెప్పాలో అలోచిస్తూండగా యెవరో వీధి తిలుపు తట్టారు.

రమణ చటుక్కున బెడ్రూంలోకి వెళ్ళింది.

అక్కడ ఆమెకు కిల్లర్ కనబడలేదు.

వీ బీరువా వెనకో, మంచంకిందో—ఆ గదిలోనే ఉండివుంటాడు కిల్లర్.

అందుకే రమణ బట్టలు మార్చుకోలేదు. టర్క్విస్ టవర్ ను వంటిచుట్టూ మరింత గట్టిగా బిగించుకుంది.

ఆమె అలా నిలబడి వుండగానే యెంత వారిస్తున్నా వినిపించుకోకుండా—ఇన్ స్పెక్టర్ రూ, సబ్ ఇన్ స్పెక్టర్ రూ లోపలకు వచ్చారు.

రమణ తువ్వలు ధరించి వుండగా చూసి తెల్లబోయి “సారీ!” అన్నాడిద్దరూ యేక కంఠంతో.

ఆ తర్వాత పోలీసులిద్దరూ ఇల్లు వెదకకుండానే వెళ్ళి పోయారు.

పోలీసులు వెళ్ళగానే రమణ భర్త లోపలకు వచ్చి— “ఎప్పటికీ బట్టలు మార్చుకోవేం? వర్షు కావరంగా

వుందా?" అన్నాడు.

రమ మాట్లాడకుండా స్తాండుమీద బట్టలు తీసుకుని పక్క గదిలోకి వెళ్ళింది.

"ఏమయింది నీకీ కోణా?" అంటూ భర్తామె ననుసరించాడు.

"నాకు మరీ దగ్గరగా రాకండి. రాకుండా వుండలేననుకుంటే పన్నానా చేసి రండి—" అంది రమ.

అతను వెంటనే పన్నానానికి వెళ్ళాడు.

తప్పించుకు నేందుకు కిల్లర్ కాసమయం చాలు.

అతడికా సమయమివ్వాలనే రమకూడా అనుకుంది.

కిల్లర్ తన బట్టలు విప్పి మంచం కిందకు తోళాడు.

స్తాండుమీద రమ భర్త లుంగీ ఒకటి వేసుకున్నాడు.

వైస్ లార్చీ ధరించి ఇట్లోంచి బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

ముందుగా అతడు మొరైల్ వ్యాన్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు. లోపల పూర్తిగా వేషం మార్చుకుని-బట్టలు మార్చుకుని బయటకు వచ్చాడు.

పోలీసులవద్ద తన ఫోటో వుంది. ఆ ఫోటోకి ప్రచారం లభిస్తే తన మొరైల్ వ్యాన్ మీద అందరి దృష్టి పడుతుంది.

ఈలోగా తను దారి వెరుక్కోవాలి.

కిల్లర్ మొరైల్ వ్యాన్ లో రామేశ్వరమూర్తి ఇ టికి వెళ్ళాడు.

రామేశ్వరమూర్తి కిల్లర్ వలన ప్రయోజనం పొందిన భాగ్యవంతుడు.

ఆయన కిల్లర్ వ్యారా జరిగిందంతా విన్నాడు.

"మీ వ్యాన్ — నా గ్యాజెట్ లో రహస్యంగా దాచబడుతుంది. మీరు నిశ్చింతిగా వుండండి—" అన్నాడు

రామేశ్వరమూర్తి.

కిల్లర్ నిట్టూర్పు ఆయనదే ఇలవు తీసుకున్నాడు.

4

వికాళ ప్రపంచంలో యేకాకిగా తిరుగుతున్నట్లుంది కిల్లర్ కి.

ఇలా టి ఫోసిలి ఆరడికప్పుడూ ఏర్పడలేదు.

చట్ట దృష్టిలో తాను హంతకుడు.

హతురాలు సుజాత.

ఆమె యెవరో ఆరడికి తెలియదు.

తానిపుడు విల్సన్ ని పట్టుకొని సాధించాలి.

విల్సన్ యెవరో ఎక్కడుంటాడో ఆరడికి తెలియదు.

ఎలా వుంటాడో మాత్రం తెలుసు.

విల్సన్ గురించి తెలుసుకోవాలంటే సుజాత గురించి మరిన్ని వివరాలు తెలుసుకోవాలి. అందుకు తన మారు వేషం బాగా సహకరిస్తుంది.

ఎందుకే నా మంచిదని ఆ రోజు ఆరడు సుజాత వుండే వీధికి వెళ్ళలేదు.

మర్నాడు మధ్యాహ్నం మండులెండలో ఆరడు వీధిలోకి వెళ్ళాడు.

మళ్ళీ ఆ వీధి నిర్మావ్యంగా నే వుంది.

ఎవరింటికి వెళ్ళాలా అని ఆలోచిస్తూ కిల్లర్ నడుస్తూండగా సుజాత ఇంటిముందు మాటలు వినిపించాయి.

చటుక్కున పక్కకు తిరిగాడతడు.

సుజాత ఇంటికి తాళం వేసివుంది. గుమ్మం దగ్గర కూర్చుని వున్నాడు సెంట్రీ.

ఒక క్షణ కిల్లర్ సెంట్రీని సుజాత గురించి అడుగుతున్నాడు.

సెంట్రీ ఆరడికి ఆమె హత్య గురించి చెప్పి—

“మీ కామతో ఏమిపని?” అన్నాడు.

అతడు జేబులోంచి పాతికరూపాయలుతీసి—“ఇవి నేనామెకు బాకీ వున్నాను. మంచి అవసరంలో ఈ డబ్బిచ్చి నన్నాడుకుందామే. పుణ్యాత్మురాలు. ఇలా యెంతోమందిని ఆదుకుంది. డబ్బు తిరిగివ్వాలని వచ్చాను. ఈ డబ్బు ఆమె పేరు చెప్పి నువ్వే వుంచుకో....ఆమె అత్యున్నత కాలి కలుగుతుంది—” అని వినబ్బు తిరిగి ఇచ్చాడు.

అతడెవరో సుజాతకు బంధువయ్యందాలి. ఆమె హత్య గురించి ఆ బంధువుకి తెలిసి వుండదు. రాగానే సెంట్రీ ద్వారా విషయం తెలుసుకున్నాడు. హత్య కేసులో సాక్షిగా ఇరుక్కోవాలని భయపడ్డాడు. ఏదో వంకన సెంట్రీకి పాతిక రూపాయలిచ్చి తప్పించుకోవాలనుకుంటున్నాడు. పాతికరూపాయలు సెంట్రీకి తక్కువ మొత్తంకాదు.

తనా వ్యక్తి ననుసరించాలనుకున్నాడు కిల్లర్.

అయితే వినబ్బు తిరిగిన ఆ వ్యక్తిని చూసి తెల్లబోయాడతడు.

అతడు విల్సన్!

విల్సన్ సుజాతను హత్యచేశాడు. మళ్ళీ యెందుకొచ్చాడు?

ఇంటికి పోలీసు కాపలా వుంటుందని అతడూహించలేదా?

కిల్లర్ తను కూడా సుజాత ఇంటివైపు నడిచి సెంట్రీని పిలిచి — “రామాలయం ఏది అంటే ఇదేనా?” అనడిగాడు.

“ఊరికి కొత్తలాగున్నావు. రామాలయం ఏది ఊరికి

ఆ చివరుంది. నువ్వీ చివర్లో వున్నావు—” అని నవ్వాడు పెంట్రి.

కిల్లర్ కం గాగుపడ్డవాడిలా వెనక్కు తిరిగాడు.

ఆ తర్వాతనుంచి విల్సన్ ని అనుసరించసాగాడు.

విల్సన్ వెనక్కు తిరిక్కుండా ముందుకు వెళ్ళిపోతున్నాడు.

కిల్లర్ మెదడులో రకరకాల ఆలోచనలు....

విల్సన్ తన్ను చూశాడా? గుర్తు పట్టాడా?

అసలతడు మళ్ళీ సుజాతించితికొనుట వచ్చాడు?

కిల్లర్ ఆలోచనల్లో ప్రశ్నలేకాని జవాబులులేవు.

విల్సన్ కాలినడక నీ ముందుకు మాసుకొని వెళ్ళిపోతున్నాడు.

అలా యిద్దరూ చాలామరం వెళ్ళారు.

మండుటెండ కిల్లర్నీ రోజూ బాధించడంలేదు.

అతడి ఆలోచనలనిండా విల్సన్

కిల్లర్ చూస్తూండగా విల్సన్ ఓ హోటల్లోకి దూరాడు.

కిల్లర్ కూడా ఆ హోటల్లోకి వెళ్ళాడు.

విల్సన్ ఓ స్టీట్లో కూర్చున్నాడు.

కిల్లర్ తనకు విల్సన్ కనబడేలా ఓ స్టీట్లో కూర్చున్నాడు.

సర్వర్ విల్సన్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

కిల్లర్ జరుగుతున్నది చూస్తున్నాడు.

ఏదో రహస్యం వింటున్నవాడిలా సర్వర్ విల్సన్ పై పువంగాడు.

విల్సన్ అతడి చెవిలో యేదో చెప్పాడు.

సర్వర్ తలాడించి లోపలకు వెళ్ళిపోయాడు.

కిల్లర్! చాలా ఆశ్చర్యమయింది.
 విల్సన్ సర్వర్ చెవిలో ఏం చెప్పాడు?
 అతిదు తన్ను గమనించాడా? లేక సర్వర్ అతడికి
 తెలుసా?

ఎందుకో అంతవరకూ తనను విల్సన్ గమనించి వుండ
 డంటే కిల్లర్! నమ్మకం కుదరడంలేదు.

“ఏం కావాలి సార్!” అన్న గొంతు వినబడి ఈ
 లోకానికి వచ్చాడు కిల్లర్.

ఎదురుగా సర్వర్!

సర్వర్ చేతిలో ప్రే వుంది. ప్రేలో మంచినీళ్ళ
 గ్లాసులు మొత్తం మూడున్నాయి.

సర్వర్ మూడు గ్లాసులూ టేబిల్ మీద పెట్టాడు.

అప్పుడు చూశాడు కిల్లర్.

అతడికెదురుగా మరో ఇద్దరు వ్యక్తులు కూర్చుని
 వున్నారు.

వాళ్ళతడివంటే పరీక్షగా చూస్తున్నారు.

వాళ్ళ చూపులు కిల్లర్ కి మామూలుగా అనిపించలేదు.
 అయినప్పటికీ చూపులు కలవడంవల్ల పలకరింపుగా
 నవ్వాడు.

వాళ్ళిద్దరూ ఇబ్బందిగా నవ్వి చూపులు మరల్చు
 కున్నారు.

“ఏం కావాలి సార్?” సర్వర్ మళ్ళీ అడిగాడు.

“మసాలాదోశ!”

వాళ్ళిద్దరూ కూడా సర్వర్ కి మసాలాదోశలే అర్థ
 రిచ్చారు.

తన మాటలే ప్రతిధ్వనించి:ట్లు ఫీలయ్యాడు కిల్లర్.

కానీ వాళ్ళిద్దరూ ఇప్పుడతడివంక చూడ్డంలేదు.

కిల్లర్ చాహంగా వుంది.

మందుటెండలో నడిచి వచ్చాడు.

ఓరకంట విల్సన్ ని గమనిస్తూనే అతడు మంచినీళ్ళ
గాసందుకున్నాడు. ఒక గుక్కెడు నీళ్ళు తాగాడు.
గొంతులో హాయిగా అనిపించింది.

వేసవిలో చల్లని నీరు అమృతప్రాయం.

గాసుడు నీళ్ళూ తాగేశాడు కిల్లర్.

అతడి యెదుట కూర్చున్న వారిద్దరూ మళ్ళీ కిల్లర్ ను
శ్రద్ధగా గమనించసాగారు.

కిల్లర్ కుర్చీలో వెనక్కు జారగిలబడ్డాడు. ఓరకంట
విల్సన్ను గమనిస్తూ కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

కొద్ది క్షణాల్లో అతడి తల పక్కకు వాలిపోయింది.

అప్పుడతడి ముందున్న వ్యక్తి లిద్దరూ లేచి నిల
బడ్డారు. కిల్లర్ ని సమీపించారు.

కిల్లర్ కుర్చీలో నిద్రపోతున్నవాడిలా వున్నాడు.

వారతల్ని కదిపారు.

కిల్లర్ లేవలేదు.

ఇంతలో సర్వర్ అక్కడికి వచ్చాడు—“ఏం జరి
గింది?” అన్నాడు.

“మా స్నేహితుడి ఆరోగ్యం బాగోలేదు. వద్దం
టూంటే హోటలుకు వచ్చాడు. ఎదుకో కళ్ళు తిరిగాయి.
అర్జంటుగా హాస్పిటలుకు తీసుకు వెళ్ళాలి. దోసెల ఆర్డరు
కాన్సిల్!” అన్నాడు వారిలో ఒకడు.

“అయ్యో! ముందతల్ని అర్జంటుగా హాస్పిటలుకు
తీసుకొని వెళ్ళండి—” అన్నాడు సర్వర్.

ఈ సంభాషణ అక్కడ చాలామంది విన్నారు.

ఏమిటేమిటంటూ వారిచుట్టూ మూగారు.

ఆ యిద్దరూ జనాలకు విషయం చెప్పుకుంటూ కిల్లర్ని బయటకు తీసుకొని వెళ్ళారు. ఇద్దరు మనషులకు కిల్లర్ భారంగానే వుండడంకల్ల సర్వీర్ కూడా ఓ చేయి వేశాడు.

కిల్లర్ నడవడంలేదు.

అందుకని వాళ్ళతల్ని ఇంచుమించు ఈడ్చుకుంటూ వెళ్ళారు.

విల్సన్ అటువైపు కూడా చూడలేదు. ఏం జరిగిందీ పట్టించుకోలేదు.

అతడికి ఊతప్పం వచ్చింది. ఆది లెంటున్నాడు.

హోటల్లోని కొందరు జనం బయటకు వెళ్ళారు.

కిల్లర్ ఓ టాక్సీలోకి తరలించబడ్డాడు. జనంవైపుకు ఆ యిద్దరిలో ఒకడు తిరిగాడు-“మీ సహాయానికి చాలా థాంక్స్!” అన్నాడు.

“మేమేం చేశాం—” అన్నాడు జనంలో ఒకడు.

“జరిగిందంతా చూశారు. అందుకు!” అన్నాడా యిద్దరిలో ఒకడు.

“అయితే?”

“అనవసరపు ప్రశ్నలతో నిసిగించలేను. చూసి ఊరు కున్నారు....” అంటూ అతడు టాక్సీ యెక్కాడు.

టాక్సీ రివ్యూవ మాసుకుని పోయింది.

విల్సన్ తాపీగా ఊతప్పం లెంటూ ఓసారి తనలో తను నవ్వుకున్నాడు.

5

ఉన్నట్లుండి మెలకువవచ్చి చటుక్కున లేచి కూర్చున్నాడు కిల్లర్.

గదిలో ప్లాసిక్ నవారు స్త్రీలు మంచంమీదున్నాడు

తను.

పైన ఫ్యాను తిరుగుతోంది.

కిల్లర్ ఓసారి కట్టు మూసుకొని ఏం జరిగిందో గుర్తు చేసుకుందుకు ప్రయత్నించాడు.

అంతా గుర్తొచ్చింది.

హోటల్లో మసాలాదోశ ఆర్డరిచ్చాడు తాను. తిన్న గుర్తులేను.

ఇక్కడికలా వచ్చాడు?

కిల్లర్ లేచి గదంతా కలయతిడిగాను.

మొజాయిక్ ఫ్లోరింగ్ నున్నగా వుంది. అరడి బూట్లు నేలపై జారిపోతున్నాయి.

కిల్లర్ గది గుమ్మందాకా వెళ్ళాడు. తలుపు తీయబోయాడు.

రాలేను.

అప్పుడతడు తలుపులు దబదబా బాదాడు.

కొద్దిటకాలో తలుపులు తేరుచుకున్నాయి.

గుమ్మం అవతలి ఓ వ్యక్తి నిలబడి వున్నాడు.

అయిదడుగుల మూడంగుళాల పొడవు....

పొడవుకు తగ్గ సన్నం....

మనిషికి ముఖే యేళ్ళవైచుండొచ్చు. కానీ ముఖంలో క్రతనం కనపడుతోంది.

చూపుల్లో మాత్రం పరిణతి వుంది.

అతడు క్లిర్ని చూసి నవ్వాడు.

అసవ్య అంతర్జాతీయ స్మగ్లర్స్ కే సాధ్యపడుతుంది.

కోలు బరెడ్ స్మైల్ అది!

“మేలకువొచ్చిందా?” అన్నాడతడు.

“ఎవర్నువ్వు?” అన్నాడు కిల్లర్.

“చూపులకు చిన్నవాణ్ని. చేతలకు పెద్దవాణ్ని. నా పేరు ప్రస్తుతానికి వినీల్ అనుకో—” అన్నాడతడు నవ్వుతూ.

నవ్వుకపోతే అతడు పసిబాలుడిలా వున్నాడు.

నవ్వికప్పుడు అంతిర్యామి సృగ్లలా వున్నాడు.

“మిస్టర్ వినీల్—నాతో నీకేం పని?” అన్నాడు కిల్లర్.

“నిజానికి నీతో నాకేపనీ లేదు. కానీ నువ్వే పని కల్పించావు....”

“నేను కల్పించానా?” అన్నాడు కిల్లర్ ఆశ్చర్య పోతూ.

“నా వ్యాశ్చర్యపోతే నువ్వు చాలా మంచి నటుడివని నేననుకుంటాను.... బయటకురా — నీతో చాలా మాట్లాడాలి!” అన్నాడు వినీల్.

కిల్లర్ బయటకు వచ్చాడు.

అదొక చిన్న హాలు.

నేలంతా కార్పెట్ పరిచివుంది.

మధ్యలో సోఫా!

గోడలకు ఖరీదైన పెయింటింగ్స్....

ఇద్దరూ సోఫాలో యెదురెదురుగా కూర్చున్నారు.

ఇద్దరికీ మధ్య టీపాయ్ వుంది.

టీపాయ్మీద చిన్న ప్లాసిక్ డబ్బా వుంది.

వినీల్ సోఫాలో వెంట్రుక జారిగిలబడి—“నేను

నిన్నో ప్రశ్న అడుగుతాను. నూటిగా జవాబు చెప్పాలి” అన్నాడు.

“అడుగు—” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఎవర్నూవ్వు?” అన్నాడు వినీల్.

అంతవరకూ అతడి గొంతు ఒక విధంగా వుంది. అప్పుడు మరోలా ధ్వనించింది. కోల్డు బ్లడెడ్ వాయిస్ అది!

“నేనెవరో తెలియకుండా నే ఇక్కడికి రప్పించావా?” అన్నాడు కిల్లర్.

“తెలుసుకుందుకే ఇక్కడికి రప్పించాను” అన్నాడు వినీల్.

“నా గురించి తెలుసుకోవాల్సిన అవసరం నీకేముంది?” అన్నాడు కిల్లర్.

“నా ప్రశ్నలకు జవాబు చెప్పడం నీ బాధ్యత— ముందు నువ్వెవరో చెప్పు. చెప్పకపోతే....?” అని అగాధు విసీల్.

“చెప్పకపోతే?” కుతూహలంగా అడిగాడు కిల్లర్. వినీల్ ముందుకు వంగి ప్లాస్టిక్ డబ్బా మూతతీశాడు. కిల్లర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

టీసాయ్మియాన్ని ప్లాస్టిక్ డబ్బాలోంచి బుక్కు మంటూ నల్లటి తాచుపాము పడగపెట్టి ఆకుతోంది.

తాచుపాము అటూ ఇటూ కదుల్తోంది. డబ్బాలోంచి బయటకు రావడంలేదు.

“ఏమిటిది?” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఈ పాము కాటేస్తే సెక్స్టో వెయ్యోవంతులో మనిషి ప్రాణం పోతుంది—....”

కిల్లర్ తేలిగ్గా నవ్వి—“ఇంతవరకూ ఇది నిన్ను కాటేయలేదా?” అన్నాడు.

“ఇది నా పెంపుడు పాము. నన్ను తప్ప ఎవరినైనా కాటేసుంది....”

కిల్లర్ తాచుపాము వంకే చూస్తున్నాడు. అది

తమాషాగా ఆడుతోంది....

“నా పేరు కిల్లర్. నేనొక ప్రయత్నం దిట్టవుని”
అన్నాడు కిల్లర్.

“వరీగుడ్ఇంకా చెప్పు....”

“నన్ను చంపాలనుకుంటే మునుమున్నే లెక్కచేయను.
ఇంతవరకూ నన్ను చంపాలనుకున్నవారందరూ చచ్చారు.
ఆ విషయం నీ పెంపుడు పాముకు అర్థమయేలా చెప్పు..”

“నా పెంపుడు పాముకు చావులేదు—” అన్నాడు
వినీల్.

“పుట్టిన ప్రతి జీవికీ చావుంటుంది....”

“జీవికీ చావుంటుంది. కానీ యంత్రానికి కాదు....”

“అంటే?”

వినీల్ వివరించాడు. ఎదురుగా ప్లాస్టిక్ డబ్బాలో
వున్న పెంపుడు పాముకు ప్రాణంలేదు. కానీ రుపాకీ
గుళ్ళకూ. ప్రేముడు పచ్చామ్మకూ లొంగని ప్రత్యేకమైన
పోలిమర్స్ తయారుచేయబడిందది. తనలో జీవం లేక
పోయినా జీవమున్న వారి జీవాలు హరించగల విషం
దానిలో వుంటుంది.

ఆ పాము ఎదుట వుండగా వినీల్ ని తనేమీ చేయ
లేడని కిల్లర్ గ్రహించాడు.

“వరీగుడ్! హిట్టాఫ్ టూ యువర్ డిస్కవరీ!”
అన్నాడు కిల్లర్.

“హాగ్ డౌన్ తో నిన్ను నీవు రక్షించుకోలేవు—....”
అన్నాడు వినీల్.

“హానీ—ఎలా రక్షించుకోగలనో చెప్పు—....”
అన్నాడు కిల్లర్.

“తాళపత్ర గ్రంథాలు నాకిచ్చేస్తే నీ ప్రాణాలు రక్షించబడతాయి....”

“తాళపత్ర గ్రంథాలేమిటి?” అన్నాడు కిల్లర్.

“సుజాత ఇంట్లోంచి నువ్వు తీసుకున్నవి....”

కిల్లర్ ఆశ్చర్యపోయి — “సుజాత నీకు తెలుసా?” అన్నాడు.

“ఊ! సుజాత నా మనిషి!” అన్నాడు వినీర్.

“పాపం — ఆమె చచ్చిపోయింది....” అన్నాడు కిల్లర్.

“నువ్వే ఆమెను చంపేశావ్!” అన్నాడు వినీర్.

“ఎవరు చెప్పారు నీకు?”

వినీర్ చప్పట్లు కొట్టాడు.

అప్పుడు దూరాన్నాంచి ఓ నల్లటి మనిషి నడచాడు.

అతడు అరడుగుల ఎత్తులో కండలు తిరిగి బలవంతంగా

వున్నాడు.

అతడి చూపుల్లో క్రూరత్వం తప్ప మరో భావాలేదు.

ఆ క్షణాల్లో వినీర్ ని సమీపించి దగ్గరగా వంగాడు.

వినీర్ అతడి చెవిలో ఏదో చెప్పాడు. ఆ మనిషి

వెళ్ళిపోయాడు.

“ఎవరతడు?” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఈ యింటి కాపలావాడు. ఇంట్లోంచి నన్ను తప్ప యెవరినీ నా అనుమతి లేకుండా బయటకు వెళ్ళనివ్వడు.”

“నీను వెడతానంటే ఏం చేస్తాడు?”

“కొడతాడు....”

“వింక పోతే?”

“వారిస్తాడు....”

“రెక్క చేయక పోతే?”

“చంపీస్తాడు....” చాలా తాపీగా అన్నాడు
వినీర్.

“చంపలేకపోతే?”

“నాకు తెలియదు....”

“తెలుసుకోవడం మంచిది....” అన్నాడు కిల్లర్.

“తెలుసుకోవాలని నాకు వుంది. కానీ నాకా అత
కాళం రావాలి గదా! ఇంతవరకూ ఈ యింటినుంచి
పారిపోవాలని ప్రయత్నించినవారు ముగ్గురు, ముగ్గురికి
ముగ్గురూ చచ్చారు....”

కిల్లర్ యేదో అనాఅనుకున్నాడు. ఈలోగా అతడు
వచ్చాడు. అతడి చేతిలో పేపరుంది.

వినీర్ పేపరు తీసుకుని అతణ్ని వెళ్ళిపోమ్మని నైగ
చేశాడు.

అతడు వెళ్ళిపోయాడు.

వినీర్ పేపర్ని కిల్లర్ కిచ్చాడు.

టీఫాయ్మిడి తాచుపాము ముందు వినీర్ వైపుకి
వంగింది. అతడి చేతిలోని పేపరు చేతులు మారుతూంటే
తనూ పేపరుతోపాటు కిల్లర్ వైపు వంగింది.

కిల్లర్ దాన్ని గమనిస్తూనే ఉన్నాడు.

సెకెండ్లో వియోవంతు చాలు — ప్రాణం పోవ
దానికి!

అతడు పేపరు చూశాడు.

మొదటి పేజీలో అతడి బొమ్మ. బొమ్మకింద వివ
రాలను టి అతడు పారిపోయిన హంతకుడు.

“సుజాత మా మనిషి. మాదొక అంశిరాశీయ ముతా.
ఆమె మాక్కావలసిన కీలక మైన రహస్యాలు తెలుసుకుని
వాటిని తాళపత్రగ్రంథాల రూపంలో పొందుపరుస్తోంది.

ఎవరికీ అనుమానం రాకుండా వుండడంకోసం ఆమెవద్ద పురాతన తాళపత్రగ్రంథాల కూడా కొన్ని వున్నాయి. ఇటీవల ఆమె కొన్ని ముఖ్య రహస్యాలు తెలుసుకుంది. వాటిని విల్సన్ అనబడే మరో మా మనిషికందజేయాలి. ఆమె అందజేసే తాళపత్రగ్రంథాల విజయ నలభైకోట్ల రూపాయలు. అంతరాతీయంగా అందరూ పంచుకోగా- నా ఒక్కడికే దెబ్బలేకుల రూపాయలు వస్తుంది. అంత విలువైన వాటిని నువ్వు — విల్సన్ కంటే ఒకరోజు ముందే దక్కించుకున్నావు....” అన్నాడు వినీల్.

“ఇప్పుడు నాకు కొంత కథ అర్థమవుతోంది—” అన్నాడు క్లిర్.

తాచుపాము టీఫాయ్మిద ఆడుతోంది.

“వరీగుడ్ సీక్రెమయింజేమిటో చెప్ప-” అన్నాడు వినీల్.

“విల్సన్ సుభాత వెంగుకు చంపాడా అని ఆలోచిస్తున్నాను. ఇప్పుడసలు కథ తెలిసింది.”

“స్టాప్ నా స్పెక్స్!” కోపంగా అరిచాడు వినీల్.

టీఫాయ్మిద తాచుపాము బుస్సునుంది.

“నేను నిజమే చెబుతున్నాను. పూర్తిగా విను....” అన్నాడు క్లిర్.

వినీల్ కోపాన్ని నిగ్రహించుకొని—“ఉః చెప్ప-” అన్నాడు.

క్లిర్ విల్సన్ తన్ను కలుసుకొని ఎలా బ్రావ్ చేసిందీ చెప్పాడు.

“ఇంపాసిబుల్!” అన్నాడు వినీల్.

“జరిగింది చెప్పాను. అసాధ్యమైతే నీ నేం చేయను?”

“జరిగింది నీను చెబుతాను, శ్రద్ధగా విను—”
అన్నాడు విసీల్.

“ఊం” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఈగోడ విల్సన్ సుజాతను కలుసుకొని తాళపత్ర గ్రంథాలు సేకరించాలి. కానీ ఈ విషయం నీకలాగో తెలిసింది. నిన్న నే వెళ్ళావు. సుజాతను హత్యచేశావు. తాళపత్రగ్రంథాలకోసం వెతకడంలో ఆలస్యం జరిగింది. పోలీసులు వచ్చారు. తప్పించుకొని పారిపోవాలనుకున్నావు పారిపోయావు....”

“పోనీ అదే నిజమనుకున్నా—తాళపత్రగ్రంథాలు నాకు చిక్కలేదు....”

“చిక్కకపోతే నీనాశ్చర్యపోను. కానీ ఆ విషయం ధృవపడడానికి నాకు వ్యవధి కావాలి. సుజాతెంటికి ప్రస్తుతం పోలీసు కాపలా వుంది. అంతవరకూ నిన్ను నా బంధీగా వుంచుకోక తప్పదు....” అని అన్నాడు విసీల్—
“ఈలాగా తప్పించుకోవాలనకుంటే ఒకే ఒక్క ఉపాయం. తాళపత్రగ్రంథాలెక్కడ దాచింది నాకు చెప్పు....”

“ఆ విషయం నాకంటే విల్సన్ కే బాగా తెలుస్తుంది. ఇంకీ నీను నీకలా దొరికాను?”

“నీ ప్రవర్తన నీ నిన్ను పట్టిచ్చింది—” అన్నాడు విసీల్—“సుజాత హత్య గురించి మాకవ్వరికీ తెలియదు. విల్సన్ మామూలుగా నిర్ణీత సమయానికి సుజాత ఇంటికి వెళ్ళాడు. అక్కడ పెంటీని చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాడు. విషయం తెలిసేక అక్కణ్ణి చింపి యటపడ్డాడు. అప్పుడు సువ్వణ్ణి అనుసరించడం మొదలుపెట్టావు. అయితే మాది అంతర్జాతీయ ముఠా. విల్సన్ ఊళ్ళో ఆడుగుపెట్టగానే

అతిడిశే ప్రమాదమూ రాకుండా రక్షించడానికి నలుగురు అంగరక్షకులు కూడా బయల్దేరాడు. వారు నిన్ను కనిపెట్టారు. విల్సన్ కూడా నీ వ్యవహారం గమనించాడు. అందుకే హోటల్లోకి అడుగుపెట్టాడు.

అది మా మరా హోటాలన్న విషయం నీకు తెలియదు. విల్సన్ సర్వర్ కి చెప్పి నీకిచ్చే మంచినీళ్ళలో మా తుమందు కలిపించాడు. నా అనచరుల్ని నిన్నిక్కడికి తీసుకుని వచ్చారు. మొదట నేను నిన్ను పోలీసుల మనిషి అనుమానించాను. తీరా చూస్తే నీది మాయవేషమని తెలింది. సుబాత హత్య గురించిన ఆరా ఈలోగా కొంత తెలిసింది. నువ్వే ఆ హంతకుడిని తెలియగానే నా ఆదృష్టాన్ని నే నీ అభినందించుకున్నాను—....”

మొత్తం జరిగినదంతా కిల్లర్ కరమయింది.

“ఇప్పుడు నాకంతా తెలిసింది. విల్సన్ నిన్ను మోసగించాడు....” అన్నాడు కిల్లర్.

“విల్సన్ నాకు నమ్మకమైన మనిషి. అతడు నన్ను మోసగించాడు....”

“నమ్మినవాళ్ళకి యెవరై నా మోసగించగలరు. ఆ తాళపత్రగ్రంథాలకల్ల నీకు దెచ్చెళ్ళుతులు వస్తాయంటున్నావు. అందులో విల్సన్ భాగమెంతి?” అన్నాడు కిల్లర్.

“యాభై వేలు....”

“చాలాకాలంగా ఈ వ్యవహారాలు తెలిసిన విల్సన్ దే? అయిదులక్షలకో ఆ తాళపత్రగ్రంథాలనమ్మేస్తే?”

విసిల్ ముఖంలో రవంత కలవరం కనపడింది—

“నువ్వు నాలో అనుమానీజాలు నాటాని చూస్తున్నావు. నిజానిజాలు తెలుసుకోగల రైడిటెక్టర్ నా

దగ్గరుంది—” అన్నాడతడు.

“అయితే యి. కే. నీ రైడిటెక్టర్ తో విల్సన్ ని పరీక్షించుకో—”

“నా వాళ్ళని నేను పరీక్షించను. నువ్వు చెప్పేది నిజమా కాదో నా డిటెక్టర్ తేలుతుంది. నువ్వు నిజమే చెబితే విల్సన్ మా సంతోషం చేసినట్లు.... లేకుంటే....” అని అగాధు విసేర్.

“లేకుంటే?” అన్నాడు కిల్లర్.

“నా విషసర్పం నిన్ను కాటేస్తుంది....” అన్నాడు విసేర్.

కిల్లర్ వక్రు జలవరించింది.

విసేర్ మళ్ళీ చప్పట్లు కొట్టాడు.

గల్లటి ఆరడుగుల మనిషి వచ్చి విసేర్ అడిగిన ఓ చిన్న సాధనం తెచ్చి ఇచ్చివెళ్ళిపోయాడు.

పాకెట్ టేపురికార్డంత సాధనం అది.

దానిపై పియానో టేపు మీటలు నాలుగున్నాయి.

విసేర్ ఒక మీట నొక్కగానే—దానిపై స్టీరియో కాస్ట్ డెస్క్ టేబుల్ వెలిగినట్లు ఒక పచ్చ చుక్క, ఒక ఎర్ర చుక్క వెలిగాయి.

విసేర్ కిల్లర్ తో—“నువ్వు మాట్లాడ్డం ప్రారంభించు” అన్నాడు.

“ఏం మాట్లాడాలి?” అన్నాడు కిల్లర్.

అప్పుడే విసేర్ రెండవ మీటను నొక్కాడు—

“ఇప్పుడిది నీ గొంతుకు అనుకూలనయింది. నువ్వేం మాట్లాడినా ఈ పరికరం వింటుంది. నువ్వు చెప్పేది నిజమే లే నీ స్వరానికి అనుగుణంగా వరుసగా ఆకుపచ్చ చుక్కలు మెరుస్తాయి. అబద్ధం చెబితే ఎర్ర చుక్కలు

మెరుస్తాయి. హరిహరారులెరుచ్చినా, ఈ పరికరం అ. దమాడదు, తప్పుచేయదు. ఇప్పుడు నీ వివరాలు చెప్పు....”

కిల్లర్ ఆశ్చర్యంగా ఆ యంత్రంతో చూశాడు. ఒక్కక్షణమాగి—“నా పేరు వెంకన్న, నేనొక ప్రయి వేటు డిటెక్టి వును....” అన్నాడు.

అతడు వెంకన్న అనగానే పరికరంలో వరుసగా యేడు ఎర్రచుక్కలు వెలిగాయి. ప్రయివేటు డిటెక్టి వు ననగానే వరుసగా ఏడు ఆకుపచ్చ చుక్కలు వెలిగాయి.

“పరికరాన్ని పరీక్షించిట్లున్నావు. అలాంటి పనులు చేయడంలో నీకే ప్రమాదం. ముందు విల్సన్ గురించి చెప్పు. నువ్వు మాట్లాడేటప్పుడు ఎర్రదీపం వెలిగినా— నా పెంపుడు పాము కాటందుకుంటుంది—” అంటూ పరికరానికి విల్సన్ మరో మీట సోక్కేడు.

“అంతే!

టీపాయ్మిద అడుతున్న తాచుపామిప్పుడు కిల్లర్ పై పు తిరిగింది.

అది అతడి నే గుచ్చి గుచ్చి చూస్తున్నట్లుంది.

కిల్లర్ దృష్టి ఇప్పుడు టీపాయ్మిద నే వుంది.

తై డిటెక్టర్ ; తాచుపాము—ఒక దానికొకటి పక్కన వున్నాయి.

మనిషి అబద్ధం చెప్పేటప్పుడతడికా విశేషం తెలుస్తుంది. తను అ.ద్ధం చెబుతున్నానన్న భావం అతడిని తడబడేలాచేస్తుంది. అప్పుడతడి నరాల కంపన వేరే విధంగా వుంటుంది. స్నోగతులు మాత్రమే అది మామూలు మనిషులు కనిపెట్టే తేడా కాదు. తై డిటెక్టర్ను ఈ మాత్రం ఆధారంగా పనిచేస్తాయి. తని యెదుటనున్న

రైడిటెక్టర్ స్వరగతులనుబట్టి అబద్ధాలను తెలుసుకుంటుందన్నమాట!

కిల్లర్ టు అవసరపడినప్పుడబద్ధాలు చెప్పడంలో తానగ్రగణ్యుడినని నమ్మకం. తడిబడకుండా అబద్ధాలు చెప్పగలననుకున్న అరిడి నమ్మకాన్నీ పరికరం అబద్ధం చేసింది. చాలా సునిశితమైన యంత్రమయ్యేదాలది.

ఇప్పుడబద్ధం చెబితే తన ప్రాణాలకే ప్రమాదమని కిల్లర్ కి తెలుసు.

అతడు గొంతు సవరించుకొని గత దినం విల్సన్ తో తనకు జరిగిన అనుభవం చెప్పసాగాడు.

కిల్లర్ మాట్లాడుతూంటే రైడిటెక్టర్ వరుసగా ఆకుపచ్చ చుక్కలు వెలిగి ఆరుతున్నాయి. ఆ చుక్కలరిడి మాటలకనుగుణంగా నాట్యం చేస్తున్నట్లుంది. ఆ పక్కనే చుక్కల కనుగుణంగా తాచుపాము ఆడుతోంది.

కిల్లర్ జరిగింది జరిగింట్లు చెప్పడమయ్యేసరికి విన్సెంట్ లో పెద్ద మాన్సు వచ్చింది.

అతడు చప్పట్లు కొట్టాడు.

అరడుగుల నల్లనివాడు పచ్చాడు. విన్సెంట్ అరిడికేదో చెప్పాడు. అతడు వెళ్ళిపోగానే రైడిటెక్టర్ ని ఆఫ్ చేశాడు.

కిల్లర్ తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు.

“చూశావా— నేను నిజమే చెప్పాను. అనవసరంగా నన్ను మోసానించావు....” అన్నాడతడు.

“నవ్వు మాట్లాడకు....” అన్నాడు విన్సెంట్. అతడు పాసికో డబ్బుమీద మూత పెట్టాడు.

కిల్లర్ మరింత తేలికగా నిట్టూర్చాడు.

“విల్సన్ చేసిన పొరపాటునల్ల అనవసరంగా నీవంటి వాడికి మా సావరం తెలిసిపోయింది. ఈ కేసులో నీ సంబంధమూలేను. అయినా విల్సన్ స్వార్థంతో మమ్మల్ని మోసగించి—ఆ మోసం నీవల్ల జరిగి—ట్లు భిమలో వుంచా లనుకున్నాడు నన్ను. అందుకు ఫలితిమనుభవిస్తాడు....” అన్నాడు వినీల్.

“నా అమానుకత్వాన్ని గ్రహించావు. అదే నాకు సంతోషం —” అన్నాడు కిల్లర్.

“నువ్వు మాట్లాడకు....” అన్నాడు వినీల్ తీవ్రంగా.

ఇద్దరూ కాసేపు మానంగా కూర్చున్నారు.

సుమారు గంట గడిచేక ఆ చాల్లీకి విల్సన్ ప్రశ్న కించాడు.

“రా—విల్సన్—ఇలా వచ్చి కూర్చో—” అన్నాడు వినీల్. అతడు చూపిన ప్రకారం కిల్లర్ పక్కనే కూర్చు న్నాడు విల్సన్.

“ఇతడి వివరాలు తెలుసుకున్నారా?” అన్నది విల్సన్ మొదటి ప్రశ్న.

“అతడు చెప్పేది ఆసక్తికరంగా వుంది. నువ్వుకూడా విను...” అన్నాడు వినీల్.

విల్సన్ కోసం కిల్లర్ మళ్ళీ తన కథ చెప్పాడు.

కథ పూర్తికాగానే విల్సన్ నవ్వి—“రైడిఓకర్ ఇతడి కథలోని నీ బా ని బా లు తేల్చలేకపోయారా?” అన్నాడు.

“ఇతడి కథపై నీ అభిప్రాయమేమిటి?” అంటూ రైడిఓకర్ ఆసక్తికాడు వినీల్ విల్సన్ మాట్లాడడం ప్రారంభించగానే మరో గండు మీటలు నొక్కాడు.

“అంతా కుద్ర అబద్ధం—” అన్నాడు విల్సన్.

తె డికొక్కో ఆకుపచ్చ చుక్కలు వెలిగాయి. కానీ విసిల్ పరికరం వంక కాక విల్సన్ వంక చూస్తూ—“ఆ విషయం నాకూ తెలుసు. అతడి మాటలు నమ్ముతున్నా నన్నభ్రమ అతడిక్కలిగించి నిన్ను రప్పించానిక్కడికి. అతడు నీగురించి అబద్ధం చెప్పాడు. అందుకు శిక్ష నీవే అతడికివ్వాలి. ఈ డబ్బో మూత తెరు—” అన్నాడు.

కిల్లర్ తడః డాడు.

విసిల్ తన మాటలు నమ్మలేదా? ఇప్పుడు తనకు ప్రాణాపాయం తప్పదా?

అతడాలోచిస్తూండగానే విల్సన్ ప్లాస్టిక్ డబ్బా మూత తీశాడు. ఆ వెనువెంటనే బుస్సుమంటూ తాచు పాము విల్సన్ను కాటేసింది.

విల్సన్ గొంతులోంచి కేక కూడా రాలేదు.

చూస్తూండగా అతడి శరీరం నల్లగా మాడిపోయింది. అతడు కేలకూలాడు.

“డియర్ మిస్టర్ కిల్లర్! ఇది నా అనుచరులను శిక్షించే పద్ధతి నీవు నా అనుచరుడివి కాకపోయినా, నన్ను మోస గించకపోయినా శిక్ష నిన్ను ఇదే పద్ధతిలో శిక్షించ బోతున్నాను. నా స్థావరంలో పరాయివార్షకు చోటు లేదు. శిక్షణదాకా నీకొంతుకవకాశమిస్తున్నానంటే—నా పెంపుడు పాము కోణాకోక్కడిని మాత్రమే కాటే సుంది మరి!” అంటూ విసిల్ ప్లాస్టిక్ డబ్బామీద మూత పెట్టేసి చప్పట్లు కొట్టాడు.

అరడుగుల నల్లటివాడు వచ్చి విసిల్ ఆదేశం ప్రకారం విల్సన్ శవాన్నీడ్చుకొని వెళ్ళిపోయాడు.

“నవ్విక బుద్ధిగా వెళ్ళి నీ గదిలో పడుకో—” అన్నాడు విసిల్.

“నీకు బుద్ధి చెప్పిగానీ నేను పడుకోను—” అంటూ కిల్లర్ మెరుపు జేగంతో లేచాడు.

వినీల్ చటుక్కున చప్పట్లు కొట్టాడు. అయితే ఆరడుగుల నల్లనివాడొచ్చేలోగా—అతడు కదలలేని స్థితిలోకి మారిపోయాడు.

కిల్లర్ అతణ్ణి కూడా క్షణాలమీద పడగొట్టాడు, తర్వాత ఇల్లంతా కలియదిరిగాడు.

ఆ యింట్లో ఇంకెవ్వరూలేరు. ఓ పక్కగదిలో విల్సన్ శవముంది.

కిల్లర్ ఆ యిద్దర్నీ బంధించడానికి తాడుకోసం వెతికి సంపాదించాడు. దాంతో ఆ యిద్దర్నీ ఒకరికొకరిని కలిపి కట్టేసి ఎగురుగా కూర్చున్నాడు.

“ఇంత కులభంగా నన్ను, నా అనుచరుణ్ణి పడగొట్టగలవాడి భూప్రపంచంలో లేడని నమ్మాను—” అన్నాడు వినీల్ వాపోతూ.

“అయ్యా మే కిల్లరాఫ్ సచ్ ఒపెనియన్స్!” అన్నాడు కిల్లర్.

తానున్న ఊరికి సుమారు పదిహేను కిలోమీటర్ల దూరంలో వున్న ఆ యింటి వివరాలు కిల్లర్ పోలీసులకు చెప్పడానికంతో వ్యర్థి అవసరంలేకపోయింది.

6

కిల్లర్ కంతా ఆశ్చర్యంగా వుంది.

ఒక్క రైడిటెక్టర్ కారణంగా తన ప్రాణాలు కాపాడబడ్డాయి.

రైడిటెక్టరుంటే ఎన్ని ప్రాణాలైనా నిలబెట్టవచ్చు. నేరసుల ఆమాకీ లెలుసుకోవచ్చు. ప్రపంచంలో నీరాలనే రూపుమాపవచ్చు.

తనకది కావాలని అతడు పోలీసు డిపార్టుమెంటుని కోరాడు. కానీ అది ప్రభుత్వ పరిశోధనా సంస్థలకు పరీక్షకు వెళ్ళింది.

కిల్లర్ నిరుత్సాహపడాడు.

ఆ నిరుత్సాహంతోనే అతడొకరోజు సాయంత్రం బజార్లో తిరుగుతూండగా ఓ వ్యక్తి యదురై పలకరించాడతణ్ణి.

“నువ్వెవరో నాకు తెలియదు....” అన్నాడు కిల్లర్.

“గోడలకు చెవులుంటాయి. గోడల్లేని చోటుకు వెళ్ళి మాట్లాడుకుందాం—” అన్నాడతడు.

ఇద్దరూ ఓ పార్కుకి వెళ్ళారు.

చుట్టుపక్కల జనంలేదు.

“చీట్స్ ఫర్ టూ యూ— డిటెక్టివ్ కిల్లర్! ప్రభుత్వం యెన్నోవిధాల ప్రయత్నించి పట్టుకోలేకపోతున్న అంతర్జాతీయ ముఠా వ్యక్తుల్ని పోలీసుల కప్పగించావు....” అన్నాడతడు.

“నువ్వెవరు?”

“ఆ ముఠాతోసం యెన్నో పథకాలు వేస్తున్న ప్రభుత్వోద్యోగిని. అయితే వారి మనఃషులు మా సంస్థలో కూడా కొందరు చేరినందువల్ల మా పథకాలు ముందే వారికి తెలిసి పోతున్నాయి. నాకు సుజాత గురించి కొన్ని వివరాలు తెలిసి ఆమె యింటి పనినాడుగాచేరి ఎన్నో రహస్యాలు తెలుసుకున్నాను. ఆమె నన్నుమానించకుండా జాగ్రత్త తీసుకున్నాను. కానీ నాకు తెలిసిన రహస్యం ఎవరికి చెప్పాలో తెలియదు. అందుకే మా డిపార్టుమెంటుకి చెందని నిన్నెన్నుకున్నాను. నువ్వు నా ఎన్నిక సరైనదని ఋజువుచేశావు....” అన్నాడతడు.

కిల్లర్ ఆశ్చర్యంగా—“నువ్వు వన్నెనుకున్నావా? ఎలా?” అన్నాడు.

అతడొక కవర్ని కిల్లర్ కందించి—“ఇందులో యాభై వేలున్నాయి. ప్రభుత్వం తరపున నీకు నేనందిస్తేనున్న ఫీజిది. జరిగిందంతా వూర్తిగా మర్చిపో ప్రభుత్వానికందిన తాళపత్రగ్రంథాలవల్ల చాలా గొప్ప విశేషాలు తెలుసున్నాయి. అదంతా రహస్యంగా ఉండాలి....” అన్నాడు.

“ఇంతకీ నువ్వే విల్సన్ని బట్టలో వేసుకున్నావా?” అన్నాడు కిల్లర్.

“లేదు. ఒకరోజు ముందు నేనే విల్సన్ గా వచ్చి నిన్ను కలుసుకున్నాను. సుజాతను చంపి తాళపత్ర గ్రంథాలు సాధించాను. నిన్న నరహాప రాక్షసులకు వదిలిపెట్టి—ఆ దుర్మార్గుల దృష్టి నాపై పడకుండా కాపాడుకున్నాను. మరి నాకు సెలవు. ఇంకేమీ అడ్డూకూ అంటూ అతడు లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

కిల్లర్ మ్రోస్తూడిపోయాడు.

అంటే—విల్సన్ వినీల్ ని మాసంచేయలేదు.

రై డిటెక్టర్ని తనవారిపై ప్రయోగించకుండాదన్న వినీల్ సిద్ధాంతం అతణ్ణి మోసగించింది.

కళ్ళతో చూసేదంతా నిజంకాదు.

రై డిటెక్టర్ తను నిజం చెబుతున్నాడో లేదో తెలుసుకోగలను తప్ప—ఆసట నిజాన్ని తెలుసుకోలేదు.

కిల్లర్ కప్పుడు రై డిటెక్టర్ గురించిన బెంగిపోయింది.

ఓ అంతరాత్మను మరొక అటపట్టిచే అవకాశాన్ని తనకిచ్చిన ఆ ప్రభుత్వోద్యోగిని మనసులో అభినందించు కుంటూ అతడు రామేశ్వరమూర్తి ఇంటికి బయల్దేరాడు.

—:అ యి పో యి ం ది:—

నకిలీ సంపద

భీమవరపు పురుషోత్తం

ప్రపంచంలోకల్లా అతి ఎత్తైన శిఖరం ఎవగెన్ట్.
ఎవగెన్ట్ అనికొన్ని వున్న శ్రేణులలోకల్లా ఎత్తైన
శిఖరం 'డిజియానా'. డిజియానాకి నాదాపు తొమ్మిది
మైళ్ళ ఎగువన ఒక పర్వతాశోహతుల బృందం ప్రయా
ణిస్తున్నారు. ఆ పర్వతం ఉనికి కనుగొన్న తర్వాత
ప్రయాణించే బృందాలలో వాళ్ళది రెండవది.

దూరంనుండి వాళ్ళు చిన్న చిన్న నలకల్లా కనిపిస్తు
న్నారు.

అరచెయ్యి నడటిపై ఆన్చి, కళ్ళు చికిలించి క్రిందికి
చూశాడు విన్యాసాగర్. కాళ్ళు కొద్దిగా వణకడంలో
బాటు శరీరమంతా కంపించిందరడికి చేతిలో ఐరన్
స్టిక్ ని మంచులో బలంగా గుచ్చాడు అప్రయత్నంగా.

“సాగర్ ఆ లోయలోనికి చూడకు. కళ్ళు తిరుగు
తాయి”, అలసటగా వినిపించిందో కంఠం.

ఆ కంఠం విని నవ్వుతూ తలతిప్పాడు సాగర్. తెల్లటి

మంచుతన్నెల మధ్య కొద్దిగా వంగి నిలబడి వున్నాడు జస్వంత్. అతడి వీపుమీద దృఢమైన సంచి బిగించబడి వుంది. చేతులకు గ్లాస్ వున్నాయి. రెండు చేతుల్లానూ వున్న ఐరన్ స్టీక్ ని గుచ్చి పట్టుకున్నాడు. తలపై ఆతుక్కు పోయినట్టున్న బొచ్చు టోపీమీద మంచుపడి చిత్రంగా వున్నాడతడు.

సాగర్ దృష్టి పెకి పోనిచ్చాడు. ఇరవై అడుగుల దూరంలో జస్వంత్ లాంటి దుస్తులలో వున్న బృందం మెల్లగా పొగిపోతున్నారు.

“సాగర్! వచ్చేయ్. మళ్ళీ వాళ్ళకు దూరమై పోతాం!”

సాగర్ కొద్దిగా పరిగెడుతూ వచ్చి జస్వంత్ తో కలిసాడు. ఇద్దరూ నడవసాగాను. చలికి గడ్డెట్టుకొని పోయిన శరీరంలో పరిగెట్టడంవల్ల ప్రారంభమైన నొప్పల్ని పళ్ళబిగువున అణుస్తూ అడిగాడు సాగర్ “జస్వంత్! ఇంకా మనం యెంతదూరం పోవాలి ఈ గోజుక్కి?”

మిత్రుడి వంక మాస్తూ చెప్పాడు జస్వంత్ “చాలా దగ్గరికి వచ్చేతాం! దాదాపు పద్దెనిమిది కిలోమీటర్లు ప్రయాణంచేస్తే చాలు మావల్లో వున్న ప్రదేశం చేరుకొంటాం. బహుశా ఈ గోజు ప్రయాణంలోనే మనం ఆ దూరాన్ని పూర్తిచేయవచ్చునేమో!”

ఇద్దరూ బృందాన్ని సమీపించారు. వాళ్ళలో ఇద్దరు ముగ్గురు వెనక్కు తిరిగి మిత్రులవైపు చూసి నవ్వారు.

“పాల్కే సాల్! ఇంకా యెంతనేపటిలో గుడారం చేయబోతున్నారు?” అడిగాడు జస్వంత్, పొడుగ్గా వుండి, నిండుగా వున్న గడ్డంతో గంభీరతను సంతరించు

కొన్న వ్యక్తిని.

కానీపాగి చెప్పాడు పార్లే “మరో రెండు గంటల్లో అనువైన ప్రదేశం చూసి గుడారాలు వేసేద్దాం, మీరే మంటారు బెనరీ?” వెనక్కి తిరిగి అడిగాడు గుంపులో చివరగా వున్న వ్యక్తిని.

పార్లే ఆ పర్వతారోహక బృందానికి నాయకుడు. బెనరీ వయసులో పెద్దవాడేంకాదు. ఇరవై నాలుగేళ్ళుంటాయి అతడికి. అనవధిజ్ఞానం వికాసమైన నుదురు. తెలివితేటలు ప్రతిబింబించే సన్నటి ముఖం.

“ప్రస్తుతం వున్న పలుకులు ఎట్టి గానీ మరో గంటన్నర చాలనిపిస్తుంది. అనువైన ప్రదేశం వెదకడానికి టైం పడుతుంది కదా” చెప్పాడు బెనరీ పార్లే ముఖంలో బెనరీ చెప్పినదానికి సరేనన్న భావం కనిపించింది.

నిజానికి పార్లే బృందంలో సభ్యులంతా ప్రాథమిక దశలో వున్నవారే. బృందం రెండు మూడు ప్రయాణాలకు మించి చేయలేదు కూడా. అందుకే సాగర్, జస్వంత్, బెనరీలకు బృందంలో సభ్యత్వం లేకపోయినా, గతను భవకూడా లేకుండానే తమతోపాటు డిజియానా ఆరోహణ చేస్తాననగానే పార్లే మనస్ఫూర్తిగా అంగీకరించాడు. బృందం పెరగడంతో ప్రయాణం సమర్థవంతంగా సాగుతుందనే విశ్వాసం పార్లే కలిగివుండడం అంగుకు కారణం కావచ్చు. బృందంలో చేరిన మర్నాడే పార్లే బెనరీ తెలివితేటలు, మనస్తత్వం నచ్చాయి. నిజానికి సాగర్, జస్వంత్లకు బెనరీ ఎవరో తెలియదు!

దాదాపు గంటన్నరపైనే నిశ్చయం గా సాగింది

ప్రయాణం. తరువాత పార్శ్వ బెఝీ కప్ప. మిగతావాళ్ళు
తలా తక్కువ నిడివడి నుడా రాలకు అనువైన ప్రదేశం వెతక
సాగారు. వాళ్ళకు కొద్ది వెకగా వున్న సాగర్,
జస్వంత్ అలాగే నిలబడిపోయారు.

“మిష్టర్ ఫ్రెండ్స్ ఈ ప్రయాణం మీకు కొద్దికష్టంగా
వుంది కదూ!?” నవ్వుతూ ప్రశ్నించాడు బెఝీ. అతడి
ప్రశ్న నూటిగా వుంది.

గొంతు నరుకొని ముందుకుకూడా చెప్పాడు జస్వంత్.
“నో....నో.. మిష్టర్ బెఝీ. కొద్ది కొత్తగా ఉన్నప్పటికీ
చెత్తాహంగా వుంది.”

“పార్శ్వలాంటి అనభజ్జాలో కలసిరావడంవలన
ధైర్యంగా కూడా వుంది” మిత్రుడి మాటకు కత్తాసు
పలికాడు సాగర్.

“కొత్తవాళ్ళయినా ఇంతమీరం, ఇంతపైకి యే
అలసట లేకుండా మాలో సమానంగా రాగలిగారంటే
మీ సహనానికి మెచ్చుకోవాలి” ప్రశంసనీయంగా
చూశాడు పార్శ్వ..

“ఏదో కారణం లేకుండా ఇంత పట్టుదలగా కష్టపడి
రారులే!?”

బెఝీ మాటలకు మిత్రుద్దరి ముఖాల్లో నవ్వు మాయ
మయింది ముఖాల్లో మారే రింగుల్ని బలవంతాన అదు
పులా పెట్టుకొన్నారు.

“మిష్టర్ బెఝీ! మీ మాటలు నాకరం కాలేదు?”
వీరియినంత ప్రశాంతంగా అడిగాడు జస్వంత్.

“మిష్టర్ జస్వంత్! నా ఉద్దేశ్యం—పర్యటనోహణ
బాగా నెచ్చుకోవాలనికొన్నది మీ పట్టుదలకు కారణం
కావచ్చు!”

మిత్రులిద్దరూ నిశ్శబ్దంగా ఊపిరి వదిలారు చెర్రీ
సమాధానంతో.

2

“పార్లేపాల్ ఇక్కడ వావుంది” వారు నిలబడిన ప్రదేశానికి ఎడం వయిపు, కాస్త దూరంనుండి ఒక వ్యక్తి ఆరచి చెప్పాడు.

అందరూ అటు తిరిగారు. “వరీసుడ్! అద్దు కూడా అనువుగా వుంది” సంకృప్తిగా చెప్పాడు పార్లే. మరి కాసేపు ఆ ప్రదేశాన్ని పరికించి, “అందరూ అక్కడకు పదండి” అని బిగ్గరగా చెప్పాడు.

అప్పటికే బాగా చీటిపడింది. ముక్కలు ముక్కలుగా చింపి గాలిలోకి ఎగరేసిన మూడిపింజల్లా మంచు మెల్లగా కరుస్తోంది. ముందు రాబోయే ఉధృతానికి సూచనగా చల్లని గాలులు వూడుతుంటే వీస్తున్నాయి. అందరూ తమ తమ పామానులు విప్పకొని, గుడారాలు వేయడంలో నిమగ్నమయ్యారు.

బలమైన టార్పాలిన్ కుడ్డతో మిలటరీ గుడారాల వలె వేయడం మొత్తం విసుగుదారాలు గాలి వేగానికి కొద్దిగా కంపిస్తూ మంచులో గుచ్చబడిన ఇనుపపోతల్ని కూడా సన్నగా ఊపుతున్నాయి. నిజానికి అప్పుడు గాలి చాలా బలంగా వీస్తోంది. అయితే వారి గుడారాలు ఎత్తుగా వున్న రెండు మంచు శిఖరాల మధ్య సమతల ప్రదేశంలో వేయడంవలన గాలి విసురు అంతగా బాధించడంలేదు వాళ్ళను.

పార్లేతో సహా మొత్తం సభ్యులు పదవోరుమంది. పార్లే చెర్రీలకు ప్రత్యేకంగా ఒక గుడారం కేటాయించబడింది, మిగతా సభ్యులునుమంది నాలుగు గుడా

కాలలో పరుకొన్నాడు. అంతా, పాడైన కాలర్లు వున్న, ఉన్ని బాబాలు తొడుగుకొని వున్నారు.

సాగర్, జస్వంత్ లు ఉన్న గుడారంలో మరో ఇద్దరున్నారు. వాళ్ళ గుడారానికి అక్కడక్కడా కొన్ని చిరుగులున్నాయి. వాటిల్లోంచి, సన్నగా గాలిదూసు కొస్తూ, వాళ్ళు కప్పుకొన్న బాబాల్ని ఛేదించుకొని శరీరాన్ని కొద్దో గొప్పో బాధిస్తూంది.

గుడారంలో వున్న మరో ఇద్దరు అప్పటికే బయటికి వెళుతూ అడిగారు “ఫ్రెండ్స్ మీరు ఫుడ్ కి రారా!?”

ఒక్కసారిగా మిత్రుద్దరికీ ఆకలి గుర్తొచ్చింది. హుషారుగా లేచి బయటికి వచ్చారు. సాగర్ బాబా కాలర్ని చెవులపైకి మరింత లాక్కొన్నాడు. మధ్యలో వున్న వికాలమైన గుడారంలో మంట వెలుతురు కనబడు తూంది. అక్కడ కొందరు బయటే నిలబడి వణుకు తున్నారు.

ఇద్దరికీ చలికి పళ్ళు గిట్టకరచుకొనిపోతూ చేతులూ కాళ్ళూ వొంకల్లు చిరిగిపోసాగాయి. సాగర్ నడుస్తూ చుట్టూ చూశాడు, చిక్కటి చీకటిలో తెల్లటి మంచు శిఖరాలు చీకటిపడబోయేముందు ఆకాశంలో తేలే మబ్బు తునకల్లా అస్పష్టంగా కనబడుతున్నాయి.

గుడారం లోపలికి చేరుకున్నారు. ఎర్రటి మంట వెచ్చదనాన్ని ఇస్తూంది.

“హాలో ఫ్రెండ్స్ ఇలా కూర్చోండి” ఆహ్వానించాడు బెర్రీ అప్పటికే చేతిలో వున్న ప్లేటులో యేదో తింటున్నాడతను.

“థాంక్స్!” క్లుప్తంగా అని కూర్చున్నాడు సాగర్. ప్రక్కనే కూలబడ్డాడు జస్వంత్. మంట దగ్గర ఆహారం

తయారుచేసున్న నలుగురిలో ఒక వ్యక్తి లేచివచ్చి, ఇద్దరికీ చెరో పేటూ అందించి పెళ్ళిపోయాడు.

సాగర్ పేటను చూశాడు. బాగా వేడిగా వుంది. నాలుగు చపాతీలపై పాగలు కట్టుతున్న బరానీహార వేసివుంది పేట్లో వేడి పుట్టిచడానికి అన్ని పాగూవున్న ఆహారం. చురుకుగా చపాతీముక్క తుంచి, కూరలో ముంచాడు సాగర్.

“సాగర్ మీది జై ఫూర్ కదూ!” వారాతుగా విని పించిన ప్రశ్నకి, నోట్లో పెట్టుకోబోతున్న చపాతీ ముక్కని అలాగే వుంచి, జస్వంత్ వంక చూసి తర్వాత తల పక్కకి తిప్పాడు సాగర్.

చిరునవ్వుతో సాగర్ వంక చూస్తున్నాడు బె:ర్జీ. సాగర్ అవునన్నట్టు చాలా నెమ్మదిగా తలవూపి, మళ్ళీ తన పనిలో నిమగ్నమయ్యాడు.

కాసేపాగి “నాదీ జై ఫూరే - ఆంజే మన బాచ్ లో జై ఫూర్ వాళ్ళం మగ్గురున్నామన్నమాట” అన్నాడు బె:ర్జీ, జస్వంత్ వంక చూశా.

“మీదీ జై ఫూరేనా!?” తాపీగా చూస్తూ ఆశ్చర్యం ప్రకటించాడు జస్వంత్.

బె:ర్జీ ముఖంలో మళ్ళీ నవ్వు ప్రత్యక్షమయింది. అతడు మళ్ళీ యేదో ఆడగబోతున్నాడని గ్రహించాడు సాగర్.

“ప్రాఫెసర్ గురుసింగ్ మీకు తెలుసా?”

ఆ ప్రశ్నకు సాగర్ కి పా ల మారింది. ఇద్దరూ చటుక్కున చూపుల్ని బె:ర్జీ ముఖానికి ప్రసరింపజేశారు. మంట వెలుతురు ఎర్రగా ప్రజ్వలించుతుంది బె:ర్జీ ముఖంపై, ముఖంలో అతడి కళ్ళల్లో.

మిత్రుల మానంచూసి బెజ్జి యే చెప్పాడు ప్రాఫెసర్ గురుసింగ్ మా ఫామిలీకి బాగా అవుతుంది. జై పూర్ లో సాధారణంగా గురుసింగ్ పేరు తెలియని వాళ్ళి ఎవరూ ఉండరు. ఎందుకంటే అతడు వార్తల్లోని వ్యక్తి. చరిత్ర కందని విషయాల్ని, చరిత్రకారులు మర్చిపోయిన నిజాల్ని వెలికితీయడంలో నిట్ట ...

బెజ్జి తమ ముఖాలలో భావాల్ని గమనిస్తున్నట్టు గ్రహించిన సాగర్ చటుక్కున గాజు గ్లాసు అందుకొని కాసిన నీళ్ళు తాగాడు తర్వాత అడిగాడు “ఇవన్నీ మాకెందుకు చెబుతున్నారు?”

జస్వంత్ చుట్టూ పరికిస్తున్నాడు. ఎవరి ధోరణిలో వాళ్ళు బాతఖానీ మాట్లాడుకొంటున్నారు.

బెజ్జి ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు “అదేమిటి సాగర్ అలా అంటారు మీ అంకుల్ పేరు ముఖర్జీ కమా?”

కాసేపు ఊపిరి వీల్చడం మాని, తర్వాత సర్దుకొని చెప్పాడు సాగర్ అయిష్టంగానే “అవును.”

“అయిన మీకు తెలుసా?” అత్రంగా అడిగాడు జస్వంత్.

“తెలియకపోవడం యేమిటి. అసలు మీదదరూ ఈ బృందంలో వెళుతున్నట్టు ఆయన చెప్పాడు.”

“మేమీ బృందంలో ప్రయాణం చేస్తున్నట్టు ముఖర్జీ గారే చెప్పారా?!?” ఇక ఆగలేనట్టు ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకల్పిస్తూ కేకాడు జస్వంత్ — సాగర్ వారిస్తున్నట్టు కళ్ళలోనే చేస్తున్న పైగలు తనకి చేరకమందే!

బెజ్జి కళ్ళు తరుక్కున దీపాల్లా మెరికాయి. క్షుప్తంగా అన్నాడతడు “అవును.”

రాత్రి పదకొండు గంటలొంది,

సాగర్, జస్వంత్ లిద్దరూ గుడారంలో ఓ మూలగా కూర్చుని రెండు అంచెతులంత ఉన్న కార్టోన్ పేపర్ నొకదాన్ని పరిశీలిస్తున్నారు, పైన వేలాడదీయబడిన చిన్న లాంతర్ ప్రసాదిస్తున్న గుడ్డి వెలుతురులో.

వాళ్ళతోపాటు ఉంటున్న మరో ఇద్దరు వ్యక్తులు గంటక్రితం లాంతరు అర్పి నిద్రలోనికి జారుకున్నారు.

జస్వంత్ మాన్ లో ఎడమవయపునుండి రెండంగుళాల ముండు ప్రదేశాన్ని చూపుతూ చెప్పాడు. “సాగర్ ఈ రోజు సాయంత్రం స్పష్టంగా చూశాను నేను—ఇక్కడ పాయింట్ చేయబడిన రెండు శిఖరాలు మన గుడారానికి అటూ ఇటూ ఉన్న శిఖరలే....

....జాగ్రత్తగా చూడు మాన్ లో చూపబడిన శిఖరా లన్నింటిలోనూ చెట్లు వున్న శిఖరాలు రెండే వున్నాయి. వాటికి గుర్తుగా ఈశిఖరా: కు ఆకుపచ్చరంగు నిద్దబడింది. ఇందులో ఒక శిఖరం మనం చేరవలసిన గమ్యం ఉన్న చోట వుంది. అందుకు గుర్తు. ఈ ఆకుపచ్చ శిఖరం క్రింద అటువైపు కూడలి ప్రదేశం. ఇటువైపు సమతల ప్రదేశం. ఈ సమతల ప్రాంతం దిగువనుండా ఉన్న ఇరువయ్యూ మే మాన్ లో బాణం గుర్తుతో గుర్తించబడింది. ప్రస్తుతం ఈ మార్గంలో నుండే మనం ప్రాసీడ్ అవ్వాలి.”

సాగర్ అంగీకరించినట్టు తల వూపాడు “నువ్వు చెప్పింది కంటే జస్వంత్! ముఖర్జీ అంతుల్ చెప్పినదాన్ని బట్టి. ఈ బృందం వెళ్ళేదారిలోనే మన గమ్యం చేరడానికి మార్గం తెలుస్తూంది—నిజానికి అంగుళే కదా, మనం ఒంటరిగా వెళ్ళకుండా ఈ బృందంలో కలిసాం”

అన్నాడు.

“అయితే ఈ రాత్రే గట్టుచప్పుడుకాకుండా మనం బృందంనుండి బయటకొనిపోవడం మంచిది” చెప్పాడు జస్వంత్.

ఉన్నట్టుండి చటుక్కున కదిలాడు సాగర్!! అతడు గుడారం చివర బాగ్ కి అనుకొని కూర్చున్నాడు అంత వరకూ! గుడారానికి ఉన్న చిన్న రంధ్రంలోనుండి చలి గాలి నూటిగా ఆరిడి కడి చెంపకు కొడుతుంది అంత వరకూ.

అయితే చిత్రంగా అది సుమారు నాలుగైదు క్షణాల నుండి ఆగిపోవడమేకాక, పూర్తిగా ఆటునుండి గాలి వేయకపోవడంతో అక్కడ యేవరో రంధ్రంలోనుండి చూస్తూన్నట్టు అనుమానించాడతడు!!

గుడారం వెలుపలికి వచ్చి నాలుగైదుగులు వేగంగా ముందుకు నడిచి చూశాడు. దూరంగా యేదో ఆకారం అప్పటికే లీలగా నెమ్మదిగా చీకట్లో కలసిపోయింది!!?

“ఏమయింది?” తనూ వచ్చి అడిగాడు జస్వంత్.

“ఎవరో మన మాటలు విన్నారని అనుమానంగా ఉంది.”

“మనల్ని అనుమానించవలసిన ఆవసరం ఎవరికి వుంది. ఆసలు అనుమానం కలిగే విధంగా యే కోళానా మనం ప్రవర్తించలేను” నమ్మకంగా చెప్పాడు జస్వంత్.

“బెస్ట్ విషయం మర్చిపోతున్నావు!” సాలోచనగా అన్నాడు సాగర్.

“అతడు మనం అనుకొన్నంత ప్రమాదకారి కాదేమో!?”

“సరే! ఏదియేమయినా యెలాంటి ఆపదనయినా ఎదుర్కొనడానికి మనం సిద్ధంగా వుండాలి. ఇక నిద్ర

పోదాం. తెల్లవారుజామునే లేవాలి మళ్ళీ” అంటూ నడిచాడు సాగర్.

తెల్లవారుజామున నాలుగు దాటింది—

ఉలిక్కిపడి లేచాడు సాగర్. చుట్టూ చూశాడు. జస్వంత్ కనిపించలేదు. అతడి మెదడు కూస్యమై పోయింది. సామగ్రి అంతా అక్కరే వుంది.

ఇంతలో గుడారం కర్టెన్ తొలగించుకొని ఒక ఆకారం లోనికి వచ్చింది. సాగర్ విదో అనబోతుండగా “సాగర్ నాలుగు దాటింది. బయట ఎవరూలేరు. త్వరగా రెడీ అవు!” హెచ్చరించా ప జస్వంత్.

సాగర్ ఉపిరి వదిలి ఐదు నిమిషాల్లో బద్దకం వదిలించుకొని రెడీ అయ్యాడు. వాళ్ళెవరూగా పడుకొన్న ఇద్దరు శ్యాట్సు గాఢ నిద్రలో వున్నారు. షేండ్స్ నిక్ అందుకొని గుడారంలో నుండి బయటికి వచ్చాడు సాగర్. అంతకుముందే తయారయ్యాడు జస్వంత్. ఇద్దరూ సామగ్రి చెరిసగం వీపులకు బిగించుకొన్నారు.

“జస్వంత్, ఫుడ్ టిన్స్ నీ దగ్గర ఉన్నాయా” గుసగుసగా అడిగాడు సాగర్.

“వున్నాయి” చెప్పాడు జస్వంత్. చాలా అస్పష్టంగా వెలుతురు ఉంది బయట. ముందుకు నడిచారద్దరూ. ప్రతి అరగంటకు మావ్ చూసుకొంటూ దాదాపు ఎనిమిది గంటలు ప్రయాణం చేశారు.

అప్పటికే వాతావరణం కొద్ది వెచ్చబడింది. పరిసరాలు స్పష్టంగా అవ్లోదంగా వున్నాయి.

సాగర్ టైమ్ చూశాడు. పన్నెండు దాటింది. అప్పటికే చాలావరకూ గమ్యం చేరారద్దరూ.

మేకలో వాళ్ళున్న పరిసరం ఎర్రటి రంగుతో
స్కిల్ చేయబడి వుంది.

4

“జస్వంత్ అసలా నిధి నిజంగా వుందంటావా లేక
పోలే ఇదంతా పుక్కిటిపురాణం లాంటిదా?!”

జస్వంత్. సాగర్ వంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

“ఇంత మారం వచ్చాక నీకీ సందేహం రావడం వింటే!
గురుసింగ్ వంటి మేధావి పరిశోధనలో బయల్పడిన
అద్భుత రహస్యం ఇది. ఇక్కడున్న సంపద, అంతు
మఖర్జీ మనకు చెప్పిన దానికంటే తక్కువ వుంటే వుండ
వచ్చు—కానీ, అసలు లేకపోవడం అనేదిమాత్రం జరగ
దని నా నమ్మకం.”

“మనం తీసుకొన్న ఇంత రిస్క్ కి సరైన ఫలితం
దక్కాలన్నదే నా తాపత్రయం కూడా” విపరీతమైన
చల్లదనానికి కమిలిపోయిన సాగర్ ముఖంలో అలసట
స్పష్టంగా కనబడుతోంది. మరికొంతమారం నడిచారు
నెమ్మదిగా.

అక్కడి ప్రదేశాన్ని ఓసారి పరీక్షగా కలియ
జూశాడు జస్వంత్. సాగర్ టెన్షన్ గా చూస్తూ ఆలో
చిస్తున్నాడు.

ఎ తయిన ఓ శిఖరం వెనుండి ఎండ వేడికి మంచు
కరుగుతూ నీటిధార చిన్న చప్పుడుతో క్రిందికి వస్తోంది.
క్రిందికి రాగానే అది రెండుగా చీలి శిఖరం దిగువ
లోయలోనికి జారిపోతోంది. ఆ లోయ అంచునే
ఉన్నారు జస్వంత్, సాగర్ లు.

వాళ్ళకు కుడివైపు బాగా ఎత్తుగా వికాలంగా పేరు
కొని పోయిన మంచు తిన్నెపై గుబురుగా అల్లుకొని

పోయాయి పచ్చటి చెట్లు. సర్వ సాధారణంగా మంచు లోనే పెరుగుతాయని

“సాగర్ అటు చూడు!!” ఆనందంలో వణిగి స్వరంలో చెప్పాడు జస్వంత్.

అప్పటికే సాగర్ కనిపెట్టాడని, వెంటనే సంతోషంతో కల ఊగిసలాటంతో మావను మనోసారిచూశాడు. ఎర్రటి స్కర్ట్ చేయబడిన ప్రాంతంలో కుడిపైపు మూలగా సన్నటి ఇంగ్లీష్ కేపిటల్ అక్షరాలు స్పష్టంగా వ్రాయబడి వున్నాయి ‘CAVE’ అని....

కానేపాగి ఇద్దరూ నిశ్శబ్దంగా నడిచా రక్కడికి. చెట్లగురులు మధ్యనండి లోపలికి చూస్తే, చీకటి నల్లరంగు పులిమంటుంది. చెట్లు పొదలు తొలగించుకొని కాస్త లోపలికి నడిచారు. “మేగాడ్! ఇంత చీకటా!?” అంటూ బ్యాటరీలైటు తీసి వెలిగించాడు సాగర్.

మరుక్షణం చీకటి ప్రదేశం లైటు ప్రసరించిన మేరకు వెలుగు చూసింది. నల్లటి మట్టి చమ్మగా వుంది. మంచు కరిగిన నీళ్ళు కూడా దానికి తోడవడంతో, పైభాగానున్న మట్టిపలకలనుండి నీరు బొట్టు బొట్టుగా కారుతోంది. నేలంతా బురదగా మారుతోంది అక్కడక్కడా!!

ముందున్న వికాలమైన ప్రదేశంలో, ఇద్దరూ ఒకరి చేయి మరొకరు పట్టుకొని ముందుకి పోసాగారు. వాళ్ళ లెదర్ ష్యాన్ దాదాపు చూడు అంగుళాలవరకూ బురదలో మునిగిపోతున్నాయి!

“సాగర్, బీ కేర్ ఫుల్! ఇలాంటిచోటే ఊబులు కయారవుతుంటాయి” హెచ్చరించాడు జస్వంత్.

ఇద్దరూ పదిపాను అడుగులు పొదవున్న ఆ ప్రదేశాన్ని అతి జాగ్రత్తగా దాటసాగారు.

సాగర్ చేతిలో లైటును గుహంతా తిప్పసాగాడు. అతిడి చేయి మెల్లగా అగింది! అక్కడినుండి లైటుకాంతి పడేచోట సన్నగా పొడుగ్గా వున్న సారంగమార్గం కనిపిస్తోంది. ఇద్దరూ కొద్దిక్షణాలు ముఖముఖాలు చూసుకొన్నారు.... మెల్లగా అటు కదిలారు.

సందులా వున్న ఆ మ్యాంట్లోనికంటా కాంతిని ప్రసరింపజేశాడు సాగర్. పొరలు పొరలుగా చీలిపోయివున్న నల్లవాటి ప్రదేశం అవంతా. సహజసిద్ధంగా ఏర్పడినది.

ఎంతో దూరం లేదా మార్గం. విదారు అడుగులు నడిచే సరికి, ముందున్న ప్రదేశంపై యేదో అస్పష్టమైన వెలుతురు పడుతుందని క్రమంగా ఆర్థమైంది వాళ్ళకు. బ్యాటరీ లైటు వెలుతురు కాదది?!

సారంగం మార్గం అంతమయింది. ఈసారి దగ్గరగా చూశాడు. వెలుతురు తుంకలు యొక్కడినుండో వాళ్ళ కెగురుగా ఉన్న ప్రదేశంపై పడుతున్నాయి. లైటు ఒకసారి చుట్టూ తిప్పాడు సాగర్. ఆ కొద్దిసేపటిలోనే అదొక చిన్న గుండ్రటి ఇరుకు స్థలమని గ్రహించారు.

సాగర్ కనుబొమ్మలు మడిపడ్డాయి. మళ్ళీ లైటుతిప్పి “జస్వంత్ చూశావా!” అన్నాడు. వింతగా ధ్వనించింది అతని కంఠం. ఆశ్చర్యకరమైన దృశ్యం చూసినవాడిలా. జస్వంత్ ముందుకు వంగాడు.

లైటుకాంతి పడినచోట, రెండడుగుల లోతున రాలి విగ్రహం ఒకటి పాతుకొనిపోయి వుంది మట్టిలో.

లైటును కొద్దిగా కదిపాడు సాగర్. అతడికి వినిపించిందో ధ్వని — బుస్సు...మనే ధ్వని అది.

జస్వంత్ కూడా విన్నాడది. “సాగర్!!” అంటూ

అర్చాడు కంగారుగా.

త్రుళ్ళిపడిన సాగర్ అప్రయత్నంగా వెనక్కివంగాడు.

5

వీధి గట్టిదనం వున్న మెత్తటి వసువు సాగర్ చేతిలో బ్యాటరీలైటును బలంగా తాకింది! చిన్న శబ్దంతో లైటు అద్దం పగిలి విరిగిపోయింది, వెంటనే ఆరిపోయిందది.

అంతా గాఢాంధకారం!! ఇద్దరూ భీతితో రెండడుగులు వెనక్కివేసి అలాగే వుండిపోయారు కాసేపు. ఆ చీకటి ప్రదేశంలో సర్పాలు వున్నాయనే నిజాన్ని క్రమక్రమంగా తీర్చించుకోసాగారు.

ఇద్దరికీ కళ్ళు లాగుతున్నాయి ఆ చీకటికి. జస్వంత్ చూపులు వెలుగురేఖలపై పడ్డాయి. “ఓహ్....గాడ్” అప్రయత్నంగా అన్నాడు. సాగర్ చటుక్కున అటు చూశాడు. ఒళ్ళు జలదరించిందరినికి, పూర్తిగా చూడగానే!?

రాతివిగ్రహం పరిసరాలలో పెభాగంనుండి కొన్ని కాంతికిరణాలు మాసుకొని పడుతున్నాయి. వాటి అప్పువ్వ కాంతిలో అనేక సర్పాలు బిరుపైన పొడలతో తాపీగా కదులుతున్నాయి!!

“కొంచెం వుంటే ప్రాణంపోను...మరకా పెభాగాన ఎక్కడో ఓపెన్ గా ఉండివుంటుంది. అందుకే ఈ వెలుతురు” స్వగతంగా చెప్పాడు సాగర్. జస్వంత్ మాట్లాడలేదు. అరడింకా పాముల్ని క్రిగంట అసహ్యంగా చూస్తూనే వున్నాడు.

సాగర్ లైటును తడిచాడు. అద్దం రెండుగా బద్దలయి పెభాగమంతా ముక్కలు ముక్కలుగా క్రిందికి

కాలిపోయి వుంది. వేళ్ళను లోపలికి పోనిచ్చి తడిమాడు. రిబ్బన్ గా నిట్టూర్చాడు. ప్రాణం లేచివచ్చినట్టయింది అతిడికి.

“బల్బు పగిలించా?” అత్రంగా అడుగుతున్నాడు జస్వంత్.

“లేదు” క్షుప్తంగా చెప్పి వేళ్ళలో బల్బును అటూ ఇటూ తిప్పాడు.

చటుక్కున వెలిగింది బల్బు! కాని ఈసారి కాంతి మునుపటిలా లేదు.

ఊపిరి వదిలి చెప్పాడు జస్వంత్ “అదృష్టవంతులం” లైటు మసక వెలుగురులో అతిడి ముఖపై చెమట దిందు వులు చూశాడు సాగర్.

“ఇప్పుడెలా?” భయంగా అడిగాడు జస్వంత్.

సాగర్ ఆలోచించి చెప్పాడు. “మన దగ్గర తాడు బయటికి తియ్.”

జస్వంత్ మాయ మాట్లాడటండా వీపుకున్న బాగ్ విప్పి సన్నటి తాడుతీసి అందించాడు. సాగర్ తన బాగ్ లోనుండి పర్వతిరోహకులు వాడే ‘ఏంచర్’లాంటి సాధనం తీసి తాడుకు ముడివేశాడు.

జస్వంత్ ఆయోమాయంగా చూడసాగాడు బ్యాటరీ లైటు అందుకొని.

“ఆ విగ్రహమే మన టార్గెట్ ను నూకనూకదని నా అనుమానం—మందు దాన్ని అక్కడనుండి కదిపితేగాని యే విషయం బయల్పడదు” చెప్పాడు సాగర్.

జస్వంత్ లైటు విగ్రహం మీదికి ఫోటోన్ చేసి పట్టుకున్నాడు. కాంతి యొక్కవగా లేకపోవడంకల నాసగ్గా కనబడుతూంది విగ్రహం. ఇద్దరూ క్లాస్ బెనగ్గా నిల

బడ్డారు యెందుకయినా మంచిదని.

సాగర్ తాడును కొద్దిగా తిప్పుతూ విగ్రహంమీదికి విసరసాగాడు ఏడకసారి అతడి ప్రయత్నం ఫలించింది. విగ్రహానికి అశీర్వాదిస్తున్నట్లు ఒక చేయి ముందుకొచ్చి వేయగా వుంది. ఏంకర్ సరిగా అక్కడ తగులుకొంది.

“నెమ్మదిగా లాగు. విగ్రహ ప్రమాదం” హెచ్చరించాడు జస్వత్.

సాగర్ జాగ్రత్తగా లాగ సాగాడు తాటిని. విగ్రహం కూరుకుపోయి వున్నది కేవలం నల్లవాటిలోనే కావడంవల్ల మరికొత్త గట్టిగా లాగేసరికి, పూర్తిగా వెలుపలికి వచ్చేసిందని.

విగ్రహం బయటికి రాగానే ఇద్దరి కళ్ళూ అది కూరు కొనిపోయినచోట చటుక్కున పడ్డాయి.

వెంటనే ఇద్దరి ముఖాలు కళావిహీనం అయ్యాయి!! అక్కరేమీలేదు. మసక వెలుతురులో మట్టి కనబడుతుందంటే!

చేతిలో తాడును కొద్దిగా లాగాడు కదలేసు అది. పాముల బుసలు స్పష్టంగా వినిపిస్తున్నాయి.

సాగర్ కి ఆశ్చర్యం వేసింది. విగ్రహం అంత ఎరువా?!! రెండు చేతులతో బలంగా లాగాడు కొద్దిగా కదిలింది. ఈసారి ఇద్దరూ కలసి లాగసాగారు. మెల్లగా వాళ్ళ ముందుకు వచ్చిందని.

కానీపు విగ్రహాన్నంతా తడిమారు. ఏ ఆధారం దొరకడంలేదు. హఠాత్తుగా సాగర్ చూపులు విగ్రహం కంఠంమీద పడ్డాయి. చారలా వుండక్కడ.

“జస్వత్ విగ్రహాన్ని గట్టిగా పట్టుకో కదలకుండా” అని చెప్పి విగ్రహం తల, రెండు చేతుల మధ్య బిగించి

లిస్సాడు బలంగా—ఆ భాగం మరలా తిరిగి మూతవలె ఉడిగచ్చేసింది.

“వ్వాశి!?!” ఆనందంలో ఒడలు పులకించగా అర్పాడు జస్వంత్. టార్చి వెలుతురు విగ్రహం కంఠం లోపలికి వేసి చూస్తూ.

సాగర్ శరీరం ఉద్యోగంలో కూడిన ఆనందంలో కంపిస్తుంది సన్నగా.

విగ్రహం లోపలినుండి అక్కడక్కడా మెరుస్తున్నాయి వజ్రాలు!! కొన్ని మట్టి కొట్టుకుని వున్నాయి.

“ఫలితం దక్కింది-మనం ఇక్కడినుండి ఎంత త్వరగా బయటపడితే అంత మంచిది” కంగారు పెట్టాడు జస్వంత్.

సాగర్ విగ్రహం తల యధావిధిగా దిగించి తాడు రెండు కొసలు రెండు వైపులా వచ్చేలా చేసి దిగించి కట్టాడు, చెరోవయిపూ తాడు పట్టుకొని మోస్తూ వెలుపలికి వచ్చేకారు.

“సాగర్ బాగ్ ఒకటి ఖారీచేసి నిధి అంతా అందులో సర్దేస్తే” అడిగాడు జస్వంత్.

వప్పుకోలేదు సాగర్. “సామానుకే బాగ్ లు చాలడం లేదు. అంతగా కావాలంటే పర్వతం దిగిపోయాక ఓ బాగ్ లో సామాగ్రితీసి అందులో సర్దేసి విగ్రహం పడేద్దాం. ఎవరికీ అనుమానం రాకుండా కూడా వుంటుంది” చెప్పాడు.

టైమ్ ఒంటి గంటన్నరవుతుంది. మిత్రులిద్దరూ విగ్రహాన్ని కాసేపు మోస్తూ కాసేపు మంచులో ఈడుస్తూ డిజియూనా పర్వతాన్ని అవరోహించసాగారు.

క్రమంగా చీకటి పడింది—

గుడారం వేయడానికి మంచి చోటుమాసి అగా
రిద్దరూ, కాసేపటిలో గుడారం తయారయింది. చలి
గాలులు ఉధృతం అవుతున్నాయి.

నిద్రలేచిపోవడం, దానికి నోడు విపరీతంగా శరీరం
అలసిపోవడంవల్ల నిద్రమందకొనినందుండి సాగర్ కి.
విగ్రహం ఒక మూలగా వుంచి ఫుడ్ టిన్నులు బయటకు తీసి
భోజనాలు ముగించారు. పక్కలు వేసుకుని బార్బాలిన్
దుప్పట్లు కప్పుకున్నారు గుడారం చలిగాలులనుండి వాళ్ళను
కాపాడట మేకాకుండా వెచ్చదనాన్ని కూడా ఇస్తుంది.

జస్వంత్ అప్పటికే అవలిస్తున్నాడు.

సాగర్ ఎదంచేయి ఎయిర్ కిల్లో క్రిందికి దూర్చి
సుఖంగా నిద్రలోనికి జారిపోయాడు!

అలా ఎంత సేపు గడిచిందో అతిడిశే తెలియదు!

ఉండుండి అతిడి కనురెప్పలు కొద్దికొద్దిగా తెరిచు
కొంటున్నాయి!! కళ్ళు తెరిచడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు
సాగర్ !!?

నిద్ర ముక్తు అతిడిపై స్వారీ చేస్తుంది. బలవంతంగా
కళ్ళు తెర్చి తిలవిలిచాడు...

వాతాత్మకా తలగడలోపాటు అతిడి చేయి పైకి
లేచిపోవడంవల్ల, చిటుక్కున చేయి లాక్కుని మోకా
ళ్ళపై పైకిలేచి చూశాడు.

ఆశ్చర్యంతో అతిడి నిద్రముక్తు వదిలిపోసాగింది. కళ్ళు
పత్తికాయల్లా విచ్చుకున్నాయి.

6

“జ....స్వం....త్....” కఠిన్త్యం ధ్వనిస్తూ ఉరి
మింది సాగర్ కంఠం, జస్వంత్ చూపులు వాడిగా

కనిపిస్తున్నాయి సాగర్ !.

జస్వంత్ చేయి విసుగుగా కదిలింది, రెండుక్షణాల క్రితమే శత్రువు చేతిలో కత్తి చూసి వుండడం చేత, చురుకుగా ప్రక్కకి కదిలాడు సాగర్.

ఎడమ భుజంక్రింద నాటుకొంది కత్తి. కీచుమని అర్చాడు సాగర్ బాధతో. రక్త తో తడిసిపోతోంది అతడి భుజం.

జస్వంత్ రేగలా చూస్తూ వణుకుతున్న చేతులతో జేబుల్లో వెదుకుతున్నాడు.

అలస్యం చేస్తే ప్రాణాలు దక్కవని గ్రహించాడు సాగర్. అతడి చేతులు యంత్రంలా కదిలాయి. రివాల్వర్ ప్రత్యక్షమయింది చేతుల్లో, మరుక్షణమే పెద్ద శబ్దంతో పేలింది కూడా.

ధ్వనికి రివాల్యర్ పట్టుకొన్న సాగర్ కుడిచేయి పెద్దగా కంపించింది. ఆ వూపుకి కొద్దిగా వెనక్కు తూలాడతను.

బిగ్గరగా అర్చాడు జస్వంత్. అతడి కాళ్ళూ చేతులు చలనరహితం అయిపోయాయి. సాగర్ కి అంత అయోమయంగా కంగారుగా వుంది. బుల్లెట్ జస్వంత్ కి ఎక్కడ తగిలిందో అర్థంకావడంలేదతడికి.

రివాల్యర్ గట్టిగా పట్టుకొని పరీక్షగా చూశాడు ముందుకి. జస్వంత్ క్రింద పడివున్నాడు. రెండు చేతులు బాడ్డు ప్రక్కన అదుముకొంటూ మూలుగుతున్నాడు. అతడి చేతుల్లో నుండి ఉబుకుతోంది రక్తం, చాట్టంతా ఎర్రగా తడిసిపోయి వుంది.

రెండో బుల్లెట్ పేల్చే అవసరం లేదని గ్రహించాడు సాగర్ !

కాసేపటికి జస్వంత్ మూలుగు అగిపోయింది, అతడి శరీరం నిరీకరమయింది!!

సాగర్ తన ఎడంచేయి చిటికెవేలికి తగులుకొని వున్న తాడును తేంపాడు. జస్వంత్ మనస్తత్వంపై సాగర్ కి ముందునుండి అనుమానమే. అందుకే పడుకోబోయేముందు, విగ్రహానికి కట్టిన తాడు నుండి సన్నటి పోగును కొద్దిగా లాగి చిటికెవేలికి మడివేసుకొని, విగ్రహం నుండి తాడును బిగుతుగా లాగి పడుకోన్నాడు.

జస్వంత్ విగ్రహాన్ని కదపడంతో ప్రత్యక్షంగా పట్టుబడిపోయాడు.

మాకాలిపై అలాగే కూర్చుని యించుమించు పావు గంట గాయానికి కట్టుకట్టుకొని, అలాగే వుండిపోయాడు సాగర్ చాలాసేపు.

చుట్టూ వికాలమయిన గాఢాధికారం! గుడ్డిగా వెలుగుతున్న బ్యాటరీలైటు వెలుతురులో మెరుగున్న వజ్రాలు! కాంతులీసే బంగారం! నగలు! మరికాస్త వెలుగును సృష్టిస్తున్నాయి. వాటి ప్రక్కనే కొయ్యలా బిగుసుకున్న శవం!! వెలుతురు కొంత అస్పష్టంగా జస్వంత్ ముఖంపై పడుతోంది.

ఇక భరించలేకపోయాడు సాగర్.

రివాల్వర్ జేబులో భద్రపర్చి, శవం రెండు కాళ్ళూ పట్టుకొని గుడారం వెలుపలికి వచ్చాడు.

వణికే అతడి శరీరాన్ని గాలి చల్లగా, వేగంగా సృశిస్తూ మరింత వణికిస్తోంది. అతడి గుండె చప్పుడు పెరిగింది అప్రయత్నంగా!

గుడారానికి పదడుగుల దూరంలో వాలుగా మంచు కోయబడివున్న పల్లపు ప్రదేశం వుంది. శవాన్ని అక్కడికి

లాక్కొనిపోయి క్రిందికి దొర్లించాడు. పెద్ద లోతయిన పల్లపు ప్రాంతము కాదది.

జస్వంత శవం నాలుగుసార్లు దొర్లి ఆగిపోయింది.... కళ్ళు తెరుచుకొనే వున్నాయి! చూపులు నూటిగా సాగర్ పై పే వున్నాయి. చనిపోయే ముందు అతడి చూపులో కళారత్నం ఇంకా పోలేదు!!

తెన్ను జలదరించగా భారంగా నిట్టూర్చి లోపలికి వచ్చాడు సాగర్. జస్వంత బాగ్ లోనికి కొంత నిధి సర్దివుంది. విగ్రహం నేలమీద పడివుంది. మిగిలిన నిధి కూడా అతే బాగ్ లోనికి చేర వేసి, విగ్రహాన్ని తల బిగించి వేసి దానిని కూడా అదే పలంబోకి విసిరేశాడు.

భుజుపై గాయం ఉండుండి భగ్గుమంటోంది. చేయి కదలడం కష్టంగా వుంది. కట్టు మరికాస్త గట్టిగా బిగించాడు. నిద్రమత్తు ఉప్పుతోందరిడిని.

కుడివైపుకి ఒరిగి పడుకొన్నాడు పక్కపై. నిస్సత్తువగా అలసటగా వుంది సాగర్ కి. ముందు కారిన రక్తం, ఇంకా జబ్బుపై ఆరలేదు. తడితడిగా వుంది.

కళ్ళు మూసుకొన్నా నిద్ర రావడంలేదు. జస్వంత శవం తనపై పే నూటిగా చూస్తున్న దృశ్యం ప్రత్యక్షమై అతడి గుండె వేగాన్ని పెంచుతోంది. కళ్ళు తెరిచాడు భరించలేక. ఆయినా అదే దృశ్యం!!

ఆ రాత్రి అతడికి కాళరాత్రే ఆయింది.

17

మర్నాడు రాత్రి వీధున్నర అవుతోంది—

చీకటి మంచుపర్వతశ్రేణుల క్రిందవున్న ఆ పట్టణాన్ని చుట్టుచుట్టి వుంది.

వికాలమైన వీధులలో జనసంచారం యెక్కువగా

వుంది. అన్నిచోట్లా దీపాలు వెలిగివున్నాయి. మంచు పడుకొనిపోయి వుంది కొన్నిచోట్ల. వేళ్ళు కూడా కనబడనటువంటి వేషధారణలో ఉన్న జనం మెల్లగా సంచరిస్తున్నారు.

అక్కడున్న ప్రతి వీధిలోనూ కనీసం ఇద్దరయినా పర్వతారోహకుల దుస్తులలో వున్నారు. కాని అలాంటి వారిని అక్కడెవరూ వింతగా చూడరు. శోడా యెన్నో బృందాలు, ఎంతోమంది టూరిస్టులు అక్కడికి రావడం బస చేయడం మామూలే!

ఒకచోట శోడువై ఎరుగా 'ఎంబ్రాస్ లాడ్జి అండ్ హోటల్' అని నీలంగు రైట్లో సాగసుగా అమర్చబడి వుంది. అతి ఖరీదయిన హోటల్ అది. అందులో నాలగల అంతస్తులో, మాటరెండు వెంబర్ గల గదిలో, ఎరుపు తెలుపు మిళితమైన కాంతిగల పల్చటి రైటు వెలుతురు ఆ గదికి సంబంధించిన నాలుగు వికాలమైన అద్దాలపై పడి వింతగా మెరిస్తోంది.

ఆ గదిలో హీట్ గూమ్లో వెచ్చటి పరుపుపై హాయిగా పడుకొని నీడియోలో బ్లూఫిర్మ్ చూస్తున్నాడు సాగర్! చేతిలో పాట్టిగా గుండ్రంగా వున్న గజగ్లాసులోని ద్రవాన్ని తానీగా తాగుతున్నాడు. అంతక్రితమే డాక్టర్ వచ్చి అతడి చేతికి కట్టుకట్టి, ఇంజెక్షన్ ఇచ్చి వెళ్ళాడు.

హీటర్ రీలగా శబ్దం చేస్తోంది. సాగర్ మానంగా ద్రవాన్ని నీవ్ చేస్తూ చూస్తోన్నాడు ఫిర్మ్ గాసులోని ద్రవం కానీ బ్లూఫిర్మ్ కానీ తమ ప్రభావాన్ని అతడిపై యేమాత్రం చూపలేకపోతున్నాయి. బాగ్ లో దాచిన సంపద చుట్టూనే అన్యమనస్కుంగా తిరుగుతున్నాయి.

అతిడి ఆలోచనలు.

చేతిలో గాను లేబుర్ పై వుంచి ఫోన్ రిసీవర్ ఎత్తి
యేదో నెంబర్ తిప్పాడు.

కాసేపు నిశ్శబ్దం.

అవకల చప్పుడయింది. ఎవరో రిసీవర్ యెత్తారు
బహుశా ముసలి నౌఖరు ఆరీ ఆయ్యంటాడు.

వెంటనే అడిగాడు “హలో ముఖర్జీ గారు
వున్నారా?”

కాసేపాగి కంఠం వినిపించింది. “తమ రెవరు
బాబూ?”

‘వారే, నౌఖరు ఆరీ’ అనుకొన్నాడు సాగర్,
జాగ్రత్తగా గొంతు, భాష గుర్తుపట్టి.

“ముఖర్జీ గారుంటే పిలువ” అసహనం ధ్వనించేలా
చెప్పాడు.

బాగా మారంనుండి మాట్లాడడంవలన ఆరీ తనను
గుర్తుపట్టలేకపోతున్నాడని గ్రహించాడు సాగర్.

“ఆయన లేరు బాబూ!”

“ఎక్కడి కళ్యారు?”

“పోలీసులు ఆ రెస్టు చేసి తీసికెళ్ళిపోయారు
బాబూ....”

ఊపిరి పీల్చడం ఆపాడు సాగర్. అతిడి కనుజామ్మలు
దగ్గరయ్యాయి.

“ఎప్పుడు?” అతిడి స్వరంలో ముందున్న గాంభీర్యం
లేదు.

“విసుధోజులు ఆవుతుంది బాబూ—ఇంతకీ తమ
రెవరు బాబూ!?”

“విదురోజువుతుందా!” స్వగతంగా అనుకొన్నాడు

సాగర్, “పోలీసులు వస్తాన్నారా ఇంటికి, వెరుకు
తున్నారా ఇల్లు.”

“అవును బాబూ! ఎవరయినా ముఖర్జీ బాబు గురించి
అడిగితే వాళ్ళు యేమీం మాట్లాడేలో చెప్పమని కూడా
చెప్పారు బాబూ నాకు.”

“అంటే ఇప్పుడు నే నడిగినదంతా చెపుతావా
పోలీసులకు!”

“అందుకే కదా బాబూ మీ రెవరని అడుగుతు
న్నాను. చెప్ప....”

మెల్లగా రిసీవర్ క్రెడిట్ చేశాడు సాగర్. వేళ్ళతో
నుదుటిమీద గట్టిగా రాసుకొంటూ ఆలోచిస్తూ వుండి
పోయాడు చాలాసేపు.

వినుకోజాల క్రితమే ముఖర్జీ గారిని ఆరెస్టు చేశారంటే
తాము బయలుదేరిన మర్నాడే ఆయన పోలీసులకు దొరికి
పోయాడిన్నమాట. తమ గురించి కూడా పరిశోధన
జరుగుతోందని మెల్ల మెల్లగా అవగాన అయింది
అతడికి.

పోలీస్ డిపార్టుమెంట్ చురుకుదనానికి కొద్ది భయం
వేసింది సాగర్ కి. అకస్మాత్తుగా అతడికి బెర్రి గుర్తొ
చ్చాడు. అతడు డిపార్టుమెంట్ కు సంబంధించిన వ్యక్తి
కారయ్య నేమా అనే అమ్మనని కూడా వచ్చింది.

అంకుల్ ముఖర్జీ పోలీసులకు దొరికిపోయాడు. అతడి
పాత్రలో అతడు పడితాడు. ప్రస్తుతం తను చేయవలసిన
పని నిధిని కావగా మార్చడం. తనను యే పోలీసులు
అనుమానించని. గుర్తించని ప్రాంతానికి వెళ్ళిపోయి
కోటిశ్వరునిగా నిరపరాధిగా తనను మించిన అదృష్ట
వంతుడు లేడు!!

వీడియో ఆఫ్ చేసి పక్కమన్న ఇంటర్వ్యూ
నొక్కాడు. అతడు రూమ్ నెంబర్ చెప్పవలసిన అవ
సరంలేదు. ప్రతి రూమునుండి వెపరేట్ గా ఇంటర్వ్యూ
కనెక్షన్స్ వుంటాయక్కడ.

“యన్ సర్!” మృదువుగా వినిపించింది ఓ స్త్రీ
కంఠం.

“మేడమ్! సర్వెంటువి పెకి పంపండి, లగేజ్ వుంది.
నేను బయటికి వెళ్ళాలి” ఇంగ్లీషులో చెప్పాడు.

“ఓన్ మినిస్ సర్!” వినియంగా చెప్పింది.

అతడు గడీ ఆవుతూండగా సర్వెంట్ వచ్చాడు.
సాగర్ సోఫా ప్రక్కన దళసరి క్లాత్ తో తయారుచేయ
బడిన ఎర్ర పువ్వులున్న బాగ్ చూపించాడతడికి.

సర్వెంట్ బాగ్ అతి కష్టమీద పెకతాడు. బాగ్
పట్టుకొన్నతైపు ఒరిగినాయి నత్తలా నడుచుకొంటూ వెళ్ళి
పోయాడు పాతి బాగ్ ఒకటి రెండుచోట్ల ఓ పెన్ గా
కనబడడంతో దానికంటే కొద్ది పెద్దవెజా పువ్వుల
బాగ్ తెప్పించి దానిపై కళరులా తొంగాడు సాగర్.

వినునిమిషాల్లో ఖరీదైన దుస్తులో రెడీ అయి కుడి
తైపు జేబు తడుముకొన్నాడు ఓసారి!

అంతకు ముందే విదు వజ్రజూసు విడిగా తీసి జేబులో
ఉంచుకొన్నాడతడు. రూమ్ లాక్ చేసి బయటికి నడి
చాడు.

లెఫ్ట్ గి క్రిందికి వచ్చాడు సాగర్. బాక్సీలో బాగ్
వుంచి అక్కడే నిలబడి వున్నాడు సర్వెంట్.

సాగర్ కి తెలుసు బాగ్ బాక్సీలో చేర్చడానికి
సర్వెంట్ ఎంత కష్టపడి వుంటాడో. ఇద్దరు మాయ

వలసిన బగువు అది.

టాక్సీలో కూర్చుంటూ, కొన్ని నోట్లు సర్వేట్ చేతిలో పెట్టాడు సాగర్. సర్వేంట్ కట్టు చిరునవ్వు నవ్వుతున్నాయి.

డ్రోర్ కేస్తూ చెప్పాడు డ్రైవరుకి “క్యాబులరీ పెంటరుకి పోనీ—”

వేగంతో కదిలింది టాక్సీ.

సాగర్ కి కొంత బాధగా వుంది. తను డబ్బు ఎక్కువగా ఖర్చు పెట్టేస్తున్నానని. లాడ్జ్ లో రూమ్ కి రెండు వేలు అడ్వాన్స్ కట్టాల్సి వచ్చింది. జై ఫూర్ నుం యిక్కడికి రావడం లాంటి ఖర్చులకు అంతే లేదు; చాలా అయింది.

ఇంకా, నిధి కావడానికి తన బాధ కూడా పింజెలా ఎగిరిపోతూంది. అప్పుడు తనపని మంచిదేమోనో ఖర్చు పెట్టడమేగా డబ్బుని. వచ్చే డబ్బుని ఏం చేయాలా? ఎలా ఖర్చు పెట్టాలా? అని చాలా సేపటికూ కూ తలమునకలుగా ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాడు సాగర్.

కాసేపాగి చెప్పాడు. “డ్రైవర్! ఈ సిటీలో మంచి క్యాబులరీ మేపు దగ్గర ఆవు.”

డ్రైవరు చూశాడు కొద్దిగా వెనక్కి తలతిప్పి. తెల్లగా విశాలంగా ఉండండి ముఖం. కట్టు ఎర్రగా తాగి నట్టున్నాయి. మీసం చివరు ఎర్రగా పండి మెలితిరిగి వున్నాయి. తలమీద టోపీ.

సాగర్ నిశ్శబ్దంగా చూశాడు డ్రైవరు వంక.

“జీజీగారి మేపు ఈ పెంటర్ లో బాగా సౌకర్యంగా వుంటుంది సార్ అన్నిటికంటే—మేగా అన్నీ ఖచ్చితంగా న్యాయంగా ఉంటాయంటారు!”

ఇక ఆలోచించలేదు సాగర్. “వేరీగుడ్. అక్కడికే పోనీ” చెప్పాడు ఉమకుగా.

పదినిమిషాల ప్రయాణం.

విశాలమైన వీధుల్ని ఎత్తైన ఖరీదైన అద్దాల భవంతుల్ని, నేల ఈనినట్టున్న జనసందోహాన్ని, నీ మెంట్ ప్లాట్ ఫారాలపై, అక్కడక్కడా గుట్టలుగా ఉన్న మంచుని క్లీన్ చేస్తున్న వ్యక్తుల్ని అస్త్రీగా గమనించాడు సాగర్.

టాక్సీ ఒక భవంతిముందు ఆగింది. ఫేర్ మిద మరో నోటు యెప్పువగా చెల్లించాడు సాగర్. డ్రైవరు కృతజ్ఞతగా చూశాడు.

బాగ్ బరువును పర్శులిగువున మోస్తూ లోపలికి నడిచాడు.

ద్వారంపై ‘జీ. జ్యాయలర్స్’ అనే అక్షరాలు యెప్పుడో కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం వ్రాసిపట్ట ఉన్నాయి.

9

“రండి సాచ్ రండి! ఆ బాగ్ అలా ఉంచి సుఖంగా కూర్చోండి” సహజమైన నేర్పుతో హిందీలో ఆహ్వానించాడు లావాటి వ్యక్తి.

అతడి చుట్టూ చిన్నా పెద్దా అద్దాల చెక్కపెట్టెలు పద్ధతిగా అమర్చి ఉన్నాయి. వాటిల్లోంచి వెండి బంగారు వస్తువులు వింతి శోభను వెదజల్లుతున్నాయి. గది ఇరుకుగా ఉంది.

తెల్లపంచె కొద్దిగా మాసి నలిగిన బనియన్, దబ్బ పండు రంగు శరీరాన్ని మోస్తూ సాగర్, బాగ్ ను అనుకొని కూర్చుని “మిస్టర్” అన్నాడు.

“వసంత్ చీ బసంత్ చీ” అన్నాడు లావాటి వ్యక్తి నవ్వుతూ. అతడి చూపులు వేటికోసమో ఎదురుచూస్తున్నాయి!!

“మిస్టర్ వసంత్ చీ బసంత్ చీ! నేను కొన్ని వజ్రాలు చూపుతాను. మీరు వాటికి నాగ్యమైన ధర చెప్పాలి— అలా చెప్తే వాటిని మీకే అమ్మేస్తాను” జేబులో చెయ్యి పెట్టాడు సాగర్.

సంభాషణ హిందీలో నీ సాగుతోంది.

జీజీ ముఖంలో ఆశ కనబడలేదు. “భలే ఆనందం. చూపించండి, చెప్తాను” చురుకుగా కదిలి భూతిద్దం, సాన రాయి అందుకొన్నాడు.

విరు వజ్రాలు గుప్పెటలో తీసి జీజీ చేతిలో పోసాడు సాగర్. వాటిని ముఖమల్ గడ్డ అమర్చిన చిన్న బల్లపై ఉంచి, భూతిద్దంలో పరీక్ష చేయసాగాడు జీజీ.

వాటి కాంతిని పరవశంగా చూస్తూ వచ్చే డబ్బును అంచనా వేసుకొంటున్నాడు సాగర్. అతడి హృదయంలో ఆనందపు వెల్లువ సముద్రంలా ఉప్పొంగుతోంది.

సరిగ్గా నిమిషన్నర గడిచింది. జీజీ కొద్దిగా తలెత్తి వినయపు ముసుగు తొలగించి చెప్పాడు “వ్స....” అని అగి—“జోగ్గా వచ్చేరే పెద్ద!? డమ్మీ వజ్రాలివి!!”

కాసేపటికి గానీ అరంకాలేదు సాగర్ కి అతడేమంటున్నాడో “ఏమిటి??” అన్నాడు.

“ఈ వజ్రాలు నకిలీవి” చెప్పాడు జీజీ పెద్దగా.

సాగర్ చేతులు వణుకుతున్నాయి. అవ్యయనస్కంగా ముఖంపై చమటలు తుడుచుకొంటూ “ఇవన్నీ పరీక్ష చేయండి” అని, బాగ్ విప్పి కప్పగా అతడి ముందు పోసాడు.

“బావ్ రే!?!” మూలిగాడు చీచి. నగలు బంగారం వజ్రాలు, వాటి కాంతిని వెలివేడిలా చూస్తూ.

“ఊ...పరీక్షించండి” గర్జించాడు సాగర్. చీచి కంఠాదుగా సానరాయి అద్దం అందుకొని, ఒక్కో వస్తువు ముందుకు లాక్కొని చూడసాగాడు.

ఇంతలో సాగర్ కళ్ళను ఓ వస్తువు ఆకర్షించింది. నగలనుధ్యై ఇసుక్కొన్న కాగితం అది! చటుక్కున తీకాడు దానిని. ఏదో గజిబిజిగా వ్రాయబడి ఉంది దాని మీద!! చదవసాగాడు ...

అందులో ఇలా ఉంది—

“మిస్టర్ సాగర్,

నేనూ ‘బెనర్జీ’ని—శ్రద్ధగా చదువు—ప్రాఫెసర్ గురుసింగ్ మా నాన్నగారు అమృత దేశభక్తదాయన. డిజిటల్ నాపై నిధి ఉన్నటు ఆయన చరిత్రోద్యమంలో బయల్పడింది. ఆ రహస్యాన్ని ఆయన ఏమాత్రం స్వార్థ తన్యం లేకుండా ప్రభుత్వానికి తెలియపర్చాడు.

డిజిటల్ నా భారత సరిహద్దు లోపలికే ఉండడంతో అది మనదేశానికే చెందుతుంది. సి.బి.ఐ., నిధికోసం వెదికే లోగా, మా నాన్నగారి సేవ్ మీదు వృద్ధుడూ, మేక వన్నె పులి ఆయన మీ అంకుల్ ముఖర్జీ ప్రేరేపణతో నువ్వు, జస్యంతో మా నాన్నగారిని హత్యచేసి, రహస్యాన్ని దొంగిలించారు ...

ఆ వార్త తెలిసి స్టేట్స్ నుండి వచ్చిన నేను ముఖర్జీ ముసుగు లాగి విచారణ జరిపించాను, బహుశా వాడికి యాదాతీత శక్తి పడవచ్చు. మిమ్మల్ని చట్టానికి పట్టించ వచ్చు! కాని చట్టం శక్తి వేసికొంత మాత్రాన నా వృద్ధుడు ఖోద చల్లారుతుందా? అందుకే మిమ్మల్ని వెంటాడాను.

నాన్నగారు నిధి రహస్యం కనుగొన్నపుడు, అది కనుక్కొన్న ప్రాచీన గ్రంథం నుండే ఆ నిధి ఏ రూపంలో ఉందో చూసి డిటెల్స్ వ్రాసుకొన్నారు. ఆ కాగితం నాన్నగారి గదిలో నాకు లభించింది. దాని ప్రకారం ఆర్టి ఫీషియల్ వజ్రాలు, బంగారం, నగలు చీకటి బజారులో సంపాదించాను. మీరు ఖచ్చితంగా డిజియానా పర్వతం దగ్గరకే వెళతారు కాబట్టి నేనూ అక్కడికే వచ్చాను....

సి.బి.ఐ, పరిశోధనలో ముఖ్య ఇంటిలో దొరికిన మీ ఇద్దరి ఫోటోలు స్పష్టంగా చూశాను. ఆ ఆధారంతోనే పోల్కే బృందంలో చేరిన మిమ్మల్ని గుర్తించాను. నేనూ బృందంలో చేరాను. ఆర్టి ఫీషియల్ నిధి నాతో పాటే పర్వతంపైకి తెచ్చాను....

ఆ రోజు రాత్రి మీరు బృందంనుండి వైదొలగాలను కోవడం గమనించి, నేనూ మిమ్మల్ని ఫోలో అయ్యాను.

నువ్వు. జస్వంత్ ను చంపడం చూశాను. నువ్వుపడుకోగానే మత్తుముందు క్రేపేచేసి నిన్ను స్పృహ పోగొట్టాను. నా బాగ్ లోని ఆర్టి ఫీషియల్ నిధి నీ బాగ్ లోనికి మార్చాను. (ఈ కాగితం కూడా అప్పుడే పెట్టాను.) అసలు నిధి నా వెంట తెచ్చి పోలీసులకు స్వాధీనం చేస్తున్నాను—నువ్వు ఇది చదివేటప్పటికి నీ కోసం పోలీసుల వేట ప్రారంభమవుతూంది—కాచుకో!!

— నీ శత్రువు, బెనర్జీ.”

“ఊహు....ఏం లాభంలేదు. ఇంచుమించు అన్ని చూసేశాను. ఒక్కటి నిజమైందిలేదు. ఈ వెంటంతా గొప్ప నిధిలా తెచ్చారేమిటి!!” అడుగుతున్నాడు జీజీ.

అతిడి కంఠంలో విసుగు, శ్రేణన.

నిశ్శబ్దంలో కూడిన నిరాశతో మూగబోయి చూస్తున్నాడు సాగర్.

మానంగా అన్నీ బాగ్ లో కూరేసి చెప్పాడు జీజీ “వెళ్ళండి ఇక.”

గొంతు పెగల్చుకొని అడిగాడు సాగర్ హీనస్వరంతో, “మరి.... ఇవి ఇంతి కాంతిగా మెరుస్తున్నాయేమిటి?!”

విసుగ్గా చూసి తప్పదన్నట్టు చెప్పాడు జీజీ. “బ్లాక్ మార్కెట్ లో ఆమ్మే ఆర్టిఫిషియల్ వి ఇవి—నిజం వాటి కంటే, కాస్త మెరుపు ఎక్కువ ఉండేలాగానే తయారు చేస్తారు ఏటిని!”

సాగర్ బాగ్ అందుకొని కూన్యంగా నడుస్తూ వెలుపలికి వచ్చి ప్లాట్ ఫారం మీద నిలబడ్డాడు. అతిడి ఎడం చేతిలో బెర్రీ వ్రాసినకాగితం రెపరెపలాడుతోంది ఇంకా.

అతిడి కళ్ళలో అంతులేని ఆకాభంగం. రెండువార్యలు చేసినటువంటి రిస్క్! వారం గోడాల నిర్విరామ శ్రమ, ఫలితం కూన్యం! నిరాశ నిస్సృహలు అతిడి కళ్ళలో పోటి పడుతున్నాయి!!

కాసేపటికి—

అతిడి పెదాలపై చిరునవ్వు! నిర్లిప్తతతో కలసినదది. కోడ్లు రద్దీగా ఉంది, చలిగాలి వేగంగా వీస్తూంది. పెద్ద పెద్ద వాహనాలు వేగంగా బరువుగా సాగిపోతున్నాయి.

కాగితం కాసేపు రెపరెపమని గింజుకొని, సాగర్ చేతిలోనుండి విడిపించుకొని ఎగిరిపోయింది తన పని ఆయి పోయినట్లుగా.

కోడ్లమీద పోయేవాళ్ళు కొంతమంది, పిచ్చివాడిలా బిగ్గరగా నివ్వుతున్న సాగర్ వంక వింతగా చూస్తూ

పోతున్నారు. క్రమంగా అరడినవ్వు వికృతంగా మారుతూం!!??!

మెరుపులా కదిలాడు సాగర్. క్రింద ఉంచిన బాగ్ జిప్ లాగి అందులో సంపదనంతా, బాగ్ ఎట్టిగాపట్టుకొని ఉవుతూ జల్లేలాడు. చెల్లాచెదరుగా ప్లాబ్ ఫాంమిద రోడ్డుమీద పడ్డాయి డమ్మీ వక్రాలు! నగలు! బంగారం!!

చాలామంది జనం అది పడినచోట పెద్ద గోలగా మాట్లాడుకొంటూ వీరుకొంటున్నారు. నాలుగైదు క్షణాల్లో పరిసితి గందరగోళంగా మారింది. ఒకరినొకరు తోసుకొంటున్నారు.

మారం నుండి, ఇద్దరు కానిస్టేబుల్స్ విజిల్స్ వూడుకుంటూ పరుగెత్తుకొని వస్తున్నారు.

పిచ్చిగా నవ్వుతూ నే వేగంగా దూసుకొని పరుగెట్టాడు సాగర్ రోడ్డుమీదికి—

గుండ్రటి పాడవియిన ఆయిల్ ట్యాంక్ మోసుకొని వస్తూన్న లారీ, కీచుమిని బ్రేక్ పడుతూండగా మరి కాస్త ముందుకి వచ్చి ఆగిపోయింది. దాని ముందు చక్రాల క్రింద పడున్నాడు సాగర్. అరడి చుట్టూ రక్తం మడుగు కడుతూంది.

తీతీ మెపులోనుండి ఆదరాబదరా పరిగెట్టుకొని వస్తున్నాడు.

ఎవరో వ్యక్తి పల్లిక్ బూత్ లోనుండి పోలీసులకు ఫోన్ చేస్తున్నాడు.

మృతుడైన సాగర్ పెదవుల చివర్ల నుండి ఓ రక్తపు చుక్క క్రిందికి జారి, అరడి తల ప్రక్కనే పడి ఉన్న ఓ డమ్మీ వక్రంపై పడి ఎర్రగా కప్పేసింది....

—: అయిపోయింది :—

పులి సంజాలు

సుంకరి రాంప్రసాద్

గూడెం గుప్పుమంది.

కట్టలు కొట్టడానికి వెళ్ళిన సింగడు పులివార పడ్డాడన్నవార్త శార్చిచ్చులా గూడెంలో వ్యాపించింది.

చెట్లంత కొడుకును పోగొట్టుకున్న గంగమ్మ గుండె చెరువయ్యేలా ఏడుస్తుంది.

‘ఎక్కడ? ...ఎక్కడ?’

‘ఎలా? ...ఎలా?’

జనంలో ఒక పే గుస, గుసలు

“కొండ మొగల నీలిమ్మోరి నెరువుకాడ.” అన్నాడు లింగడు ఆయాసంతో వగలుస్తూ.

అడవిలో చెరువు ఒడ్డున సింగడి శవాన్ని చూసి.... భయంతో గూడెంకు పరుగెత్తుకొని వచ్చాడతడు.

సింగడి తల్లి గంగమ్మను తీసుకుని, మోగాళ్ళంతా చెరువు దగ్గరకు బయలుదేరారు.

మల్కనగిరి పోలీస్ స్టేషనుకు కబురు పంపించి, సింగడి

శవాన్ని చూడటానికి తను కూడా బయలుదేరాడు గూరెం నాయకుడు రామన్నదొర.

లింగడు ముందు వడునూ దారి చూపిస్తున్నాడు. అంతా అడవిలోనికి ప్రవేశించారు.

తుఫాన్ వెలికాక ప్రకాంతంగా ఉండే సముద్రంలా నిశ్శబ్దంగా ఉంది అడవి.

పురీ, సింహనూ లాంటి క్యూరమ్యగాలు వేటకు బయలుదేరినప్పుడు, వాటి వాసననూ, వాటి భారీ శరీరపు అడుగుల సవ్వడినీ గ్రహించి, అడవిలోని పశు పక్ష్యాదులన్నీ సద్దు చేయకుండా తమ, తమ నెలవుల్లో దాక్కుంటాయి.

అడవిలో ఎప్పుడైతే అలాంటి సహజమైన నిశ్శబ్దం నెలకొని ఉందో, ఏదో క్యూరమ్యగం ఆ పరిసరాల్లో సంచరిస్తుందని గ్రహిస్తారు ఆటవికులు.

అడవుల్లోపుట్టి, అడవుల్లో పెరిగే వారికి యలాంటి వన్నీ అలవాటే ఆ అసహజమైన వాతావరణాన్ని గమనించాడు రామన్నదొర.

అతడు చేప గ చేయగానే, నడుస్తున్న ఆటవికులంతా టక్కుని ఆగిపోయారు.

“మేకం ఈడే మసలుతున్నట్లుందాది. కొమ్మలూ, డప్పులూ పైకి తీయండి. ఈటెగాళ్ళు పక్కల కాపు కాయండి” అన్నాడు దొర.

నాయకుని ఆజ్ఞప్రకారం వారంతా జట్లు, జట్లుగా విడిపోయారు.

అంతలో....గుండెలు జలదరించేలా. అడవి మాళ్ళోగేలా పెద్దపులి గాండ్రీ పు వినిపించింది వారికి. భయంతో

వణికిపోయారు వారు, కలవరంగా చుట్టూ చూసారు.

కాని, మరుక్షణం సహజంగా వారిలో జీర్ణించుకు పోయిన వేట ప్రవృత్తి వారిని మామూలు మనుషులను చేసింది.

కొమ్మ బూరలనూ, డప్పులనూ మ్రోగిస్తూ కొందరు ముందు నడిచారు చేతులలోని ఈటెలను బారుచేసి, నలు దిక్కులా జాగ్రత్తగా చూస్తూ కొందరు బాటకు ఇరు పైపులా రక్షణ కవచంలా ఏర్పడ్డారు. వారి వెనుక విండ్రు బాణాలను సంధించి సిద్ధంగా నిలబడ్డారు మరి కొందరు, వారి మధ్య మిగిలినవారు నడిచారు.

వారు చేస్తున్న శబ్దాలకు అడవి మాళ్మోగిపోయింది. కుండేళ్ళూ. లేళ్ళూ లాంటి చిన్నజంతువులు భయంతో తమ సెలవులను వీడి కళావికలై పరుగెత్తసాగాయి.

పులిలాంటి క్యూరమ్యగాలు సైతం ఆ శబ్దాలకు దూరంగా పారిపోతాయని వారికి తెలుసు. వారి తాపత్రయమంతా తమను తాము రక్షించు కోవడం మాత్రమే కాదు. తమ అండా సింగని శవాన్ని ఆ క్యూరమ్యగం పాలవుకుండా రక్షించడం కూడానూ.

వారు అలా పెద్దగా శబ్దాలు చేసుకుంటూ సీతమ్మ చెరువును సమీపించారు.

చెరువు ఒడ్డున వెల్లకిలా పడివుంది సింగడి శవం. పోలీసులు వచ్చినంతవరకూ ఆ శవాన్ని ఎవరూ తాకకదద్దని, ఆ శవం దరిదాపులకుకూడా వెళ్ళకదద్దని కాసించాడు రామన్న దొర. శవానికి నూరు గజాల దూరంలో అంతా ఒక వలయంగా ఏర్పడి కూర్చున్నారు.

మామూలుగా అయితే ఆ ఆటవికులు అంత జాగ్రత్తగా వ్యవహరించేవారు కాదు.

అయితే ఈ మధ్య వారి గూడెంలో ఒక యువతి ఆత్మహత్య చేసుకుంది. శవ పంచాయితీ జరపడానికి వచ్చిన మల్కనగిరి సబ్ ఇన్స్పెక్టర్ ఉదయకుమార్ గూడెం వాసులందరినీ సమావేశ పరిచాడు.

యిక ముందు ఆ గూడెంలో ఎలాంటి అవాంఛనీయ సంఘటన జరిగినా తనకు ముందుగా తెలియజేయమనీ, తాను వచ్చినంతవరకూ ఆ శవం పరిసరాలకు కూడా ఎవరూ వెళ్ళకూడదనీ వారికి చెప్పాడు.

నాగరికత ఎరుగని ఆ ఆటవికులకు పోలీసులంటే సింహ స్వప్నమే అందులో ఇన్స్పెక్టర్ దొర ఒక మాట చెప్పాక, దానిని జవదాల్తే ధైర్యం ఎవరి కంటుంది?

ఇన్స్పెక్టర్ రాక కోసం ఎదురు చూస్తూ వారు అలానే కూర్చున్నారు.

2

జీపులోనుండి హుందాగా క్రిందకు దిగాడు ఉదయకుమార్. అదే సమయంలో వారికి కొద్ది అడుగుల దూరంలో సర్ ర్ మంటూ దూసుకు వచ్చి ఆగింది మరో జీపు. అందులోనుండి దిగుతున్న శివప్రకాశ్ వంక సాదరంగా చూశాడతడు.

శివప్రకాశ్ మల్కనగిరి రిజర్వ్ ఫారెస్టు ఆఫీసరు. ముప్పయిఅయిదేళ్ళ బ్రహ్మచారి అతడు.

“హల్లో శివప్రకాశ్ గారూ! మీరూ వచ్చేసారా? ఇంకా మీ కోసమే కబురు పంపుదామనుకుంటున్నాను” శివప్రకాశ్ తో కరచాలనం చేస్తూ అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ ఉదయకుమార్.

“నాకూ ఈ వార్త ఇప్పుడే తెలిసింది ఇన్స్పెక్టర్.”

“సింగడ్ని చంపిన పులి మాన్ ఈటరే నంటారా?”

“కావచ్చు. సాధారణంగా పులి మాన్ ఈటర్ గా మారకుండా మనుషులపై దాడిచేయదు. కాని, నాకు తెలిసిన చుట్టుకు మన మల్కనగిరి ఫారెస్టులో మాన్ ఈటర్స్ లేవు.”

“అంటే ఇది పై అడవుల నుండి వచ్చిన పులి అంటారా?”

“కావచ్చు ఇన్ స్పెక్టర్! ఈ మాన్ ఈటర్స్ చాలా చాలా తెలివిగా వ్యవహరిస్తాయి. ఒక రోజు ఒక ప్రదేశంలో వేటాడితే, మనుషుడు మరో దిక్కులోని కొన్ని మైళ్ళ దూగంలో తమ ఎర కోసం మాటువేస్తాయి, ఒక్కొక్కసారి కేవలం ఒక్కరోజులో ఇవి ఏభయి, అరవై మైళ్ళ దూరం ప్రయాణించినా మనం ఆశ్చర్యపోనవసరంలేదు.”

శివప్రకాశ్ మాటలకు చిన్నగా తల పంకించాడు ఇన్ స్పెక్టర్. వారు నెమ్మదిగా నడుచుకుంటూ శవాన్ని సమీపించారు. వారిని చూసి గౌరవంగా లేచి నిలబడి నమస్కరించారు ఆ ఆటవికులు.

ఇన్ స్పెక్టర్ మోకాళ్ళమీద వంగి శవాన్ని పరీక్షించ సాగాడు.

అత్యంత బీభత్సంగా ఉంది ఆ శవం ఆకారం. శరీరం అంతా రక్తసిక్తం అయివుంది. పులి పంజాలో కొట్టడం వలన పెక్కి ఊడివచ్చిన కండలు, వాడిగోధు గీచుకోవడం వలన ఏర్పడ్డ రక్తపుచారికలు.... అరిడి శరీరం అంతా ఒక రక్తపుమద్దలా ఉంది.

చుట్టూ ఉన్న నేలను పరిశీలనగా చూశాడు. నేల మీద పులి పంజా గుర్తులు, మనిషి పాదాల గుర్తులు అన్నీ కలసిపోయి చిందర, బందరగా ఉన్నాయి.

పులికి, కునిపికి జరిగిన భీకర ఘోరాటానికి సాక్ష్యంలా ఉంది ఆ ప్రదేశం.

ఇక అక్కడ తాను చేయగలిగింది ఏమీలేదు. శవాన్ని ఆ గూడెం వాళ్ళకు అప్పగిస్తే సరిపోతుంది. ఆ మాన్ ఈటర్ విషయం ఫారెన్సు ఆఫీసరు చూసుకుంటాడు.

పాలోచనగా తల పంకిస్తూ, వెను తిరిగి రెండడుగులు ముందుకు వేసాడు. ఎందుకో యధాలాపంగా చెరువు వంక చూసాడు.

చెరువు ఒడ్డున బురదలో స్పష్టంగా కనిపిస్తున్న బూట్ల గుర్తులను చూడగానే అతడి కళ్ళు విచిత్రంగా మెరిసాయి.

అతడు దగ్గరకు వెళ్ళి చూశాడు. చెరువు ఒడ్డునుండి అడవిలోనికి ఎవరో నడుచుకుంటూ వెళ్ళినట్లు ఉన్నాయి ఆ బూట్ల గుర్తులు. అవి అంబాసిడర్ షూ గుర్తులు.

ఆ అడవిలో అంబాసిడర్ షూలను ధరించేది అరిదూ, శివప్రకాశ్. ఆ ఇద్దరే. ఇన్ స్పెక్టర్ ఆ చెరువు దగ్గరకు రావటం అదే మొదటిసారి. మిగిలింది శివప్రకాశ్.

అతడు శివప్రకాశ్ వంక చూసాడు.

ఫారెన్సు ఆఫీసర్ శివప్రకాశ్ నేలమీదకు వంగి వున్నాడు. జేబులోనుండి చాకును తీసి, పులి పంజా గుర్తు ఉన్న నుట్టిని పెల్లలా పెకలించి జాగ్రత్తగా పైకితీశాడు.

శివప్రకాశ్ చేస్తున్న పనిని చూడగానే ఇన్ స్పెక్టరు మొదిడులో బల్బు వెలిగివట్టయింది.

“ఈ పంజాల గుర్తుల ఆధారంతోనే మేం పులికోసం అన్వేషించాల్సి ఉంటుంది.”

ఇన్ స్పెక్టరు వంక నవ్వుతూ చూస్తూ చెప్పాడు శివ

ప్రకాశ్.

యికనుండి అతని పని ప్రారంభమవుతుంది. ఆ గురు లను ఘోటో తీయించి, ఆ పంజా కొలతలనుబట్టి, పంజా ధూమిలో చొచ్చుకున్న లోతునుబట్టి ఆ పులి ఆకారాన్ని, వయసునూ, బరువునూ, నడకలో దాని వేగాన్ని నిర్ణయిస్తారు.

ఈ ఫారెస్టులో మాన్ ఈటరు తిరుగుతుందని హైదరాబాద్‌లోని తమ హెడ్ ఆఫీసుకు రిపోర్ట్ చేయాలి. అవసరం అనుకుంటే పులులను వేటాడే షికారీని సహాయం పంపమని కోరాలి.

చేయాల్సిన పనులు ఊహించుకుంటూ అతడు తీపు వెళ్ళు నడిచాడు.

“మిస్టర్ శివప్రకాశ్! అన్నట్లు మీరు ఈ మధ్య ఎప్పుడై నా ఈ చెరువు ప్రాంతానికి గాని వచ్చారా?”

ఇన్ స్పెక్టరు మాటలకు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు శివ ప్రకాశ్. ప్రశ్నార్థకంగా అతడి కనుబొమ్మలు ముడి పడ్డాయి.

“ఉహూ.. లేదే! ఏం అలా అడిగాడు?”

“ఏం లేదు ఊరికి నే” అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టరు.

శివప్రకాశ్ వెళ్ళిపోయాక, చెరువు ఒడ్డుకు నడిచాడు ఇన్ స్పెక్టరు. బూటు గుర్తువున్న మట్టిపెల్లను జాగ్రత్తగా పెకలించి వెకి తీశాడు.

‘తను అవసరంగా అనుమానిస్తున్నానా’ అన్న సందేహం అతడిని పట్టి పీడించసాగింది.

‘పులి పంజా దెబ్బలకు కండలు ఊడి సింగడు మరణించాడన్నది నిర్వివాదాంశం. ఆయితే అదే ప్రదేశం లోనికి ఆ బూట్ల గుర్తులు ఎలా వచ్చాయి? తనూ, శివ

ప్రకాశూ ఇద్దరూ కాకుంటే, ఆ చెరువు ప్రాంతానికి
బూట్లు వేసుకొని వచ్చిన అజ్ఞాతవ్యక్తి ఎవరు?

పంజాల గుర్తులతో పులిని అన్వేషించడానికి బయలు
దేరాడు శివప్రకాశ్. ఈ బూట్ల గుర్తులతో ఆ అజ్ఞాత
వ్యక్తికోసం తనూ అన్వేషణ సాగించాలా?

ఎడతెగని ఆలోచనలతో ముందుకు నడిచాడు అతడు.
దారిలో అతినికి శివప్రకాశ్ బూట్ల గుర్తులు కనిపిం
చాయి. తన చేతిలోని మట్టిపెల్లపై వున్న గుర్తులతో
పోల్చి చూశాడు.

ఆ రెండు గుర్తులూ ఒకటి కావు. అవి వేరు. వేరు
డిజైన్లను కలిగి వున్నాయి. అయితే వాటి సైజు
మాత్రం ఒక్కటే.

అయితే కేవలం కాలిబూట్లు సైజు ఒకటయినంత
మాత్రాన ఎరిగినైతే అనుమానించడం తెలివితప్పుకని
అతడికి తెలుసు. అయినా శివప్రకాశ్ లాంటి ఆఫీసర్కు
అబద్ధం ఆడాల్సిన పనేమిటి?

అతడు గూడెం మనుషులను సమీపించాడు. అంత
వరకూ వారంతా అక్కడే చేతులు కట్టుకొని నిలబడి
వున్నారు.

“శవాన్ని ముందుగా చూసించెవరు?” వారివంక
నూటిగా చూస్తూ అడిగాడు అతడు.

“నేను దొరా!” అంటూ లింగడు ముందుకు
వచ్చాడు.

“అడవిలో కొండవార కట్టెలు కొడుతుండా.
ఇంతలో మెకం కూక ఇనిపించింది. ధియంలో లగ్గరినా.
నీతమ్మారి చెరువుకాడ సింగడ్ని నూసినా. రకతపు
ముద్దనాగున్నాడు. సచ్చిపడున్నాడు. గూడెంకు లగ్గరి

దొరకు పెప్పిసా, గంతే దొరా!”

లింగడ్ని వెళ్ళున్నట్లు నైగ చేసి, రామన్నదొర వంక చూశాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

“లింగడ్ని చివరిసారిగా ఎవరు చూశారో చెప్ప గలవా దొరా?”

అతని సందేహమల్లా ఒక్కటే. ఆ ప్రదేశంలో బూట్ల గుర్తులు వున్నాయంటే, అక్కడికి ఎవరో వాగరికుడు వచ్చివుండాలి. బహుశా మరణానికి ముందు సింగడు అతనిని కలుసుకొని వుండాలి.

ఎవరో తెలియని ఒక వాగరికునితో ఒక ఆటవికుడు ఎందుకు కలుస్తాడు? వాద్దరి మధ్యా యేదో రహస్య సంబంధం ఉండివుండాలి. ఏమిటయి వుంటుంది?

ఒక వేళ తనకు తెలియకుండా గంజాయి లాటి మకు మంగుల వ్యాపారి మేమైనా రహస్యంగా జరుగుతోందా? అదేదో తెల్పుకోవాలని ఉంది అతనికి.

“నిన్న తెలిరి గూడెంలో జాతర జరిగింది దొరా, అడవిదొర (ఫాగెస్టు తఫీసరు) కూడా వచ్చిండు, కాలిలో తెల్లాయీ ఆడిండు. పాడిండు....మా సింగడు, ఎండదొర రాకముందే అడవికి పోయిండు.”

“కాళి ఎవరు దొరా?” రామన్నదొర మాటలకు అడ్డువచ్చాడు ఇన్ స్పెక్టరు.

“మా గూడెం కూడే దొరా. అడవిదొర యింట వంట చేసుద్ది. సింగడంటే దానికి పేనం. పెట్టా, పుంకా మా మంచి కోడులే దొరా!” అన్నాడు రామన్న దొర.

“సింగడు యెవరే నా పట్టణవాసపు మనవులతో తిరుగుతుందేవాడా?” సాలోచనగా అన్నాడతడు.

“లేదు దొరా! ఆరెప్పుడూ ఆ అడవిదొర ఇంటనే వుండేవాడు. కారీ ఆడికి జోడు కురిసింది అడవి.”

ఇంక అడవికి అరిచేసే తోచలేదు. రామన్న దొరను శవాన్ని రీసుకొని వెళ్ళిపోయాని చెప్పి. ఆరడు జీపు దగ్గరకు నడిచాడు. ఎర్రని ధూళిని రేపుకుంటూ జీపు ముందుకు కదిలింది.

ఆరని మ స్తిష్కం నిండా యేవో ఆలోచనలు.

కారీ పని చేస్తున్నది ఫారెస్టు ఆఫీసరు శివప్రకాశ్ ఇంట్లోనే. చనిపోయిన సింగడు ఎక్కువగా తిరిగేది ఫారెస్టు ఆఫీసరుతోనే. మరణ స్థలంలో కనిపించిన బూటుకాలి ముద్ర ... సరిగ్గా శివప్రకాశ్ బూటుకాలి ముద్రే. కాకుంటే డిజైన్ వేరు. అది ఇంకొక బూటుది అయివుండవచ్చు.

ఆరడు సింగడి మరణాన్ని గురించి ఆలోచించటం లేదు. సింగడి గతజీవితాన్ని గురించి ఆలోచిస్తున్నాడు సింగడి గతంలో యేవో చిక్కుముడి వుంది. ఆ ముడికి లింకు యొక్కడో శివప్రకాశ్ దగ్గర ఉండి వుండాలని ఆరనికి అలాగా తోచసాగింది.

పోలీసుజీపు గూడేన్ని సమీపించింది.

3

“కారీ అంటే నీవేనా....?”

తన యెదురుగా నిలబడిన పద్దెనిమిదేళ్ళ యువతివంక చూస్తూ అడిగాడు ఇన్ స్పెక్టరు.

నిండయిన యవ్వనంలో మిస మిసలాడుతోంది. ఒక సారి చూస్తే కన్నులు త్రిప్పుకోలేని అందం ఆమెది. కట్టులో, చొట్టులో, మాట తీరులో నాగరిక లక్షణాలు కొద్దిగా కనిపిస్తున్నాయి ఆ యువతిలో.

‘జొనన్నట్లు’ తలాదించిందామె.

“సింగడూ నీవు శ్రమించుకున్నారా?”

ఆ ప్రశ్నతో అంతవరకూ ఆదిమిపెట్టుకున్న దుఃఖం వెల్లువలా ఆమెలోనుండి పైకి వచ్చింది అరచేతుల్లో ముఖాన్ని దాచుకుని వెక్కిరి వెక్కిరి యేడ్వపాగిందామె.

రెండు నిమిషాలసేపు ఆమెను అలా యేడ్వనిచ్చాడతడు. ఆ పరిస్థితిలో ఆమెను ఆపే ప్రయత్నం చేస్తే ఆమె దుఃఖం రెట్టింపు అవుతుందని ఆతనికి తెలుసు.

సరిగ్గా రెండునిమిషాల తరువాత గాసునిండా నీళ్ళు పోసి ఆమెకు అందించాడు. ఆమె నీళ్ళను త్రాగి, కాస్త సుమితపడ్డాక, ఆమెను అనునయంగా యిలా అడిగాడు.

“చూడమ్మా చాలీ....! సింగడికి యెవరో పట్టణ వాసులతో పరిచయం వుండితీరాలి. ఆ విషయం నీకేమైనా తెలుసా?”

“లేను దొరా! నా ఎరికలో సింగడు నేస్తంగా తిరిగింది మా ఆఫీసురు దొరగారితోటే ఒక్కో శత్రు సింగడు దొరగారితో బంగళాలోనే నిద్దనోయేవాడు. ఈశ్వర్దరికి యింతటి నేస్తమేమిటని గూడెం వాళ్ళంతా నిచ్చెరపోయే వాళ్ళు.

అలాంటిది యీ మద్దిన ఆశ్వర్దరికి బెడిసికొట్టింది.”

“ఏం....? యెందుకని?...” ఆత్రంగా అడిగాడతడు.

“నా మూలాన్నే దొరా. నాపై కన్ను పడింది దొర. ఓ రోజు నా నేయి పట్టిండు. నాపై మనసయిందంట, నేను జొనంటే వన్ను రాణిని నేస్తానన్నాడు. నేను సింగడికి మనసిచ్చానని నెప్పి తప్పించుకుని

వచ్చాను....

ఆ ఎనక సింగడికి, దొరకి గొడవ నాడంట, సింగడు చెప్పిండు.

నిన్న రేలిరి జాతరకు దొర వచ్చిండు! వచ్చి తనతో ఆడమన్నాడు. 'నే వల్లనన్నాను. సింగడితో ఆడుకున్న నన్ను చూసి మండిపడుతూ వెళ్ళిపోయిండు దొర.'

"ఈ విషయం మీ నాయకునికి తెలుసా....?"

"లేను దొరా! ఈ రగడ మా ముగ్గురిమద్యే వుండాలిది. మూడో కంటికి ఎరుగ నేడు."

కేసు మంచి మలుపుతిరిగిందని అనుకున్నాడు ఇన్ స్పెక్టరు.

"సింగడు ఇంకా యేమైనా చెప్పాడా కాళీ!"

"చెప్పిండు దొరా! నన్ను మరిసిపోమ్మనీ. లేకుంటే పేణం తీస్తాననీ సింగడ్ని బెదిరించినాడంట దొర."

ఇన్ స్పెక్టర్ సాలాచనగా తల పంకించాడు.

4

జీపులో నుండి క్రిందకు దిగాడు శివప్రకాశ్. అరిడి చేతిలో. డబుల్ బారల్ గన్ వుంది. అడవిలోనికి వెళ్ళే టప్పుడు యెప్పుడూ గన్ ను దగ్గరే వుంచుకుంటాడతడు.

ఆ ప్రాంతంలో యెక్కడో పులి గర్జనను విన్నామని చెప్పారు కట్టెలకోసం అడవికి వెళ్ళిన గూడెంవాళ్ళు. ఆ వార్త అందిన మరుక్షణం ముటా, ముటిని జీపుమీద బయలుదేరి వచ్చేకాడతడు.

అది మాన్ ఈటరనీ, మామూలు పులులకన్నా చాలా తెలివిగా ప్రవర్తిస్తుందనీ అరినికి తెలుసు. అతడు చుటూ ఒక్కపారి పరికించి చూశాడు. తరువాత యేపుగా పెరిగిన దుబ్బులూ, పొదలకు దూరంగా నడవ

సాగాడు.

అంతలో అతనికి సమీపంలోని పొదలు ఒక్క సారిగా కదిలాయి. వీదో పెద్ద జంతువు నడుస్తున్నట్లు అలికిడి అయింది.

నడుస్తున్నవాడల్లా టక్కున ఆగిపోయాడతడు. చేతిలోని డబ్బుల్ బారల్ గన్ ను ఆ పొదవైపు గురిపెట్టాడు.

అదే సమయంలో మారంగా....గుండెలు జలదరించేలా పులి గర్జన వినిపించింది.

ఒక్కక్షణం అతడు తడబడ్డాడు. అదే సమయంలో పొదలను చీల్చుకుంటూ అతని కళ్ళముందు నుండే పరుగెత్తుకుంటూ పారిపోయింది పెద్ద అడవిపంది. అతిడింకా ఆ పులిగర్జన వివడంతలన ఏర్పడిన షాక్ లోనే వున్నాడు. కనీసం ట్రిగ్గర్ కూడా నొక్కలేదతడు.

పులి గాండ్రింపు వినవచ్చిన దిక్కు వేగంగా పరుగెత్తాడతడు. ఒకచోట కేలమీద పులిపంజా గుర్తులు కనిపించాయి అతనికి వాటిని చూడగానే శేబులోనుండి అత్రంగా ఓ కాగితాన్ని తీశాడు. సింగడి శవం దగ్గర లభించిన పులి పంజా గుర్తులు ఆ కాగితం మీర ఉన్నాయి.

ఆ రెండింటినీ పోల్చి చూశాడు. సందేహంలేదు. ఆ రెండు పంజాల గుర్తులు ఒకటే.

‘సో....సింగడ్ని చంపిన మాన్ ఈటర్ యింకా యిక్కడే తిరుగాడుతుందన్న మాట.’

అతడు ఆ పంజా జాడలను అనుసరిస్తూ ముందుకు నడిచాడు.

మట్టిలో పులిపంజాల గుర్తులు చాలా స్పష్టంగా కనిపి

స్తున్నాయి తుపాకీని చేతిలో పట్టుకొని, చుట్టూ శరీ
క్షగా చూస్తూ ఒక్కొక్క ఆడుగే ముందుకు వేస్తున్నా
డతడు.

అయితే తనకు కొన్ని అడుగుల దూరంలో తనను కబ
ళించడానికి మృత్యువులా ఎదురుచూస్తున్న ఊలిని అతడు
గమనించలేదు.

కాని, అందులో అతని తప్పేంటి? నిజానికి అది
ఊలిలా లేదు. ఎండుటాకులు రాలిన మామూలు నేలలా
వుంది. అతడు ఒక్కొక్క ఆడుగూ ముందుకు వేస్తు
న్నాడు.

దూరంగా ఒక చెట్టు చాటునుండి ఒక జత కళ్ళు
అతడివంక ఆక్రమంగా చూస్తున్నాయి.

తన ఆరవప్రాణం మరణానికి కారకుడయిన ఆ నీచుడి
చావును కళ్ళారా చూడటానికి ఆ కళ్ళు ఆత్రుతపడు
తున్నాయి.

ఒకటి.... రెండు.... మూడు.... అంతే! నాలుగు
అడుగు సరిగ్గా ఊలిలోపడింది. మొదటి అడుగు పడగానే
సరైన బురదలోకి జారాడతడు. మౌనాశ్చర్యంకూ ఆ
ఊలిలో కూరుకుపోయిన అతడు మరి కాలు కదపలేక
పోయాడు.

తన శరీరం నెమ్మదిగా బురదలో కూరుకుపోతుంటే
నిస్సహాయంగా చుట్టూ చూశాడతడు.

“ర.... ఓ..... చ..... డీ.....” అంటూ అతడు
అరచిన అరుపు ఆ నిర్జనారణ్యంలో ప్రతిధ్వనించింది.

అప్పటికే నడుంబరకూ ఆ ఊలిలో కూరుకుపోయా
డతడు. ఇక తన చావు తప్పదనుకున్నాడతడు. చివరి
ప్రయత్నంగా చేతిలోని తుపాకీని గాలిలోకి రెండుసార్లు

పేల్చాడతడు.

ఆ శబ్దానికి చెట్లమీద పక్షులు ఉబ్బెత్తున గాలిలోనికి లేచాయి.

5

శివప్రకాశ్ ఉంటున్న ఫారెస్టు బంగళా ముందు జీపును ఆపాడు ఇన్ స్పెక్టర్. జీపు నుండి క్రిందకు దిగి బంగళాలో ప్రవేశించాడు.

ఇన్ స్పెక్టర్ ను డ్రాయింగ్ రూమ్ లో కూర్చోబెట్టి లోపలికి వెళ్ళాడు సీనయ్య.

సీనయ్య ఫారెస్టు బంగళాలో పనివాడు. ఏభయి ఏళ్ళ వయసులో కూడా యెంతో బలంగా, దృఢంగా కనిపిస్తాడు. పుట్టింది గూడెంలోనైనా, చిన్నతనం నుండే ఫారెస్టు ఆఫీసర్ల దగ్గర పని చేయడంవలన అతనిలో నాగరికతా లక్షణాలు కనిపిస్తున్నాయి.

సీనయ్యను చూసిన వెంటనే అతనిని యెక్కడో చూసినట్లు అనిపించింది ఇన్ స్పెక్టర్ కు. విదు నిమిషాల తరువాతి గుర్తుకు వచ్చింది అతనికి సీనయ్యను యెక్కడ చూసిందీ.

సరిగ్గా రెండు నెలల క్రితం.... అంటే అతడు మల్కన గిరికి సబ్ ఇన్ స్పెక్టర్ గా వచ్చిన తొలిదినాల్లో....

గూడెంలో యెవరో ఒక యువతి ఆత్మహత్య చేసుకుందన్న వార్త అందింది. వెంటనే బయలుదేరి గూడెనికి వెళ్ళాడతడు. ఆప్పటికే ఆ యువతి శవానికి అంత్యక్రియ అనుష్ఠా రిచేశారు వారు.

హఠాత్తుగా శవమే లేకుండా అతడు చేసే పరిశోధన యేముంటుంది? ఫార్మల్ గా ఎంక్వయిరీ జరిపించి వచ్చే శాడు.

ఆ యువతి పేరు నీలమ్మ అనీ, ఎప్పుడూ నవ్వుతు, క్రుల్లుకు తిరిగే ఆమె ఆకస్మాత్తుగా ఎందుకు మరణించిందో అంతా వింతగా వుందని అన్నారు అంతా.

ఆ యువతి తండ్రి ఈ సీసయ్య.

‘తను ఆ కోజు సామానులు లేవడానికి మమ్మనగిరి సంతకు వెళ్ళానని, రాత్రి కాగా పొద్దుపోయాక ఇంటికి వచ్చిన తనకు చచ్చి పడివున్న నీలమ్మ కనిపించిందనీ’ గోలు గోలున ఏడుస్తూ చెప్పాడతడు.

సీసయ్యను చూస్తూనే ఆ కేసంతా గుర్తుకు రాసా గింది ఇన్ స్పెక్టర్ ఉదయకుమార్ కు.

అత్యహత్య చేసున్నకు నీలమ్మ తండ్రి సీసయ్య పని చేస్తాడనీ శివప్రకాశ్ యింట్లోనీ, ఎందుకో అన్ని లింకులూ శివప్రకాశ్ దగ్గరే ఆదృశ్యమవుతున్నాయి — అనుకున్నాడు సీసయ్య యిచ్చిన టీ త్రాగుతూ.

“ఏం సీసయ్య.... శివప్రకాశ్ గారు లేరా?”

“లేరు బాబూ! అడవిలోనికి వెళ్ళాను.”

“లేరా! సరే! నే నిక్కడే వుంటాను. నీవు ఒకసారి గూడేనికి వెళ్ళి రామన్నదొరను పిలుచుకొని రా!”

సిగరెట్ మట్టిస్తూ అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టరు.

శివప్రకాశ్ బంగళాలో లేడని ఆతినికి ముందే తెలుసు. ఇంక బంగళాలో మిగిలిన సీసయ్యనూ బయటకు పంపడం ద్వారా తనకు కావాల్సిన ఏకాంతాన్ని కల్పించు కున్నాడు.

సీసయ్య బంగళా దాటి కొంత దూరం పోగానే అతడు మెరుపులా లేచాడు. చేతిలోని సిగరెట్ ను యాష్ ట్రేలో కుక్కి.... శివప్రకాశ్ చెడ్డ రూమ్ లోనికి ప్రవేశించా డతడు.

ఆ చెడ్డమామన మానిన ఆతని కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో పెద్దదనూయాయి. అది బ్రహ్మచారి పడకగదిలా లేదు. గోడలకు వ్రేలాడుతున్న శృంగార చిత్రాలూ, డబుల్ కాట్ చెడ్డ ప్రక్కన టీసాయమీద నున్న అందమైన నగ్నసుందరి విగ్రహం, ప్రక్క చుట్టుకొండ దొరికిన విరిగిన గాజుముక్కా, వాడిన ఒకటి రెండు అడవి సంపెంగలూ.... శివప్రకాశ్ మంచి రసికుడని చెప్పకనే చెబుతున్నాయి.

ఈ అడవిలో ఆతని కి అనుభవాన్ని పంచుతున్న జెనరు? పెవారు మాత్రం కాదు. ఎందుకంటే శ్రాత ముఖం కన్నీస్తే చాలు యీ అడవిలో అందరికీ తెలిసి పోతుంది.

మరి ... గూడెం మనుషులా? ఆతని అధికారానికి భయపడో, అతనిచ్చే డబ్బులకు ఆశపడో గూడెం స్త్రీలలో కొందరు ఆతనికి లొంగారే అనుకొందాం. అప్పుడు గూడెం స్త్రీలకూ, అతనికి మధ్య ఎవరో మధ్య వర్తి వుండాలి.

ఎవరతడు? సింగడా?

ఆవును సింగరే. శివప్రకాశ్, సింగడు అంత నీ సంగ ఉండటంలోని అంతరార్థం అదే అయి వుంటుంది.

“ఒక్కో రేలిరి సింగడు దొరగారితో బంగళాలోనే నిద్దోయేవాడు”.... ఆతనికి కాలీ చెప్పిన మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి.

ఆతడు ఒకవంక ఆలోచిస్తూనే, ఒక్కొక్క గదిని వెతుకుతున్నాడు. ఇంకెక్కడా అనుమానింపదగ్గ అధికారాలేం దొరకలేదు. చివరగా స్టోర్ రూమ్లోకి

ప్రవేశించాడు.

విరిగిన పట్న చరూ, పాతి ఘ్రేస్సు. ఇంకా పనికిరావని పారెసిన యె.తో సామాను....అంతా బూజుపట్టి. దుమ్ము ఘూళితో నిండివుంది. అతడు చుట్టూ పరికించి చూశాడు.

ఒక మూలగా పడివున్న బూట్లజత అతని దృష్టిని ఆకర్షించింది. వాటి సోల్స్కు బంకపట్టి అంటివుంది. అతడు వాటిని పైకితీసి చూశాడు. ఒక్కక్షణం పరీక్షగా ఆ సోల్స్ చూసి, జేబులోనుండి ఒక కాగితాన్ని పైకి తీశాడు. దానిపై సీతమ్మ చెరువు దగ్గర అతడు భద్ర పరిచిన బూబుకాలి ముద్ర-వుంది.

ఆ రెండింటినీ సరిచూశాడతడు. సందేహంలేదు. ఆ రెండింటి పై చూ, డిజైన్అంతా ఒక్కటే.

విజయనగర్ లో అతని కన్నులు మెరిశాయి. లేచి నిలబడి ముంగుడు రెండడుగులు వేశాడు.

వీదో సుర్గంధం అతని నాసికాపుటాలకు నోకింది. ఆ వాసన ఆ గదిలో ప్రవేశించినప్పటి నుండి వస్తున్నా.... వీదో పాతి సామానులు బూజుపట్టటంతలన వస్తున్న ముక్కి వాస ననుకున్నాడు. కాని అది కుర్చీన మౌంసం వాసనని గ్రహించటానికి అతనికి యె.తో సేపు పట్టలేదు.

పదినిమిషాల తరువాత పాతిఘ్రేస్సు దొంతరిల వెనుక గోడవారను కనిపించాయి ఆ సుర్గంధాన్ని వెలువరిస్తున్న వస్తువులు.

అవి.... పులిపంజాలు.

వాడిగావున్న వాటి గోళ్ళల్లో చిన్న చిన్న మాంసపు ముక్కలు ఇసుకొక్కని వున్నాయి. అవే కుర్చీపాయి చెరు

వాసన వేస్తున్నాయి. ఆ సంచాల అడుగు భాగానికి రక్తంతో కూడిన వాటి అంటివుంది.

ఆ సంచాలలోని రహస్య మేమిటో అతనికి అరంకాలేదు. వాటిని మర్చి యధాస్థానంలో వుంచి అరిదుగదిలో నుండి బయటపడ్డాడు.

మర్చి మామూలుగా డ్రాయింగ్ రూములోనికి వచ్చే సరికి దూరంగా మనఃష్యుల మాటలు వినిపించాయి. కిటికీ కర్తె తొలగించి బయటకు చూశాడు. కాస్తమారంలో నడుచుకుంటూ వస్తున్న సీనియర్, రామన్నదొర కనిపించారు.

అరిదు సర్దుకొని మామూలుగా పేముకర్చిలో కూర్చోబోతూ యొడుతో పేబిల్ వంక చూశాడు టూ ఇన్-వన్ పేబ్ రికార్డర్ కనిపించింది. వెళ్ళి ఆన్ చేసి వచ్చి కూర్చున్నాడు.

అవును మరి.... సీనియర్ వచ్చేసరికి.... అంత సేపూ తను పేబ్ రికార్డర్ లోని పాటలు వింటూ కూర్చున్నానని అని కోర్డూ!

అయితే అరిదు ఉపాించిస్తున్నాగా ఆ కేసెట్ లో పాటలు లేవు

ముందుగా పక్షుల కిచ కిచలు వినిపించాయి. తరువాత కూ.....కూ.....అంటూ కన్నుగా వినిపించింది కోకిల స్వరం.... ఆ వెనుక గుడ్ గుడ్గుడ్ ...మంటూ అడపావుగాన్ని పిలవడానికి మగ పావురం చేసే విచిత్రమైన శబ్దాలు....

“ఓహో శివప్రకాశ్ వం చి పేస్తు వుండే. అడవిలోని పక్షుల స్వరాలను బాగానే రికార్డు చేశాడు” అనుకున్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ ఉదయకుమార్.

అంతలో.... భయంకరమైన పులిగర్జనతో ఆ గది మోక్కరిపోయింది. తృర్చిపడ్డాడతడు. అప్రయత్నంగా చుట్టూ చూశాడు. అదే క్షణంలో మరోసారి వినిపించింది పులిగర్జన.

అది నిజమైన పులిగర్జన కాదని, కేసెట్ లో రికార్డు అయిన పులిగర్జనను టేవ్ రికార్డర్ ద్వారా వింటున్నానని గ్రహించడానికి పైతం అతనికి రెండు నిమిషాలు పట్టింది.

నుదుటను పట్టిన చిరుచెనటను కర్చీక్ లో అద్దుకుంటూ బరువుగా నిశ్శబ్దంగా ఉన్నాడు.

అదే సమయంలో ఆ గదిలోనికి ప్రవేశించారు సీనయ్య, రామన్నదొరలు.

“గుండె తిరిపోనాయి దొరా! మెకమేంది.... దొర గారి మొగసాలను కూయడమేందని నిచ్చెరపోయా.

అప్పుడు సింగడి శవాన్ని నూడటానికి పోయింటిమే. అక్కడ అడవిలో అచ్చం ఇట్టాంటి కూతలే ఇనిపించి నాయి.

హా! టే. కూసింది మెకం కాదు. పాటలపెట్టి అని సీనయ్య నెప్పిండు. నమ్మ బుద్ధికాలేదు దొరా! గిదేనా ఆ పాటలపెట్టి.”

టేవ్ రికార్డర్ వంక అబ్బురంగా చూస్తూ అన్నాడు రామన్నదొర.

రామన్న మాటలు వినగానే ఎవరో కొరడాతో చెక్కున వెన్నమీద చరిచినట్లయింది.

“అక్కడ అడవిలో ఇట్టాంటి కూతలే ఇనిపించి నాయి.”.... రామన్న పలుకులు చెవుల్లో గింగురుమన సాగాయి. ఏవో ఆలోచనలు మెదడులో సుక్కు తిరుగ

సాగాయి.

గదిలో నిశ్శబ్దంగా పచార్లు చేస్తున్న అతడివంక ఆశ్చర్యంగా చూశారు వారు.

టేవరికార్లలో కేసెట్ యింకా అలా తిరుగు తూనే వుంది. పాదలు గల గలమన్న శబ్దం. ఎందు టాకులపై యేవో భారీ జంతువు బలంగా అడుగులు వేస్తున్న ధ్వని.

వింటున్న ఐస్ నెక్టర్ పెదవులు విజయగర్వంతో విచ్చుకున్నాయి. అప్పటికే అతని ఆలోచనలు ఒక రూపాన్ని నిర్దుటన్నాయి.

‘శివప్రకాశ్ కు ఆడవాళ్ళంటే పిచ్చి. అందమైన గూడెం స్త్రీలను తార్చడంలో సింగడు అతనికి సహాయ పడుతూ ఉండేవాడు. అయితే వున్నట్లుండి శివప్రకాశ్ కన్ను కాలిమీద పడింది. కాని త్వరలో తను వెళ్ళి చేసుకోబోతున్న కాలిని శివప్రకాశ్ కు అప్పగించడానికి సింగడు అంగీకరించలేదు.

దానితో వారిద్దరి మధ్య ఘర్షణ పెరిగింది. తన దారికి అడ్డు తప్పకొని మర్యాదగా కాలిని అప్పగించకపోతే ప్రాణాలు తీస్తానని బెదిరించాడు శివప్రకాశ్. కాని సింగడు లొంగలేదు.

ఆ గోజు రాత్రి జాతరలో తనను కాదని, కాలి సింగడితో నాట్యం చేయడంతో అతడి కోపం తారా సాయికి చేరుకుంది.

మరునాడు ఉదయం కట్టలు కొట్టడానికి వెళ్ళిన సింగడిని చంపి. నీశమ్లాచెరువు దగ్గర పోతేశాడు. తన దగ్గరున్న పులిపంజాలతో అతని శరీరాన్ని చీల్చి, చండా దాడు.

ఎంతో నేర్పుగా నేలమీద ఆ పంజాగుర్తులను వేసి, పులి సింగడిని చంపివట్లు అందరినీ నమ్మించాడు. తన నాటకానికి మరింత బలం చేకూరటానికి, సింగడి శవాన్ని చూడటానికి వెళ్తున్న గూడెంవాళ్ళకు తను ముందుగా రికారు చేసిన పులిగర్తలను వినిపించాడు.

ఎంతో అమాయకంగా తనతోపాటే వచ్చి సింగడి శవాన్ని చూసి ఆశ్చర్యం నటించాడు.

శివప్రకాశ్! రియల్లీ యూ ఆర్ ఎ జీనియస్.

అనుకున్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్. తన ఆలోచనల్లో ఎక్కడయినా లోపం వుండేమోనని మరోసారి తర్కించుకున్నాడు. అంతా కగ్గెత్తుగా వుందనిపించాక.... సీనియర్ వంక తిరిగి ఒకే ఒక ప్రశ్న అడిగాడు.

“శివప్రకాశ్ స్త్రీ గోలుదు కదూ?”

జవాబు చెప్పలేక సీనియర్ తల గించుకున్నాడు. అతడి మానం అంగీకారమని తెలుసు అతడికి.

అతడు చిరునవ్వు చింగుటూ నయటకు నడిచాడు.

తనని పిలిచిస్తే పిలిచి, మాటామంతి లేకుండా వెళ్ళిపోతున్న ఇన్ స్పెక్టర్ వంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు కోయదొర రామన్న.

జీపు శరవేగంగా అడవివైపు మానుకుపోయింది.

6

జీపుమీద వెళ్తున్న ఇన్ స్పెక్టర్ కు పరుగుడుతూ ఎదురువచ్చింది కార్. ఆమెను చూసి జీపును ఆపాడు. ఆయాసంతో వగరపోంది ఆమె.

“మీ కోసమే వస్తుందా దొరా. మీరు బంగలాకా డున్నారని తెలిసి లగే తి వస్తున్నా!”

“ఏం జరిగింది కార్....?”

“ఈ యేల పొద్దున్నే ఆఫీసరుబాబు నన్ను కలిసిండు. తన మాట కాదని, తనకు యెదురునిల్చిన, నింక లేమి నాడో తెలిసింది కదా....యికన్నేనా తనకు లొంగి పొమ్మని నన్ను చెదిరించిండు.”

అమె వంక చూసి చిన్నగా నవ్వాడతడు.

“ధయం లేదులే కారీ. ఈ గోడలో శివప్రకాశ్ ఆట కట్టు” అన్నాడతడు జీపును పార్కు చేస్తూ.

మాన్ ఈటర్ ను వెంటాడుతూ శివప్రకాశ్ అడవి లోనికి వెళ్ళాడని తెలిసింది అతనికి.

“నిజమేన మాన్ ఈటర్ వెన నిన్ను వేటాడటానికి నేనూ అడవిలోనికి వస్తున్నాను శివప్రకాశ్.”

ఏక్స్ ప్లెటర్ ను కాలిలో బలంగా నొక్కుతూ అనుకున్నాడతడు.

అయితే అతడు శివప్రకాశ్ కోసం ఎంతోతూరం వెళ్ళవలసరం లేకుండా పోయింది. దారిలోనే అతనికి ఫార్మెట్టు జీపు యెదురయింది. అతడు జీపును ఆపి క్రిందకు దిగాడు.

వంటినిండా బురదలో నీటుమీద నిస్త్రాణంగా వారి పోయి వున్నాడు శివప్రకాశ్. అతన్ని ఆ స్థితిలో చూసే సరికి అతనికి మూర్ఛ వచ్చినంత పనయింది.

“వాట్ హా వెండ్ శివప్రకాశ్?” అన్నాడతడు ఆశ్రంగా.

‘అడవిలో పులిపంజా గురులను అనుసరిస్తూ తను ఊబిలో యెలా చిక్కుకున్నదీ....’ లోగ్గొంతుతో లేని ఓపికను తెచ్చుకుని నెమ్మదిగా చెప్పాడు శివప్రకాశ్.

“మరి ... ఆ ఊబిలో నుండి ఎలా తప్పించుకున్నారు?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడతడు.

అప్రశ్నకు సమాధానం జీవులు డ్రయివ్ చేస్తున్న ఫారెన్సు గారు చెప్పాడు.

“పులిగిరిని వినిపించిన దిక్కుగా అడవిలోనికి ఆఫీసరుగారు ఒంటరిగా వెళ్ళాడని తెలిసింది నాకు. వెంటనే రైల్వే లోని సుకొని నేనూ అడవిలోనికి బయలుదేరాను.

అయితే ఆయన జీవుమీద వెళ్ళడంచేత నేను ఆ సలం చేశాడానికి చాలా సమయం పట్టింది. తీరా నేను అక్కడ చేరుకునేసరికి అక్కడ ఆగివున్న జీవు కనిపించింది ఆఫీసర్ గారు ఎక్కడా కనిపించలేదు. యేం చేయాలో నాకేం తోచలేదు.

అంతలో రెండుసార్లు తుపాకీ పేల్చిన శబ్దం వినిపించింది. కాని పలుకురాయి ఉండటంచేత ఆ ధ్వని అరణ్యం నలుదిక్కుల నుండి వినిపించింది. ఏ దిక్కుకని పరుగెత్తు?

అంతలో....ఒకచోట ఆకాశంలో ఉవ్వెత్తున పైకి లేచిన పక్షుల సమూహం కనిపించింది. బహుశా శబ్దం ఆ దిక్కునుండే వచ్చి ఉంటుందని అనుకున్నాను నేను.

వెంటనే ఆ దిక్కువంక నూటిగా పరుగెత్తాను. అక్కడ....ఊబిలో గుండెలవంకూ దిగబడిపోయిన ఆఫీసరుగారు కనిపించారు.

ఏం చేయాలో నాకేం తోచలేదు. తాడుకానీ, పాడైన కర్ర కానీ ఏదీ సమయానికి దగ్గరలేవు. ఎలా? ఎలా ఆయనను రక్షించాలి?

అంతలో సరిగ్గా ఊబిపైన కాస్త క్రిందకు వ్రాలిన చెట్టుకొమ్మ నా దృష్టిని ఆకర్షించింది. మరుక్షణం తాత్సారం చేయకుండా చెట్టుమీదకు ఎగబ్రాకాను. పైనున్న

కొమ్మను గట్టిగా రెండు చేతులతో పట్టుకొని కాళ్ళతో క్రిందనున్న కొమ్మను బలంగా క్రిందకు వంచాను.

ఆయన అప్పటికే భుజాలమీద కూర్చుండి పోయారు. అయితే ఆయన చేసిన తొలిదాన పనేమిటంటే రెండు చేతులనూ పైకి ఎత్తి ఉంచడం.

క్రిందకు వ్రాలిన కొమ్మను ఆయన గట్టిగా చేతులతో పట్టుకున్నారు. మరుక్షణం అంతిమకూ ఆ కొమ్మను క్రిందకు అనిమి పెట్టి శాంచిన నా కాళ్ళను పైకి ఎత్తే శాను.

తనును దూరంగా క్రిందకు వంచి, ఒక్కసారి వదిలితే ఎలా స్వీయంగా పైకి లేచి కనూనో. అలాగే ఆ కొమ్మ కూడా అంతే ఫోర్స్‌తో పైకిలేచింది.

కొమ్మతో పాటు పైకి లేచిన అఫీసర్ గారిని చేయి పట్టుకొని లేవడీ శాను.”

కళ్ళకు కట్టింట్లు ఆ సన్నివేశాన్ని వర్ణించాడు ఆ గారు.

వారు చెప్పినదంతా విన్నేసరికి ఇన్‌స్పెక్టర్ కు మతి పోయింది.

‘పులి పంజా గుర్తులను అగుసకనూ ఊబిలో చిక్కుకున్నా వంటున్నాడు శివప్రకాశ్. అదే నిజమయితే పులి కూడా ఆ ఊబిలో చిక్కుకుని ఉండాలి.’

అతడు సాలోచనగా వారివంక చూశాడు.

“మరి పులి .. ?” అన్నాడతడు అనుమానంగా.

“అదే విచిత్రం. ఆ తరువాత ఎంత గాలించినా అక్కడ పులి పంజా గుర్తులు కనిపించలేదు. సరిగ్గా ఆ ఊబి వద్దే ఉదృశ్యమయ్యాయి” అన్నాడు గారు.

“మీరు ఊబిని గమనించలేదా శివప్రకాశ్?”

“లేను ఇన్ స్పెక్టర్. అది ఊరిగా లేను. బురద నీల ఆ
పైకి కనిపించకుండా ఎవరో పైకి పట్టిని చల్లి ట్టుది. ఆ
పైకి దట్టంగా ఎండుటాకులు దాసిమీద పరిచివున్నాయి.”

అతిదీనింక నమ్మలేక చూశాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

“అంటే ఏ పులి పంజా గుర్తుతో సింగడి హత్యను
శివ ప్రకాశ్ తప్పుదారి మళ్ళించి, ప్రమాదంగా చూపిం
చాడో, అదే పులిపంజా గుర్తుతో శివ ప్రకాశ్ నే తప్పు
దారి పట్టించి చంపబోయారా? అదే నిజమయితే ఎవరూ
మాంతకుడు?

శివ ప్రకాశ్ మీద జరిగిన ఈ హత్యా ప్రయత్నానికి
కారణం సింగడి హత్యే అయితే....సింగడి మరిణానికి
శివ ప్రకాశ్ మీద పగ తీర్చుకోవడానికి ఎవరు ప్రయత్ని
స్తారు?

ఒకే ఒక్కరికి ఆ అవకాశం ఉంది.

అది... కారీ....!

కాని కారీ ఇంతకు తెలి చూడంటే నమ్మబుద్ధికాలేను
అతడికి. కాని, టేవ్ రికార్డర్ ను ఆపరేట్ చేసి పులి
గర్జనను వినిపింపజేసే అవకాశం.. ఆ ఇంటిలో పని
చేస్తున్న కారీ ఒక్కరనికే ఉంది.

అలాచనలో అతనికి తల తిరిగిపోతున్నట్లు అనిపించ
సాగింది. ‘ఎక్కడికో పోతున్నాడీ కేసు’ అని భున్నాడతడు.

జీపును రివర్స్ చేసి వెనక్కు పోనిచ్చాడు. ఈ హత్యల
మిస్టరీని ఛేదించాలంటే.... శివ ప్రకాశ్ పై తనకున్న అను
మానాన్ని బయట పెట్టకూడదనుకున్నాడు.

అపరాధికి యింకో అవకాశం యివ్వాలి తన కేమీ
తెలియకట్లు ఊయకుంటే.... మాంతకుడే యింకో ప్రయ

త్నం చేస్తాడు. ఆ ప్రయత్నంలోనే హంతకుడిని రెడ్ హ్యాండెడ్ గా పట్టుకోవాలి. అదీ అతడి ఆలోచన.

7

రాత్రి తొలిజాము గడిచింది. అమావాస్య దాటిన తొలిరోజులు కావడంతో చంద్రుడు గుడ్డి కాంతులను తున్నాడు. వెన్నెల లేచినేళ వెన్నెలు మాకెందు కన్నట్లు చుక్కలు చిన్నబోతున్నాయి.

ఆ మసక చీకటిలో గూడెన్ని దాటి వెన్నుడిగా అడవిలోనికి ప్రవేశించిందోక ఆకారం. ఎందు టాకుల మీద పాదాలు పడినప్పుడల్లా సన్నగా చప్పుడవుతూంది. ఆ చప్పుడులో ఆమె కాలి అందెలమూరి కలిసిపోతుంది.

నల్లని కురులను పైకి ఎగదువ్వి కొప్పుగా ముడిచింది ఆమె. ఆ మసక వెలుతురులో నైతిం ఆ కొప్పులో ముడిచిన చురకల్తులు చంద్రవంకల్లా మెరుస్తున్నాయి.

ఆమె రడి, వడిగా నడుస్తుంది. ఆమె వెనుకే నల్లని కంబళీని తలనిండా కప్పుకొని వస్తున్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్. తనను ఎత్తరై నా వెన్నాడుతున్నారేమో నన్న ఆలోచన కూడా లేటుంది ఆమెకు.

నడుస్తున్న ఆమె ఒక చోట ఆగింది. అక్కడ పెద్ద, పెద్ద మద్ది చెట్లు ఉన్నాయి. ఆమె చేతులను ఆడించి గాజులను గల, గల లాడించింది. సమీపంలోనున్న ఒక మద్ది చెట్టు చాటునుండి ఒక పురుషాకారం పైకి వచ్చింది.

తెల్లని పెజామా, లార్చీ ధరించాడతడు. అతడు శివ ప్రకాశ్. ఆమె కారీ.

“వచ్చావా కారీ....రా!” రెండు చేతులనూ చాపి ఆమెను కాగిలిలోనికి అహ్వానించాడతడు.

“మీరంతగా ఇదొకటే రాకుండా ఉండగలనా

దొర!" అతడి కాగిలిలో గువ్వలా ఒదిగిపోతూ అంది ఆమె.

"మరి ఈ తుప్పల్లో ఈ తిప్పలెందుకుకాళీ. హాయిగా మన బంగళాలో పోవచ్చుకదా!" అన్నాడతడు ఆమెను కాగిలిలో నలిపేస్తూ ...

"గుట్టు గట్టయ్యేలే పేనంపోయూ." అంది ఆమె.

వారిద్దరూ ఆ సితిలో చూస్తుంటే ఇన్ స్పెక్టర్ కు మతి పోసాగింది. ఇది కలా? నిజమా? అన్న అనుమానం పీడించసాగింది అతడిని.

కాళీ అలమెన ఆవయవాలు తనను మటుగా, వటుగా తాకుతుంటే ఆనిర్వచనీయమైన ఆనందంతో వట్టు మరచి పోయాడు శివప్రకాశ్. అతడి వంక ఓరగా చూసిందామె, మెల్లగా చేతులను వెకి లేపింది.

అలా చేతులు లేపటంలో మరింత స్వేచ్ఛగా తన ఛాతీకి హతుకున్న ఆమె గుండెల గట్టితనం అతడిని విభుకుడ్ని చేసింది. ఆమె మెడను తమకంకా పెదవులతో రాస్తూ ఆమెను బల్లిలా కరచుకుపోయాడతడు.

అతడు అలా మెమరచి వున్న క్షణంలో రెండు చేతులనూ కొప్పుమీదకు చేర్చిందామె. రెండు చేతులతో ఛటాలున రెండు చురకతులనూ వెకి లాగిందామె.

ఆమె చేయవోతున్న పనేమిటో గ్రహించే సరికి ఇన్ స్పెక్టర్ కు మెడమీద చీమలు ప్రాకినట్లయింది.

"కాళీ.... ఆగు" అంటూ గట్టిగా అరిచాడు. అతడి గొంతు ఆ నిశ్శబ్ద నిశీధిలో ప్రతిధ్వనించింది.

అతడు మరోక్షణం ఆలస్యం చేసివుంటే ఆమె చేతులలోని రెండు చురకతులూ శివప్రకాశ్ వెన్నులో నుండి దూసుకుపోయి వుండేవి.

ఇన్ స్పెక్టర్ శ్రీక వివగానే ఆమె ఒక్కక్షణం బిత్తర పోయింది. శులిక్లిపడ్డ శివప్రకాశ్ విసుగుగా ఆమె కాగిలినుండి కడిగడాను. ఎదుగుగా రెండు చేతులతోనూ రెండు కత్తులను పట్టుకొని అపర కాలికలా నిలబడ్డ కాలీని చూసి నిశ్శబ్దమైపోయాడు.

“ఎ...ఎ ఏమిటిది కాలీ” అన్నాడతడు తడబడు తున్న గొంతుతో.

“పగ దొరా! పగ! నీకు తెలుసుగా పేనానికి పేనం, రతానికిర తం బగులు తీసుకొనే జాతి మాది. నా సింగడిని సంపిన నిన్ను ఈ రేతిరి సంపందే వదలను.” అంది సివంగిలా గరినూ.

జ “నేను సింగడ్ని చంపడమేమిటి కాలీ” అన్నా డతడు ఆశ్చర్యంగా.

“కల్లలాడబోకు దొరా. నాకు తెలుసు సింగడ్ని నీవే సంపావు. నీనియ్య తాత పెప్పిండు”

“నీనియ్య” అతడు నివ్వెరపోయాడు.

అదే సమయంలో ఆ అడవిని వణికిస్తూ భయంకర మైన పులిగర్జన వినిపించింది. ఒక్కక్షణం వాడిద్దరూ చిగురుటాకల్లా వణికిపోయారు.

సమీపంలోని పొదలు ఒక్కసారి గల గలలాడాయి. మరోసారి ప్రళయ భీకరంగా వినిపించిన పులి గర్జనకు వారు భయంతో వణికిపోతూ చెరో దిక్కుకు పారి పోయారు.

అది నిజమైన పులిగర్జన కాదనీ. శ్రేవరికార్ కర్ ద్వారా వినిపిస్తున్న రికార్డ్ క్యాసెట్ అనీ తెలిసిన ఇన్ స్పెక్టర్ ముంగుకు శరీకాడు పారిపోబోతున్న కాలీ చేయిని ఒడిసి పట్టుకున్నాడు. ఆమె అతడివంక నివ్వెర

పోయి చూసింది.

అది మెదడు శరవేగంగా ఆలోచించసాగింది. శివ ప్రకాశ్, కాలి ఇద్దరూ కాకుంటే లేవ రికార్డర్ వాడే అవకాశం ఎవరికుంది? 'సీనియర్ తాత సెప్పిండు' అన్న కాలి మాటలు గుర్తుక వచ్చాయి.

“అవును సందేహాలేమీ సీనియర్” అనుకున్నాడతడు. అంతలో వారికి... శివ ప్రకాశ్ చావు కేసు వినిపించింది. మెరుపులా అటు పరిగెత్తాడతడు. కంఠ నాళాలు త్రేగి పోయి రక్తం వందలు కడుతుంటే.... మరణ వేదంతో కాళ్ళూ చేతులూ కొట్టుకుంటున్నాడు శివ ప్రకాశ్. అతని కంఠంపై పులి పంజాల గుర్తులు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

అతడు యింక ఎంతో సేపు బ్రతకడని ఆర మెసోయింది. సీనియర్ ఈ హత్య చేశాడన్నది తెలుస్తోంది. కాని ఎందుకు చేసింటు?

సింగడ్ని, శివ ప్రకాశ్ నూ ఇద్దరనీ హత్య చేసాడంటే వారిద్దరూ కలిసి అదికి చేసిన ద్రోహ మేదో ఉండి ఉంటుంది. ఏమిటా ద్రోహం?

అకస్మాత్తుగా.... ఆత్మహత్య చేసుకున్న సీనియర్ కూతురు నీలమ్మ స్మృతిపథంలో మెదిలింది అతడికి.

“యస్, సందేహాలేమీ. అదే ఆయి ఉంటుంది”

అతడు చావు బ్రతుకుల మధ్య కొట్లాడుతున్న శివ ప్రకాశ్ వంక మానూ అడిగాడు.

“నీలమ్మనూ నీవూ, సింగడూ కలిసి చెరిచారు కదూ?”

“శివ ప్రకాశ్ ఒక్క ట్టుణం బాధగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు. తరువాతి బోనన్నట్లుగా తలదీచాడు.

ఒక గొప్ప రహస్యాన్ని సాధించానన్న తృప్తితో

ఇన్ స్పెక్టర్ ఉదయకుమార్ కథకు తోడుకుల్లా వెలిగిపోతున్నాయి.

శివప్రకాశ్ ను చూస్తూ ఉండమని కాళీకి చెప్పి.... అసలు హంతకుడు సీనియర్ ను బంధించడానికి బయలుదేరాడతడు.

ముగింపు :

సీనియర్ తన నేరాన్ని ఒప్పుకొని చట్టానికి లొంగిపోయాడు.

“ఆ రోజు రాత్రి....

నేను సంతనుండి వచ్చానేమోనని కనుక్కోవడానికి బంగళాకు వెళ్ళింది నా ఒక్కగా నొక్క కూతురు నీలమ్మ. అప్పుడే విరిసిన మల్లె మొగ్గలాంటి నా నీలమ్మను ఆ రాక్షసులిద్దరు దారుణంగా చెరిచారు.

ఆ అవమానాన్ని భరించలేక గన్నేరు పప్పుతిని ఆత్మహత్య చేసుకొంది నా నీలమ్మ.

ప్రాణానికి ప్రాణం తీయడమే ధర్మమని భావించే కాలి మోది. అందుకే ఆ కామాంధులను వేటాడి చంపాను. ముందు సింగడ్ని చంపి ఆ నేరాన్ని శివప్రకాశ్ మీద వేశాను. మీకు అతిడి మీద అనుమానం రావడానికే చెరువు ఒడ్డున ఆరని బూట్ల ముద్రలను వేశాను.

హంతకుడిగా ఆతడు ఉరికంబం ఎక్కుతుంటే చూడాలనుకున్నాను. ఇంకో ప్రక్క ఎందుకయినా మంచిదని నా ప్రయత్నాలు నేను చేస్తూనే ఉన్నాను.

ఉలినుండి తప్పించుకున్నాడు. ఈసారి కాళీని ప్రయోగించాను. ఒక వేళ కాళీ నుండి కూడా తప్పించుకోగలిగితే పులి పంజాలు ఉండనే ఉన్నాయి.

అ రాత్రి....కాళీ కూడా ఆ పులి శరణులను ఆం
కిస్తుంది గాబట్టి....శివప్రకాశ్ పులిచేత చంపబడ్డాడని
ఆమె ప్రత్యక్ష సాక్ష్యం ఇస్తుంది అనుకున్నాను.

కాని....ఇన్ స్పెక్టర్ బాబూ! మీరు చానా తెలివైన
వారు, నా ఎత్తుకు పై ఎత్తు వేసి నన్ను చిత్తుచేశారు.

అయినా పర్యాలేదు బాబూ....నా శిష్టదేంతో
శృప్తిగావుంది, ఈ రోజుతో నా నీలమ్మ ఆర్మీకు కాంతి
లభిస్తుంది.”

అన్నాడతడు తన ఆరచేతులకు బేడీలను బిగిస్తున్న
ఇన్ స్పెక్టర్ తో.

—: అయిపోయింది :—

రావణ ప్రేమ

ఎమ్.వి.వి. సత్యనారాయణ

జాఫ్నా—

సుమారు మూడు సంవత్సరాలుగా జాతుల సమస్య మీద అట్టుడికింపు వుడికి పోతోంది. శ్రీలంకలో తమిళుల అధిపత్యం తగ్గించాలనే ఆ దీవినుండి తమిళులను పూర్తిగా తమిళవేయాలని శ్రీలంక అధికారులు పంథం పట్టారు.

తమ తాత ముత్తాశలనుండి శ్రీలంకలో నివాసం వున్నామనీ, శ్రీలంక జాతీయ జీవన సరళిలో తమ సంస్కృతి అంతరించేమోనోయివుందనీ ఆ దీవిని ఖాళీ చేయవలసి రావడం తమ జాతికి ఆత్మహత్యా సదృశం అనీ తమిళుల వాదం.

తమిళుల సాగురాలు హెచ్చు భాగం జాఫ్నా పట్టణం చుట్టుప్రక్కల వున్నాయి. శ్రీలంక నైస్యం తమిళ సాగురాల మీద దాడి చేస్తోంది. తమిళులలో తీవ్రవాద పోయలు నైస్యాన్ని ఎదిరించారు.

శ్రీలంకలో తమిళ పోరాటవాదులకు, అధికారపక్ష
పై న్యాయానికి యుద్ధం జరుగుతోంది. తమిళ రీతవాదులు
గెరిల్లా పోరాటంలోకి దిగారు.

ఎవరికి అందిన శత్రు పక్షాలను వారు విచక్షణా
రహితంగా వూచకోత కోస్తున్నారు.

తమిళ పోరాటవాదులు అడవులలో గెరిల్లా పాత
రాలు నిర్మించుకున్నారు.

పై న్యాయానికి అగ్ర రాజ్యాలనుండి ఆయుధ సామగ్రి
అందుతోంది. అటూ యిటూ వేలాది ప్రాణాలు వాటిలో
యొకిపోయి శ్రీలంక దీవి క్రమంగా స్మశాన సదృశమవు
తోంది.

సావరాల్లో తమిళ పోరాటవాదులు యుద్ధగళంలో
తలలు పగలకొట్టుకుంటున్నారు. శ్రీలంక పై న్యాయం
సానాటికి బలం పుంజుకుంటోంది. పై న్యాయం ధాటికి తిట్లు
కోవడమే కాకుండా తమ పోరాట పంథాలో కొత్త
మార్గాలు ఎంచుకోవాలి! ఎలా?

‘పదండి వీర జవాల్లారా!

పదండి కూర పతాకల్లాగా!

శత్రు మూకలను తిరిమి తిరిమి

సరిహద్దుల చాకా వురిమి వురిమి

చీర్చి చీర్చి పోగులు పెట్ట

పదండి వీర జవాల్లారా!

పదండి కూర పతాకల్లాగా!’

కల్నర్ గుడారంలోంచి తలెత్తి చూశాడు. పాట
అడవులలో మారు మ్రోగుతోంది అడమి గొరు!
కోయిలలాగా చెట్ల కొమ్మలలో పాటను ప్రతిస్పందిస్తోంది.

కల్పల్ కల తిప్పి గల్ల వీరులపై పు సాభిప్రాయంగా చూశాడు.

గల్ల వీరులు శ్రీలంక పటం మూగుంచుకుని తమ మార్గాలు ఎంచుకుంటున్నారు. ఎక్కడ పోలివ్ స్తేషను వున్నాయి? ఎన్ని స్తేషను నైనిక సావరాలుగా మారి పోయాయి? ఒక్కొక్క స్తేషన్ లో ఎంతవారైనా నికులు నిహువులు నాగు? నిదేశాలనుండి అంగుతోన్న ఆయుధ సహకారం ఏ మార్గాల్లో చి నైనికులకు సహకూడు తోంది? అడవి ప్రాంతంలో ఎక్కడ దాడి చేయ వచ్చు? ఎలా తప్పించుకోవచ్చును?

ఇవీ వాళ్ళ ముందున్న ప్రశ్నలు!

గల్లకు కావలసింది వాటి జవాబులు!

అందమైన గొంతులతోంచి వెలువడుతున్న పాట వాళ్ళను తాత్కాలికంగా దృష్టి మూలినప చేసింది.

“ఎవరా పిల్ల?” అరిచాడు కల్పల్.

గల్లకు ఆ ప్రశ్నతో ధైర్యం వచ్చింది. పటం కదలిపెట్టి గల్లాల ముందుకు కదిలారు. గుడారం గుమ్మం కద్ద కల్పల్ నిలబడ్డాడు.

దటమైన అడవి. ఎండ కొండలు నేలమీదకు పడటానికి సరికొరతైన దానిలు అడ్డం కస్తున్నాయి. మారింగా నేట వెనుక కొండ. కొండమీదనుండి జలపాతం మాకు తోంది.

జలపాతం మాకు నేపథ్యగీతం పాడుతూంటే అందమైన పాట వాళ్ళలో మామూలు లేవుతోంది. తియ్యటి లేట తిమిశిరంగా వినిపిస్తోంది ఆ పాట!

చెట్లకొండనుండి కాలిబాట!

కాలిబాటలో బంతిపువ్వు రంగు పరికేణి, ముదురు

ఎరుపురంగులో జాకట్టు ధరించిన ఒక ఆకారం ప్రత్యేక మయింది. హుమారుగా గె తుకుంటూ, ఉల్లాసంగా పాడు కుంటూ ఎదా పెదా చేతులూపుతూ నస్తోంది ఆమె.

ఎగిరినప్పుడల్లా ఆమె యవ్వనం బరువులు అయబద్ధంగా పూగుతున్నాయి.

గుడారానికి ఆమె అంతమారంలో ఆగిపోయింది. కన్నలోని చూచి కళ్ళు చికిలించింది. జుత్తు వెనక్కి దువ్వొ కుంది. చావ:నచాయ మొహం. చెవులకు గానీ ముక్కుకు గానీ కాళ్ళూ చేతులకూ గానీ ఎలాంటి ఆధరణాలూ లేవు. అప్పుడే వినిపించిన అడవి మల్లెలగా వుందామె.

“ఏయ్ పిల్లా! యిటురా!” ప్రేలితో పైకి చేకాడు కన్నలో. ఆమె మెల్లగా ఆడుగులో ఆడుగు వేసుకుంటూ వచ్చింది కన్నలో గుడారంలోంచి బయటికి వచ్చాడు.

“ఎరుపువ్వు” అడిగాడు కన్నలో.

“తంగం!”

“చూడు తంగం! నువ్వు వయసులో వున్న అడపిల్లవి! పైనిక సాకరాలు వెలిసిన యిలాంటి ప్రాంతాల్లో నీ లాంటి అడపిల్ల తొగకుడదు!”

“ఏం ఎందుకు తొగకుడదు?”

“ఎందుకా?” వెనక్కి తిరిగి చూశాడు కన్నలో. గొల్లాల చూపులన్నీ ఆమె యవ్వన శిఖరాలమీదా, నగ్నంగా కనిపించే మెదా, నడమూ, లోలై:న బాడ్మీ పరికిణీ కింద కనిపించే బలమైన పిక్కలూ, ఎర్రటి తడి పెడినాలనూ తడిమిచూస్తున్నాయి.

కన్నలోని చూచి వాళ్ళు బలవంతంగా చూపులు మరల్చుకున్నారు.

“మగవాళ్ళ ఆకలి చూపులు చూశావా?” నివ్వాడు

కల్నర్.

“మీరూ మగవాళ్ళే కదా సార్!” అంది తంగం.

“నిజమేనమ్మా! నాకు నీ వయసు కూతురుంది. పనిని తులు సజావుగా వుండి వుంటే కూతురికి యీ పాటికి పెళ్ళిచేసి వుండేవాడినమ్మా! కాని....యిదిగోనమ్మా.... విప్లవమార్గం చేపట్టాను. ఇల్లూ, భార్య కూతురూ సంసారం—అన్నీ యిక్కడే నమ్మా!”

తంగం కళ్ళు చిలికించి, “నన్ను కూడా మీరు మీ కూతురులాగా చూసుకోవచ్చునండి! అలా చేస్తారా? మీ నిబంధనలు ఒప్పుకుంటాయా?” అంది.

“ఏం చేయాలి, చెప్పమ్మా!”

“మీ రిజిమెంట్‌లో చేర్చుకోండి!”

“నిన్నా?”

“ఏం సార్?”

“ఆడదానినికదా!”

“ఏం సార్! ఆడది యుద్ధానికి పనికిరాదా?”

“ఉహూ!”

“ఎందుకు పనికిరారు సార్! ఎన్నో తీవ్రవాద వుద్యమాల్లో ఆడవాళ్ళు చేరారు కదా! వాళ్ళవలన ఉద్యమాలు బలపడ్డాయే కాని....నష్టపోయాయా?”

కల్నర్ చిరునవ్వు నవ్వాడు. తంగం ఉద్దేశ్యం మంచిదే! ఆమె వాదం సరియినదే! శ్రీలంకలో జాతుల పోరాటం పంథా వేరు. లక్ష్యం వేరు. ప్రయోగించే విధానం వేరు. ఆ సంగతి ఆమెకు యెలా చెప్పి ఒప్పించగలగడం?

“ఈ వుద్యమంలో నవ్వు యేం చేస్తానమ్మా?”

“పాటలు పాడరాను, వచన కవితలు రాస్తాను.

నిప్పుల వర్షం కురిపించి పైనికలను అందులో స్నానం చేయిస్తాను. మన గొల్లాలకు యింతకంటే యెలాంటి హుమారు కలిగించాలి?"

కల్నల్ ఈసారి పక పక నవ్వాడు.

“వెళ్ళిరావమ్మా! తాటాకు నప్పుళ్ళకే శ్రీలంక పైన్యం చెదిరిపోదు. ఈ సమయంలో కావలసింది కవితా శక్తి కాదు. కఠోర మైన దీక్ష! ర క్తరసం! అసిధారా వ్రతం!” కల్నల్ వెనక్కి తిరిగాడు.

తంగం మోహం చిన్నబోయింది.

గొల్లలు ఆమెపై పు పరిహాసంగా చూశారు తరువాత కల్నల్ తో సహా గుడారంలోకి వెళ్ళిపోయారు.

తంగం యింకా అక్కడే అడవిమల్లెగా నిలబడి పోయి వుంది.

2

తంగం ఆలోచనలో పడింది.

తాను తిమిళపోరాటవాదులకు యే రకంగా సహకరించగలను? తన కవితలు యీ సమయంలో పోరాట వాదులకు పనికి రావటం, అయితే వాళ్ళకు పనికివచ్చే వేమిటి? ర క్తరసం!

ర క్తం చిందిస్తే మాత్రం ప్రయోజనం యేమిటి?

తంగం వెనక్కి తిరిగింది. ఆలోచించుకుంటూ నడుస్తోంది. పోరాటవాదులతో తాను కూడా కలసి పోరాడాలి. వాళ్ళకు యుద్ధ విద్యలలో తన సహకారం అవసరం కావచ్చునేమో!

చెట్కింద నుండి నడుస్తోంది తంగం.

ఇంటికి వెళ్ళాలా? తిరిగి వెనక్కి వెళ్ళి కల్నల్ ని బతిమాలి రెజిమెంట్ లో చేరాలా? ఆమెలో ఆత్మాభిమానం

పెల్లుబిడింది. కల్నలోకి వుపయోగపరేలాగా పరిశో
మంచిది! తనకు యుద్ధ విద్యలు ఎలా అబ్బుతాయి?

తంగం కొండ ఎక్కితొంది. ఆమె ప్రక్కనుండి జరి
పాతం వురుకులు పరుగులు వినిపిస్తోన్నాయి. చల్లటి తుంప
రలు ఆమెమీదకు మాకుతున్నాయి. కొండమీదకు చేరు
కుంది తంగం.

ఆమె కళ్ళు పెద్దకయ్యాయి.

సైన్ గన్ ఆమెపైపు గురిచూస్తోంది. శ్రీలంక సైని
కుడు ఆమెపైపు నవ్వుతూ చూశాడు.

“ఏం పిల్లా! ఎక్కడి నుండి?” అడిగాడు ఆ సైని
కుడు.

“ఎందుకు? ఎక్కడి నుండి వస్తూంటే నీ కందుకు?”
అంది తంగం.

సైనికుడు చెయ్యి చాపాడు. సైన్ గన్ అలాగే గురి
వుంచి ఆమె చెయ్యి అందుకున్నాడు.

“భలేగా వుంది!” అన్నాడు కన్నుగీటి.

తంగం చలించలేదు. ఆమెకు ఈ అడవులలో ఇలాంటి
అనుభవాలు కొట్టిపి పిందే! ఆ సైనికుడి కంట్లో పడ
కుండా నీ వుండవలసింది! కనబడక యిక చేసేదేముంది?
అడవాసన శిగిలి యంతోకాలమైన సైనికులకు అంత
కంటే వుదాత్తమైన ప్రవర్తన వుంటుందని ఆశించదు
తంగం.

సైనికుడు ఆమె భుజంచుట్టూ చెయ్యి వేశాడు.
అత్రంగా గుండెలకు హతుకున్నాడు సైన్ గన్ ని
ప్రక్కగా వుంచి ఆమెను నలిపేయ్యబోయాడు.

తంగానికి ఆ అవకాశం చాలును! ఏమయితే అయింది!
శిలం పోయేకంటే యేమీ నష్టం కాదు! మోకాలు

ని తిండి. గురి చూచుకుంటోంది.

పైనికుడు ఆమె రవిక విప్పుతున్నాడు.

మోకాలిని బలంగా ఆశిడి తోడల మధ్య నుచ్చింది. ఆ దెబ్బ అంత బలంగా ఆశిడి ఆయువుపట్టుమీద తిగులు తుందనిగానీ, అతడు అంత గిల గిల లాడతాడనిగానీ తంగం వ్రాపించలేను.

పైనికుడు గిలగిల లాడి ముందుకు వొంగాడు. తంగం మీద పట్టు సడలింది.

తంగం అంతటితో వ్రాసుకోలేను. పైనికుడ్ని మందకు దొర్లించింది. బలం మొత్తం ప్రయోగించి మరింత ముందుకు నెట్టింది.

పైనికుడు జలపాతంలోకి పడిపోయాడు.

తంగం యిక ఆలస్యం చేయలేను. పైన్ గన్ అంది పుచ్చుకుంది. చుట్టూ చూచి గన్ తో ముందుకు నడుస్తోంది.

దూరంగా పైనికుల గభస వినిపిస్తోంది. తంగం అటుగాక రిజిస్ట్రేషన్ పు దారినెళ్ళింది. హుమారుగా ఇట్టి పు పరుగులుతోంది.

తంగం యిల్లు చేరేసరికి తల్లి మామయ్యా దెబ్బలాడు కుంటున్నారు.

“నావ్వు దానికి అతిస్వాతంత్ర్యం ఇచ్చావు. అందుకే తంగం నన్ను కాదని తినుకుతోంది. నీ మాట కూడా రెక్క చేయడం లేదు. ఏమంటావక్కా!” అంటున్నాడు మామయ్య.

“నన్నీం చేయమంటావ్ రా! నావ్వు దాని మళ్ళీ క తాడు కేసుతో! పెళ్ళి చేసుకో! మధ్యలో నా అడ్డం యేముంది?” అంటోంది తల్లి.

“సరే....అలా అయితే ఈ రోజే తంగం మెడలు
వొచుతాను అక్కయ్యా! ఎలా పెళ్ళి చేసుకుంటానో
చూడు!”

తంగం గుమ్మంలో ఆగిపోయింది, అక్కాతమ్మల్నిద్దరూ
ఇంకాయేం మాట్లాడుకుంటానో వినాలనుకుంది. పెన్ గన్ ను
గోడకి చేరిగిల బెట్టింది. నడుముకున్న తూటాల బెల్లు పద్ద
కుంది.

“ఇప్పుడు యెక్కడికి వెళ్ళింది?” అడిగాడు
మామయ్య.

“ఏవో పిచ్చికవికలు రాస్తుందిరా తమ్ముడూ! వాటిని
పాడి మని గాల్లా వీరులకు వినిపిస్తుందట! దాని పిచ్చి
యేమిటో నాకు ఆరంభం కావడంలేదు.”

“అలాగా అక్కయ్యా! ఈ పెళ్ళి అయిపోనివ్వ.
దాని వ్యవహారం పూర్తిగా పరిష్కరిస్తాను. ఇక నువ్వు
యెలాంటి బాధరనిందీలు పెట్టుకోవద్దు!”

తంగం పళ్ళు గిట్టారచింది. అక్కాతమ్మల్నూ తన
పాలిట శత్రువులుగా మారిపోతున్నాను. దేశంలో
జాతుల పోరాటం ముమ్మడిగా వుంది శ్రీలంకలో ఇక
తిమిళులుండాలా? లేదా దగ్గరలో వున్న మెయిన్
లాండ్ కి ప్రాణాలతో పారిపోవాలో యేదో ఒకటి
తేల్చుకోవలసిన సమయం దగ్గరపడింది.

శ్రీలంక పెనికుడు యింతకు ముందే తన శీలంతో
అడుకోబోయాడు. ఇప్పుడు మామయ్య తన బతుకుతోనే
అడుకోవాలనుకుంటున్నాడు. కోపంతో పెన్ గన్ అందు
కుంది అచ్చగా పెనికుడు పట్టుకున్నట్టుగా రెండు
చేతులతోనూ పట్టుకుంది. పెన్ గన్ తో ప్రేల్చుతున్నట్టుగా
అభివయిస్తూ ప్రవేశించింది.

అక్క-తమ్ముళ్ళు నిశాంతపోయాడు.
అక్కయ్య “ఏమిటయ్యా అది!” అంది తమ్ముడిని
చూచి.

తమ్ముడు గుటక వేశాడు. తంగం పైగన్ గన్ ని పూపుతూ
అతడిని కోపంగా చూచింది.

“కా....ల్ప....క....!” మామయ్య చేతులెత్తాడు.
తల్లి వెళ్ళు కూడా చేతులెత్తమన్నట్లుగా చూచింది
తంగం.

“....ఎ తవే....అక్కయ్యా! అది తుపాకీ! కాల్చి
పాశేసుంది! చేతులెత్తవే....ఏమే తంగం! నీకు ఆ తుపాకీ
ఎక్కడిది?” అన్నాడు మామయ్య.

“నోరుమయ్! యింట్లోంచి బయటికి వెళ్తావా? కాల్చి
పాశేయ్యమటావా?” అరచింది తంగం.

“ఒద్దు....ఒద్దు.”

“ఏం? ఎందుకు కాల్యకూడదు? నిన్ను వదలిపెట్టను!
మరల యీ యిట్లో కాలు పెట్టావా—అమ్మనూ నిన్నూ
కాల్చి పాశేస్తాను! గొల్లాలతో కలిసిపోతాను!”

మామయ్య వణికిపోయాడు. మెల్లగా బయటికి అడు
గులు వేశాడు.

తల్లి నోరావులించి మాస్తోంది.

ఏమిటి పిల్ల? ఏమిటి తెగింపు? తుపాకీని ఎలా సంపా
దించింది? తుపాకీని పేల్చుతుందా? అసలు తుపాకీని
పేల్చడం ఎక్కడ ఎలా నేర్చుకుంది?

తంగం పెరట్లోకి వెళ్ళింది. పెరటి తలుపు మూసింది.

పైగన్ గన్ ని ఎలాగా మద్దు పెట్టుకుంది.

ఏకలవ్యుడిలాగా ఆ యవ్వనవతి శత్రుణ పొందడం
ప్రారంభించింది.

కల్పల్ నైగ చేశాడు. అతని చేతిలో పెన్ బార్న్ వుంది. బార్న్ పూపి తన అనుచరులకు నైగ చేశాడు. అనుచరులు చెట్లచాటునా పుట్టల చాటునా దాక్కున్నారు.

కల్పల్ తన చేతిలోని పెన్ బార్న్ ని పూపాక దూరంగా రైలుమార్గ వినిపించింది. వచ్చే గూడ్స్ రైలు! శ్రీలంక సైనికులకు కావలసిన ఆహార పదార్థాలూ, వస్త్రాలూ, ఆయుధ సామగ్రి సరఫరా చేసే గూడ్స్ రైలు!

వంశైకు ఆ చివరా యీ చివరా ఆకుపచ్చదీపాలు వెలుగుతున్నాయి.

చక చక వాగ్లు పట్టాలమీద దొర్లుతూన్నట్టు దూరం నుండి వినిపిస్తోంది.

కల్పల్ తిలతిప్పి చూశాడు. ఇద్దరు సైనికులు ఆత్రుతగా వంగివున్నారు. వాళ్ళ చేతులలో బ్లాస్టింగ్ కంట్రోలు పిడులు యిమిడివున్నాయి.

చీకటి! చీకటిలో ఆకుపచ్చ దీపాలు మాత్రమే రేడియం కాంతిపుంజాలాగా కనిపిస్తోన్నాయి. చీకటి తెరలనాధ్య వెలుగు మద్దంగా ఇంజన్ దీపం కనిపించి అంతలోనే మాయనాయుంది. రైలు వస్తోన్న హోరు మరింత స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది.

“వంశైకు ఆవతిల పచ్చదీపం వుందికదూ! ఆ దీపం యింజన్ చాటుకు వెళ్ళగానే పిడులు నొక్కాలి. తెలిసింది కదా! ఇంజన్ మాత్రమే వంశైమీదకు ప్రవేశిస్తుంది అప్పటికే వంశై ప్రేరిణాతుడి వాగ్లుపట్టాలు తప్పి ప్రక్కల నున్న సిమెంట్ స్తంభాలను గుద్దుకుం

టాయి, పడిలే పట్టాలకు అవతల పడకాయి. ప్రతి వాగని లోని ఆహారపదార్థాలూ మనకు ముఖ్యమైనవి! ఆయిథసామగ్రి ముఖ్యమైనదే!" అన్నాడు కల్నల్.

తమిళ గిరిలాలు తలలు వూపి ఆయనకు తెలియాలన్నట్టుగా, "ఎస్ సార్! అలాగే చేస్తాం!" అన్నారు.

గూడ్సర్లు క్రమంగా దగ్గరవుతోంది.

క్లౌయ్ నది పాయ ఒకటి చీలి యిటు జాఫ్నావైపు ప్రవహిస్తోంది. చిన్న కంటేన అది! నది పాయమీద నిర్మించారు. వర్షాలు బాగా వున్నా, మూలనదిలో బాగా నీరు యెక్కువగా వున్నా యీ పాయలో నీగుంటుంది. వీధాదిలో యెక్కువ కాలం పాయ యెండిపోయి వుంటుంది.

ఇంజన్ మెల్లగా కంటేనవైపు దూసుకువస్తోంది. అకు పచ్చ దీపానికి పరిశోధనా ఐర్ల గజాల దూరం వుండగానే దానికి వేగం తగ్గింది.

కల్నల్ తెల్లబోయాడు. గూడ్సర్లు ఎందుకు వేగం తగ్గుతోంది?

డ్రయివర్లకు అనుమానం వచ్చిందా?

పైనుండి ప్రత్యేకమైన నూచనలు అందాయా?

లేకపోలే—తాను యిక్కడ కాచుకుని వున్నట్టు సమాచారం అందిందా?

గూడ్సర్లు వూర్తిగా వేగం తగ్గి ఆగిపోయింది. అకుపచ్చ దీపానికి ఆయిదారు గజాలకు అవతలే ఆగిపోయింది.

"ప్రేల్పమా సార్?" అడిగారు గిరిలాలు. వాళ్ళ చేతులు యింకా పిడులమీదే బిగుసుకుపోయి వున్నాయి.

“వద్దు....” అన్నాడు కల్నల్.

“సార్, క్షమించండి! ఎందుకు వద్దుంటున్నాలో—”

గెరిల్లాలు మాటలు యింకా ముగియక ముందే ఇంజన్ దీపానికి అడ్డంగా నీడలు కదిలాయి. నీడలు ఆకుపచ్చ దీపంవద్ద నిలిచి మట్లాడుకుంటున్నాయి.

వాళ్ళు సింహాళీయులు.

వాళ్ళ చేతులలో యంత్రాలు ఉన్నాయి. వాళ్ళు యంత్రాల సహకారంతో వంతులైనా తణిఖీ ముదలు పెట్టారు.

కల్నల్ నిరాశపోయి చూస్తున్నాడు.

సింహాళీయులకు వంతులైనా అమర్చిన తీగలు తగులు తాయి. బాంబులు కనిపిస్తాయి. అవి ప్రేలక ముందే బాంబులను డిప్లూజ్ చేస్తారు. తమ ప్రయత్నాన్ని సింహాళీయులు బూడిదలో పోసిన పన్నీరు చేస్తున్నారు.

పథకం ఎందుకు పాడయింది?

ఇప్పుడు వంతులైనా కూర్చి ప్రయోజనం యేమిటి?

కేవలం వంతులైనా కూర్చోవడమే గాకుండా శ్రీలంక పైనికులకు అందవలసిన సహాయాన్ని తాము అందు కోవాలి. ఇప్పుడు అందుకున్నా లేకపోయినా శ్రీలంక పైనికులకు యిక్కడ తమిళ గెరిల్లాలు కాచుకునివున్నట్టు తెలుస్తుంది. తన పటాలం నాశనం చేయడానికి శ్రీలంక పైనికులు సిద్ధపడిపోతారు.

నాన్నెన్నో! అలా జరగగూడదు!

ఒక్కొక్క గెరిల్లా వందమంది శ్రీలంక పైనికులకు సమాధానం చెప్పాలి. అందుకే ఒక్కొక్క గెరిల్లాను వందమంది పోరాట వీరులుగా చూసుకుంటున్నాడు కల్నల్.

శ్రీలంక పైనికులు కమ్మలు పట్టుకుని ప్రాక
రున్నారు.

కల్నల్ మెల్లగా వున్నచోట నుండి ముందుకు
వచ్చాడు.

వంశేనమిద మనుషులు నీడల్లాగా కదులుతున్నారు.

కల్నల్ అతడి అనుచరులూ ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తు
న్నారు.

వంశేనమిది నీడలు యింజన్ దీపం వెలుతురుకు
అడ్డంగా పరుగెత్తాయి. సింహళ భాషలో వాళ్ళలో
వాళ్ళు యేవో మాట్లాడుతున్నారు. కన్ను మూసి తెరిచే
లోగా గూడ్స్ వెసుక వాగవ్వ లోంచి పైనికులు దిగారు.
చీమలపటాలంలాగా మార్చింగ్ చేసుకుంటూ వంశేన
మిదకు వచ్చారు. కొందరు వంశేన కిందకు దిగారు.

గూడ్స్ రైలు బయలుదేరింది. ముందుకు వంశేనమిదకు
కాదు. వెనక్కి బయలుదేరింది.

కల్నల్ నిట్టూర్చాడు.

శ్రీలంక పైనికులను బ్లాస్టింగ్ కి బలిచేసి ఆహారపదా
రాలనూ ఆయుధాలనూ జ్వాలితపరచుకుంటున్నారన్న
మాట!

వంశేనమిద పైనికులు ఎడా పెడా పాజిషన్స్ చూసు
కుని నిలబడ్డారు. అంతకుముందే ఇంజన్ దీపాలు మసక
బారిపోయి ప్రక్కకు తప్పుకున్నాయి. అందువలన పైని
కులు యేం చేస్తున్నాలో కల్నల్ కి తెలియలేదు.

వంశేనమిద నుండి తుపాకులు మోగుతున్నాయి.

ఇద్దరు గొల్లలు ఎగిరిపడ్డారు. ఒకడికి భుజంలోంచి
మరొకడికి తొడలోంచి తూటాలు మోగుతుపోయాయి.

“బాప్!” అరిచాడు కల్నల్.

గరిల్లాలు బోర్లగిలపడి మాచేతులమీద నేలకు అని
చెవులు మూసుకున్నారు.

వెయ్యి ఫిరంగులు ప్రేలివట్టూ, ధూమి అకాశం
యే మెలమివట్టూ, చెవులు దిచ్చెక్కు పడేటట్టూ వంకెన
పెద్ద పెద్ద శబ్దాలతో ఎగిరిపడింది. నీమటపాకాయల
గుత్తి ప్రేలి ఒక్కోటపాకాయ తునకలుగా చెల్లాచెద
రయివట్టగా శ్రీలంక సైనికులు గాలిలోకి తేలి
పోయారు చీకట్లో ఒక్కసారిగా వెలుగులు విరజిమ్మి ఆ
వెలుగులో సైనికుల కాళ్ళూ, చేతులూ, తలలూ,
మొండాలూ విక్రీతంగా ఎగురుతున్నాయి.

ప్రేలివలసిన దైనమెట్లు ముత్తం ప్రేలిపోయాయి.
సగంమంది అనుచరులను విడదీశాడు కల్నల్.

“మీరు ఈ చుట్టుప్రక్కల ప్రాంతాల్లో పడిన తుపా
కులు ప్రోగు చెయ్యండి!” అని మితావాళ్ళను తన వెంట
రమ్మన్నాడు.

శవాలను దాటుకుంటూ కాలవలో దిగి గరిల్లాలు
రైలుకోడైక్కారు. గూడ్స్ రైలు వెనక్కి వెళ్ళిపోయిన
దారిని ఎదుస్తున్నారు. స్టీవర్స్ మీద పరుగు ప్రారంభం
చాడు కల్నల్. గరిల్లాలు అతడి వెనుక పరుగుతుతూ
న్నారు.

కనుచూపు మేరలో గూడ్స్ రైలు యంజన్ దీపం
కనిపిస్తోంది.

రెట్టి చిన వుత్సాహంతో కల్నల్ అతని అనుచరులూ
పరుగుతుతున్నారు.

క్రమంగా దీపం దగ్గరవుతోంది.

దీపం దగ్గరయ్యేకొద్దీ గరిల్లాలు మూడు వరసలుగా
విడిపోయారు. గూడ్స్ రైలుకు చెరోప్రక్క చెరోవరసా,

నీ పర్స్నమీద ఒక వరసా చొప్పున పరుగులు తీస్తున్నారు.

ఇంజన్ లోంచి తుపాకులు ప్రేలుతున్నాయి.

కల్నల్ ఇంజన్ ప్రక్కవరసలో పరుగులుతున్నాడు. జేబులోంచి చిన్న కొబ్బరికుండీగాంటి వస్తువు తీశాడు. నోటితో దాని పిన్ వూడదీశాడు.

సురియించి విసిరాడు.

హీండ్ గ్రేనడ్ యొక్కడ పడుతుందో అతనికి తెలుసు!

సంవత్సరాల తరబడి శిక్షణ పొందిన మనిషి అతడు!

స్వేచ్ఛకోసం, స్వాశంక్రయకోసం అర్పణ అయిపోయిన వ్యక్తి అతడు!

అంగుళి యింజన్ లో థాం వూండి.

రైలు మరికొన్ని గజాలు వెక్కిరించి ఆగిపోయింది. ఇంజన్ చచ్చిపోయినవాడి ముద్దెక్కిం లాగా మూగపోయింది.

గట్టాలు మానంగా వానల్లను సమీపించారు.

4

కొన్నివందల ఎకరాల్లో షెడ్స్ కట్టివున్నాయి. షెడ్స్ మధ్య మైదానం తీర్చిదిద్ది వుంది. మైదానంలో తాలిఖానాలున్నాయి, వారీఖాన్ కోర్టులు, టెన్నిస్ కోర్టులు వున్నాయి. వాటికి కాస్త ఎడంగా షూటింగ్ టార్గెట్స్ వున్నాయి. తెల్లటి కార్డ్ షోర్డ్ ఆటనునపులు వాటి వెనుక గోడలో గ్రాన్ బెడ్స్ అమర్చివున్నాయి. ఈత కొలనులూ కబాడీ కోర్టులూ సరేసరి!

వందల ఎకరాలమట్టా ముళ్ళతీగల కంచె ఏర్పాటు చేసివుంది.

మైదానంలో క్రిలంక సైనికులు బారులుతీరి నిలబడి వున్నారు.

ఒక గజిమెంట్ కపాటు చేస్తోంది.

కొంతిమంది రైఫిల్ షూటింగ్ లో తలమునకలుగా వున్నారు.

ఈతకొలనూ, వాలీబాల్ కోర్టు, చివరికి కబాడీ కోర్టు సైనికులతో గంభీరంగా కళకళలాడుతున్నాయి.

సైనికుల మధ్యనుండి అటెండెంట్ హుందాగా నడుస్తోన్నాడు. అతని వెనుక పిల్లలాగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ చుట్టూవున్న సైనికుల విన్యాసాలనూ, క్రీడలనూ చూచుకుంటూ ఒక లావుపాటి ముసలివాడు నడుస్తోన్నాడు.

అటెండెంట్ ని మాడ్చాడించాలన్నట్టు చూస్తున్నాడు ముసలివాడు. కాని అటెండెంట్ నడుస్తోన్న పోతపోసిన కంచువిగ్రహంలాగా నూటిగా వెళ్ళిపోతున్నాడు. ముసలివాడు దగ్గి గొంతు సరించుకుని మాట్లారే ప్రయత్నాలన్నీ ఆ విగ్రహం ముందు బూడిదలో పోసిన పన్నీరవుతున్నాయి.

ఇద్దరూ ఒక మారిరి పెంకుటిల్లో ప్రవేశించారు.

అటెండెంట్ ఒక గదియిం దాగాడు.

‘బ్రెగేడియర్ శశివర్ధన్’ అన్న కేప్టెన్ శగిలించి వుంది గోడమీద. ముసలివాడిని బయట వుంచి అటెండెంట్ స్వింగ్ డోర్స్ తెరుచుకుని లోపలికి వెళ్ళాడు. ఒంగి అభివాదంచేసి అరచేయి చాపి నేలపైపు చూపించాడు.

శశివర్ధన్ ప్రశ్నార్థకంగా తలెత్తాడు.

“సార్ ! ఇన్ ఫార్మర్” అన్నాడు అటెండెంట్

శశివర్ధనే మొహం శందగడ్డ లాగా రియ
రయింది.

అటెండెంట్ బణికిపోయాడు. మినిషిని ఖశిం చేసి
టప్పుడు మాత్రమే బ్రిగేడియర్ మొహం అలా మారి
పోతుంది. ముసలివానికి ముఠాన్ని క్షణాలలో మూడ
లేసు కదా!

“ప్రజే పెట్టు!” అన్నాడు శశివర్ధనే. అలా అంటు
న్నప్పుడు రాగిరేకుమీద ఇనుప మేకుతో గీచినట్టు గొంతు
జీరపోయింది.

అటెండెంట్ బతుకుజీవుడా అనుకున్నాడు. మరల
వొంగి అభివాదంచేసి బయటికి వెళ్ళాడు.

ముసలివాడు దొంగ మాపులు చూసుకుంటూ లోపలికి
ప్రవేశించాడు.

బ్రిగేడియర్ కి అభివాదం చేయబోయాడు.

“చాలించు నీ నక్క విషయాలు ముసలాడా!” అరి
చాడు శశివర్ధనే.

ముసలివానికి పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి.
అయినా గుండె దిటవు చేసుకున్నాడు.

“క్షమించండి సార్! చివరి క్షణంలో పథకం
మార్చాడు కల్నల్!” అన్నాడు.

“నా స్నేహ! నీకు మేము యిచ్చిన వాకీటాకీ ఏమైంది?
పంది మేనినట్టు రుక్తున్నావ్ మా దగ్గర! నీవెవని మా
కంట నవ్వు మా తెలిసిందా?”

“అవును సార్! వంటెన కూలిపోయింది. పైనిదలు
చచ్చిపోయాయి.”

“అంతేనా! అంతేనా నీ మట్టిబుర్రకి తెలిసింది! రెండువందలమంది నైనికలు నీమటపాకాయల్లాగా ప్రేరి పోయారు. రెండువందల తుపాకలు వాళ్ళదగ్గరా— వాగనలో నాలుగువేల తుపాకలూ, అయిదారు నెలలకు సరిపడా ఆహారం, వస్త్రాలూ నీ జాతికి సంక్రమించాయి. సమాచారం నువ్వు ఇస్తావని ఎదురుచూశాం నువ్వు చూడ వంటైన దగ్గర బెటాలియన్ నైన్యం కాపలా వుంటోందని చెప్పావు. వంటైన ను ప్రేర్చివేయాలనుకున్నట్టు చెప్పావా? లేదు. ఆ విషయమే తెలిసివుంటే గ్రడ్డిగా రెండువందలమందినీ వంటైనమీద నిలబెడతామా? గూడ్స్ రైలు ముత్తం నీ జాతికి పళ్ళెంలో పెట్టి ఒప్పచెబు తామా? నో....నో....”

“అవును సార్! చాలా నష్టం జరిగింది సార్!”

“ఎవరివల్ల? కేవలం నీ వల్ల!” బ్రిగేడియర్ గొంతు యింటిమీదున్న పెంకులను కదిలిస్తోంది.

“అవును సార్! తుమించమని అడగడానికి కూడా నోరు రావడం లేదు సార్!”

“నోరు ఎలా వస్తుంది? ఉరితాటిలో ప్రేలాదనియ్య మంటావా? బుద్ధిగ వానుడు. కనిపిస్తాడు. త్వణాల్లో మహానిర్యాణం ప్రాప్తిస్తుంది!”

ముసలివానికి గొంతు తడారిపోయింది. కసాయివాడు ఒక కాలు గొంతుమీద నొక్కిపెట్టి రెండు చేతులతో బరువయిన పట్టాకత్తి ఎత్తి గొంతుమీద దింపుతున్నట్టు భ్రమ కలిగింది.

బ్రిగేడియర్ శశివర్తన పరమ కర్కోటకుడు. ఈ త్వణంలో పట్టాకత్తి ఉరితాడో తెప్పించి శత్రు అనులు జరిపినా అనుమానం లేదు. కాళ్ళలో సత్తువ కారిపోయి

నట్టయి అలాగే మాకాళ్ళు పట్టుకుని మందుకు మాలబడి పోయాడు.

“నీ తప్పుకు ప్రాయశ్చిత్తం ఒక్కటే!” అన్నాడు శశివర్ధన్.

“ఏమిటి సార్?”

“విషం ఇస్తాం! మీ వాళ్ళు ఎత్తుకుపోయిన ఆహారంలో విషం కలపాలి. కన్నుల్ తోటాకా బలగం మొత్తం నాశనం కావాలి! గొల్లాల పటాలం ఆహారం తిని కిక్కురుమనకుండా చచ్చిపోవాలి!”

“ఆ బలగంలో నేను కూడా వున్నాను సార్!”

“ఒరేయ్ ఫూల్! నువ్వు విషాహారం తింటావో తినవో అది నీ మీద ఆధారపడి వుంటుందిరా! నువ్వు తి నేమిందు పటాలంలో అందరూ ఆహారం తిన్నట్టుగా నిర్ధారణ చేసుకోరా!”

“అలాగే సార్! తమరికి కబురు చెప్పాలికదా సార్! నేను తినను సార్!”

“ఊ! ఈసారి ఫెయిలయ్యావో నే నే నా చేతులతో చంపుతానురా....!” అని శశివర్ధన్ చప్పట్లు కొట్టాడు.

అంతరంగికులు యిద్దరు పరుగుతుకుంటూ వచ్చారు.

బ్రిగేడియర్ కి అభివాదం చేసి అరచేతులు భూమికి సమాంతరంగా చాపి నిలబడ్డారు.

“సోడియం సైనేడ్ ఒక కిలో పొట్లం ఈ ముసలి వానికి ఇవ్వాలి!” అన్నాడు శశివర్ధన్.

*

*

•

అరగంట తర్వాత ట్రక్కు అడవి మధ్యలో ఆగింది. ముసలివాని కళ్ళకుకట్టిన గంతులు విప్పాడు డ్రయివర్.

ముసలివాడు కళ్ళు నలుపుకొన్నాడు, డ్రయివర్ అతని చేతికి సంచి అందించాడు.

“ముసలివాడా! నిన్ను ప్రాణాలతో చూడాలనుకుంటున్నాను. ఈ గడ్డమీద పెరిగినందుకు కృతజ్ఞత చూపించుకో!” అన్నాడు డ్రయివరు.

ముసలివాడు సంచి భుజానికి తగిలించుకుని నడక పుచ్చుకున్నాడు. బ్రహ్మ వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయింది.

ముసలివాడు సంచి తిడుముకున్నాడు. కొన్ని లక్షల మంది ప్రాణాలు తియ్యగల సోడియం పైపేజ్! ఈ పటాలం తర్వాత మరొకటి — దాని తర్వాత మరొకటి — శ్రీలంకకు బ్రిగేడియర్ తర్వాత హోదాలో తానూ, తన సంతానం అధికారులుగా వుంటారు. ఎవరెలా పోతే తనకేం?

దూరంగా గెరిల్లా కవాతు చప్పుడు వినిపిస్తోంది.

ముసలివాడు చటుక్కున చెట్టెక్కాడు. మూటను కొమ్మల మధ్య ప్రేలాడగట్టాడు. కిందకు దిగి మూటపై పు పరీక్షగా చూశాడు. కొమ్మలలోకి వెళ్తే తప్ప అక్కడ మూట వున్నట్టు తెలియదు. ముసలివాడు చెట్టుకింద నుండి కదిలి వెళ్ళాడు.

పాదల చాటునుండి ఒక ఆకారం అతనినే పరిశీలిస్తోంది. ఆ ఆకారం చేతిలో పెన్ గన్ వుంది. ఆ ఆకారాన్ని ముసలివాడు చూడలేదు. చూచినా యేమంత పట్టించుకునేవాడు కాదు.

5

సిద్ధార్ నగరం వదిలిపెట్టింది బస్సు.

కండిక్టరు ఒకసారి బస్సును పరిశీలనగా చూచి ఛార్జ్

పూరిచేశాడు. ప్రయాణీకులంతా జాఫ్నా నగరానికి! మధ్యలో యెర్రూ దిగరు. తలుపు లోపలివైపు తాళం పెట్టి తన స్టీట్ కూర్చున్నాడు కండక్టర్.

ప్రక్క ప్రయాణీకుడిని సరదాగా కదిపాడు. “సోదరా! అందరూ జాఫ్నాకే బయలుదేరారు, విశేషం యేమిటి సోదరా?”

ప్రయాణీకుడు కోపంగా చూశాడు.

“అది సరే....” కండక్టరు మరింత హుషారుగా చూశాడు. “బస్సులో అందరూ మగవాళ్ళే! ఒక్క అడవి కూడా లేదు. కళ్ళ లేదు సోదరా....” అన్నాడు.

అతడి మాట ఇంకా చివరి ఆక్షరంలో వుండగానే కండక్టరు నోరు అలాగే తెరచుకుని వుండిపోయింది. అతడి నోట్లో పిస్తోలు గొట్టం ఇరుక్కుపోయి వుంది. పిస్తోలు గొట్టం అంగుడికి తిగులుతోంది.

“నువ్వు తమిళుడివి! అవునా?” అడిగాడు ప్రయాణీకుడు.

“కాని....నిన్ను యిక్కడ వుద్యోగం. చేసుకో నిస్తున్నాం. మా సింహళ గడ్డమీద నిన్ను బతక నిస్తున్నాం. నీకు విశ్వాసం వుండాలి. అవునా?”

కళ్ళు మరల ఆరాయి. బస్సులో కర్కశమైన నవ్వులు మారుమోగాయి.

“తమిళ గొల్లాయి ఎక్కడ వుంటారు? వాళ్ళ సావ రాలను పట్టుకోవడం యెలా? ఈ విషయాలు నేకరించి మాకు చెప్పు నీ విశ్వాసం నిరూపించుకో!”

‘మీరంతా పైనిడలా సార్!’ అన్నట్టు కళ్ళు మరల ఆరి పలిగాయి.

“అవును. జాఫ్నా చుట్టుప్రక్కల తమిళుల కొంపలు

యాటి చేస్తాం. నువ్వన్నావు చూడు అందమైన ఆడ పిల్లలు! వాళ్ళ కిలాలతో బంటులాట ఆడుకుంటాం!”

కండక్టరు గడగడ వణికిపోయాడు. అతని యిల్లా వాకిలీ జాఫ్నా నగరం శివార్లలో వుంది. బస్సు తన యింటిమీదుగానే వెళుంది. కసాయి మనుషులను తన బస్సులో ఎక్కించుకుని వెళ్తున్నాడా తాను? యెలా? యీ ప్రమాదం తప్పేదెలా?

“ఏం కండక్టరు! నీ వ్యవహారం చూసే తమిళ సావ రాలు తెలిసిపోతే తోస్తోంది.... చెబుతావా! తూటా నీ కంఠంలో దింపాలా?”

కండక్టరు యేం చెప్పేవాడో కాని....ఏం జరిగిందో కాని....

“థాం....థాం!... థాం....!థాం! థాం... థాం....”

బస్సు ఆరు టెరూ పిల్లలూదుకునే బుడగల్లాగా పేలి పోయాయి. అంతే! బస్ కర్ కర్ మని చప్పుడు చేస్తూ రోడ్డుమీద నుండి పంటపొలాల్లోకి దూకింది. ప్రయాణీకులూ, కండక్టరు, డ్రైవరు కిందకీ మీదకీ కొట్టుకుని గాయాలు తిగిలించుకున్నారు.

బస్సు ఆగగానే కండక్టరు డ్రైవరు కిటికీల లోంచి మాకేశారు. బస్సుమీద నిప్పుల వర్షం కురుస్తోంది. కండక్టరు డ్రైవరు కుంటుకుంటూ మారంగా పారిపోయారు.

బస్సుమీద గ్రేనెడ్ పడింది.

బ్రహ్మాండమైన విస్ఫోటం! ప్రయాణీకులు మాంస ఖండాలుగా గాలిలో చెల్లాచెదురై పోయారు. బస్సు భగభగ మండుతోంది. నరమాంసం వెళుతోంది. ద్వేషం

జ్వాలలు మానవతను మసిపాలు చేస్తోన్నాయి.

కల్నల్ వికటాట్టహాసం చేస్తూ రోడ్డుమీదికి వచ్చాడు. అంతసేపూ నోడ్డుకి రెండువైపులా దాక్కున్న అరిని అనుచర వర్గం ఇవతలకు వచ్చింది. జయజయ ధ్వనాలు చేసుకుంటూ పారగంవైపు నడిచారు.

వాళ్ళ కోసమే ముసలివాడు కాచుక్కుర్చున్నాడని గిరిల్లాలకు తెలియదు. సంతోషంగా ఆహారం పాట్లాలు అందుకున్నారు.

ముసలివాడు సంధిమంగా గుడారాల మధ్య తిరుగు తున్నాడు. చెట్లమీద గార్డులు కాపలా వున్నారు. వాళ్ళ చేతుల్లో కూడా ఆహారం పాట్లాలున్నాయి.

గుడారాల మధ్య బారులుతీగి నిలబడి వున్నారు గిరిల్లాలు. విజయోత్సవంతో పాట్లాలు విప్పారు.

వాళ్ళకు తెలియదు. అదే తమ అందరికీ చివరిమద్ద కావాలని మాత్రమే ముసలివాడు సంధిమంగా గుడారాల మధ్య తిరుగుతున్నాడని!

గిరిల్లాలు తింటున్నారు. నవ్వుతూ కుక్కుతూ తింటున్నారు.

సోడియం నై నేడ్ తింటున్న ఒక్కడూ నేలకులడం లేదు. కనీసం కడుపునొప్పిలో కూడా గిరిగిరి లాడటం లేదు.

ముసలివాడు తెల్ల ముహం వేశాడు.

తాను మరల మోసపోయాడు. గబ గబా తన గుడారంలోకి పరుగెత్తాడు. చెట్టు కొమ్మల మధ్య నుండి లీసుకువచ్చిన మూట విప్పాడు. పోలిథిన్ సంచిలో తెల్లటి పంచదారలాంటి స్ఫటిక పదార్థం వుంది.

ఈ పదార్థమే బ్రిగేడియర్ శివర్థనే యిప్పించాడు.

ఈ సంగతం సోడియం నై కేడ్ కాదా? రుచి చూడ
వచ్చునా?

గొట్టం వంటి వస్తువు అతని దొక్కలో గుచ్చు
కొంది.

ముసలివాడు కంగారుగా తలతిప్పి చూశాడు. తంగం!
అమ్మ చేతిలో నెక్ గన్ వుంది.

“ఏం జాతిద్రోహీ! దేనికోసం వెదుక్కుంటున్నావ్?”
అంది తంగం.

ముసలివాడికి నోటివంట మాట రాలేదు. నిలువు
కదలేసుకుని చూస్తున్నాడు.

6

బ్రిగేడియర్ శశిధర్ నే హుమారుగా బయలుదేరాడు.
పాతికమంది మెరిక్లా టి వీరులను వెంటపెట్టుకుని రెండు
బ్రహ్మలలో బయలుదేరాడు. బ్రహ్మలకు టయోటా
కారు దారి చూపిస్తోంది.

టయోటాలో నే శశిధర్ నే కూర్చున్నాడు. శశిధర్ నే
ప్రక్కనే ఆయన అంతరిగికుడు కూర్చున్నాడు.

“ముసలివాడు గట్టిపిండం! జాఫ్నా సరిహద్దులలో
గెట్లాలను మట్టుపెట్టాడు. వానికి మంచి బహుమతి
ఇవ్వాలి!” అంటున్నాడు శశిధర్ నే.

అంతరిగికుడు తల వూపాడు.

టయోటా నగరం పాలిమేరలలో ఆగింది.

ముసలివాడు గోడ్డు ప్రక్కనే నిలబడి చెయి వూపు
తూండటమే అందుకు కారణం!

టయోటా వెనకనే బ్రహ్మలు రెండూ ఆగాయి.
ప్లావ్ ... ప్లావ్ ...

అంతే! ముసలివాడు వెనక్కి విరుచుకుపడిపోయాడు.

ట్రక్కులమీదా టయోటామీదా గ్రేనేడ్ల వర్షం
వడిసింది. శశివర్ నే కాయను ముందుకు పోనిచ్చాడు. కాయ
ముందుభాగం తుక్కు తుక్కుయిపోయింది.

అయినా శశివర్ నే ఆగలేదు.

ట్రక్కులు రెండూ కాంతివంతంగా ముందు
కూర్చున్నాయి.

“బ్రీగేడియర్ తప్పించుకుపోతున్నాడు. టయోటాను
ప్రేరేపిస్తుంది!” అరిచాడు కల్నల్.

గెరిల్లాలు టయోటాపైపు మిషిన్ గన్స్, పైన్ గన్స్
ఎక్కు పెట్టారు. మరుక్షణంలో ఆ గన్స్ గరిస్తాయను
కుంటే జాతీయ రవాణా బస్సు అడ్డుగా వచ్చింది.
బస్సులో ఆమాయక ప్రయాణీకులు దిగిబిచ్చి తిలో
చూస్తున్నారు. ట్రక్కులు మండి మనె పోతున్నాయి.

గెరిల్లాలు మౌనాణ్యుధాలు దించారు. బస్సును
పెళ్ళిపోనిచ్చారు. టయోటా రోడ్డు చివర మాయమై
పోతూ కనిపించింది.

గెరిల్లాలు నిట్టూర్చారు.

వెనక్కి తిరిగి సావరాలకు వచ్చారు.

తంగం వాళ్ళను నవ్వుతూ చూచింది.

కల్నల్ ఆమె భుజం తట్టి, “ఆహా! నువ్వూ యీ
రోజు మమ్మల్ని విషాహానిం తినకుండా కాపాడావు.
అంతే కాదు! మన పోరాటయోధుల రహస్యాలు అమ్మ
కూర్చి తుచ్చుడిని పట్టియిచ్చావు. జాతుల విముక్తి
పోరాట చరిత్రలో నీకు గొప్ప స్థానం వుంటుందమ్మా!”
అన్నాడు.

తంగం మొహం పొర్లమి చూడండిలాగా వెలిగింది.

“అయితే కల్నల్ సార్! ఈ గెరిల్లా పోరాట

యోధులతో బాటు నేను కూడా యిక మీతో కలసి పనిచేయవచ్చును! మీకు అభ్యంతరం వుండదు కదా!” అంది.

కల్నల్ మొహం మాడిపోయింది.

ఆ టౌన్స్‌పీకురాలైన అడపిల్లకు ఎలా చెప్పడం? గెరిల్లా శిబిరాల్లో ఒక అడదాన్ని — అందులోనూ యన్వన వలెనీ యెలా చేయకొనడం? దేశవ్యాప్తంగా వున్న విముక్త పోరాటాలకు తమ గెల్లా నేన నిభిన్నంగా వుంటే అది యెలాంటి పరిణామానికి దారితీస్తుంది?

తంగం నీరసంగా నవ్వింది. వెనక్కి తిరిగి చక చకా వెళ్ళిపోయింది.

కల్నల్, ఆయన అనుచరులూ నిర్ఘాంతపోయి తంగం వెళ్ళు చూస్తున్నారు.

7

బ్రిగేడియర్ శశివర్ధన్ మొహంలో వెలుగు కనిపిస్తోంది.

అమెరికా నుండి, పాకిస్తాన్ నుండి తమిళనాటి అణచివేతకు తనకు మద్దతు లభిస్తోంది. ఆయుధ సామగ్రి, ఆహార పదార్థాలూ దిగుమతి అవుతున్నాయి. అణచివేతకు ఇంకా యెంతో కావాల్సి అడగమని కబురు పంపాయి అమెరికా, పాకిస్తాన్లు.

తమ దేశపు ప్రధాని మద్దతు వుండ నేవుంది. కావలసిన దల్లా అగ్రరాజ్య మద్దతు. అమెరికా అగ్రరాజ్యం క్రిందకు వస్తుంది కదా! ఆ మద్దతు చాలు! తనకేం సహాయం కావాలో స్పష్టంగా అడిగాడు శశివర్ధన్.

అంతే! బాంబర్ విమానాలు పంపించింది అమెరికా. వాటిని గెరిల్లాలమీద వాడటానికి యీ కోశే

మువ్వారం.

శశివర్ధనే తన పటాలాలతో బాంబర్ విమానాలతో
బయల్దేరాడు. అడవులమీద బాంబర్లు ఎగురుతున్నాయి.
గూఢచారికాఖ అందించిన సమాచారం ప్రకారంగా
భౌగోళిక రేఖలను చూచుకుంటూ అడవులమీద ఎగిరి పు
న్నారు విమానాలు. దట్టంగా పెరిగిన అడవుల మధ్య
పావలు పాడలుగా గుడారాలు కనిపిస్తోన్నాయి.

బాంబర్ విమానాలు నిప్పులముద్దులు విసిరాయి.

మట్టి చెరిగినట్లయి ఉవ్వెత్తున లేచి పడింది. భూమి
పగిలిపోయిందా అన్నంత శబ్దంతో బాంబులు నేలను
తాకి అన్ని మూలలకు నలభై అయిదు డిగ్రీల కోణంలో
భూఖండాలు లేపుతోంది.

గుడారాలు నేలమట్టమయ్యాయి.

అరణ్యభాగం యెవరో శక్తివంతుడు పెద్ద ఆయు
ధంతో చెక్కిపారేసినట్లయింది. చెట్లు కూకటి ప్రేళ్ళతో
తిరగబడ్డాయి.

బాంబర్ విమానాల్లోంచి పారాచ్యూట్లతో
పై న్యం దిగుతున్నారు.

బాంబుల వర్షం ఆగిపోయింది!

“ఒక్క శవం కూడా పైకెగరలేదే?” అడిగాడు శశి
వర్ధనే.

“అవును సార్! నాకూ అనుమానంగా వుంది!”
అన్నాడు అంతరంగికుడు.

•

•

•

గుడారాలు ఖాళీ చేసి అలసిపోయి వున్నారు
గరిల్లాలు. ఆయుధాలూ ఆహారమూ ఇతర ఆవసరమైన
సామగ్రి అసలు గుడారాల నుండి మోసుకుపోయారు.

అంతకు ముందులోనే మెయిన్ లాండ్ రేడియో ఒక వార్తను ప్రసారం చేసింది.

శ్రీలంక ప్రభుత్వానికి అమెరికన్ ప్రభుత్వమూ దాని తా బే దార్ లూ సహకరిస్తున్నాయని ఆ వార్త సారాంశం.

గుడారాలు ఖాళీ చేయించే పని అప్పటినుండి ప్రారంభింపచేశాడు కల్నల్. అప్పుడు తాత్కాలికంగా చిరాకు పడినప్పటికీ బాంబర్ విమానాలు మారంబో బాంబులు కురిపిస్తోన్నప్పుడు ఆయన చర్య ఎంత సమర్థనీయమో వాళ్ళకు అర్థమైంది.

బాంబులు మాత్రమే కురిపించి విమానాలు తెరిగి శ్రీలంక స్థావరానికి వెళ్ళిపోతాయి అని ఊహించడం మాత్రం తప్పు అవగాహన క్రిందకు వస్తుంది. అలా వచ్చింది కూడా. పారాచ్యూట్స్ లో దిగిన సైనికులు అడవులలో రేచుకుక్కల్లాగా చొచ్చుకుపోతున్నారు.

గెరిల్లాలు ఎటు తప్పించుకున్నారు? గుడారాల్లో ఒకరు కూడా లేరు. వాళ్ళకి బాంబర్ విమానాలు వస్తున్నట్టు తెలుసా?

పుట్టలూ, గట్లూ, చెట్లూ, చేమలూ వెతుకుతున్నారు సైనికులు.

క్వాయ్ నది మెల్లగా ప్రవహిస్తోంది. నదికి రెండు ప్రక్కలా దట్టమైన అడవులున్నాయి. సైనికులు అడవులలో పడ్డారు. నదిలో తక్కువ లోతు నీళ్ళు వున్న చోట గెరిల్లాలు కనిపించారు.

సైనికుల కళ్ళు మెరిశాయి.

చిప్పుడు చేయకుండా చటు కదిలారు.

గెరిల్లాలు నిశ్చింతగా దుస్తులు వుతువ్కుంటున్నారు.

గట్టుమీద ఇద్దరు గొల్లలు ఆడవుల్లో! మామూ కలుదు
చెప్పకుంటున్నారు పెనితులు చెట్లచాటు నుండి సమీపం
చడం వాళ్ళిద్దరికీ తెలియదు.

పెనితులు పిన్స్ విసిరే పిస్తోళ్ళు తీకారు. సోడియం
పై నేడీ పూసిన పిన్స్ యిద్దరి గొల్లల శరీరాల్లో దిగ
బడ్డాయి.

గొల్లలు నిశ్శబ్దంగా పొదలమీదకు వొంగిపోయారు.
పెనితులు గట్టుమీది పొదలమాటున దాక్కున్నారు.
గొల్లలు మొత్తం పాతికమంది వున్నారు. మిగతావాళ్ళు
గట్టుకు అవతల ప్రక్క వుండివుంటారు. పెనితులు పిన్స్
విసిరే పిస్తోళ్ళు గురిచూచుకుంటూ గట్టు దిగుతున్నారు.
నదిలో వున్న గొల్లలను నిశ్శబ్దంగా చంపాలి. అలా
చంపాలంటే ఇంకా దగ్గర రేంజ్ కి వెళ్ళిరావాలి.
అందుకే పెనితులు నీటికి దగ్గరగా వెళ్తున్నారు.

పిన్స్ సుచ్చుకునే రేంజ్ దగ్గరపడింది. ప్లావ్
ప్లావ్ ప్లావ్

పెనితుల చేతుల్లో పిస్తోళ్ళు గుస గుస లాడు
తున్నాయి.

ఒడ్డుకు రాబోతున్నారు ముగ్గురు గొల్లలు. వాళ్ళు
ముగ్గురూ తూలిపోయి నీళ్ళలో పడిపోయారు. వాళ్ళ
భుజాలమీద పడిచిన దుస్తులున్నాయి. దుస్తులు నీళ్ళలో
పడి బుడగలుగా తేలుతూన్నాయి.

నది మధ్య గొల్లలు తెల్లబోయి చూస్తున్నారు.
వాళ్ళు నిరాయుధంగా వున్నారు. పెనితులు గట్టుదిగి
దాదాపు నీళ్ళవద్దకు వచ్చేకారు. నది రెండోగట్టుకు పారి
పోయే వ్యవధి లేదు. సమయస్ఫూర్తిగా చెట్టుకు న
నీళ్ళలో మునిగిపోయారు.

అయినా పిన్స్ వచ్చిపడుతూన్నాయి. ప్రవాహజలం గాకపోతే సోడియం సయిన్ డ్ వాళ్ళను చాట్టన పెట్టుకునేదే! మునిగి ఈత కొడుతూ అవతలి ఒడ్డుకు వెళ్తున్నారు. సైనికులు కూడా నీళ్ళలో దిగుతున్నారు.

కల్నల్ నిట్టూర్చాడు. పారాట్రూపర్స్ తమని వెంటాడుతారనుకొలేదు. తన తప్పుడు అంచనాకు అయిదు గురు వీరులు మరణించారు. తక్కువలోతు నీటిలో చేపల్లాగా తాము దొరికిపోయారు. అయినా నిరుత్సాహపడకుండా గెరిల్లాలు మునిగి ఈతకొడుతున్నారు.

“థాం.... థాం.... థాం....”

తమ జీవిత కాలం ముగిసిపోయింది. నీళ్ళలోంచి మానుకువస్తాయి అగ్నిరవ్వలు. వాటినుండి తప్పించుకొని ఎంతోదూరం వెళ్ళలేరు.

కల్నల్ చివరిసారిగా తన జాతిని తలచుకున్నాడు. వివక్షత పేరుతో తన జాతిమీద జరుగుతూన్న దాడిని గుర్తుకు తెచ్చుకొన్నాడు. తాము సింహాళులమీద దాడి చేసినా సింహాళులు తమమీద దాడిచేసినా ఆ రెండు దాడులూ ఒకటేదేమో!

రెండు దాడులూ రెండు రకాలయితే కావచ్చు కాని ఆ రెండు దాడులలోనూ అమాయకులూ అర్భకులూ ఎక్కువమంది నాశనమైపోతారు.

కల్నల్ కళ్ళు తెరిచి గట్టువైపు చూశాడు.

ఆశ్చర్యం! సింహాళ సైనికులు నేలమీద పొరుగున్నారు. రక్తపుమడుగులో ఈదులాడుతున్నారు. వాళ్ళవైపు ఒక ఆకారం నడివైపు వస్తోంది. ఆకారం చేతిలో మెషిన్ గన్ వుంది. మిడిచుట్టూ నడుచుచుట్టూ తూటాల పట్టీలున్నాయి. ఆకారం పైనుండి క్రింది వరకూ లోనాపు

పట్టి ధరించి వుంది.

ఆకారం అక్కడి నుండే కన్నలోకి కల్యాట్ కొట్టింది.

కన్నలో నీళ్ళలోంచి ఆమెపైపు నడిచాడు. అనుచరులు అతనిని అనుసరించారు.

“నువ్వా? మా ప్రాణాలు కాపాడానమ్మా!” అన్నాడు కన్నలో. గట్టుమెక్కి ఆమె భుజాలు తట్టి నుదురు ముందుకు అదుముకొని బలంగా మద్దు పెట్టుకున్నాడు.

కన్నలో అనుచర గెరిల్లాలు ఆమె చుట్టూచేరి విస్ఫారిక సైత్రాలతో తమ కృతిజ్ఞతలు తెలుపుకొన్నారు.

“సార్! ఇప్పటికయినా నిన్ను మీతో కలుపుకోండి సార్! ఈ మాటికోసం ఈ మాటిమీద మనజాతి మనుగడ కోసం మీతోబాటు ఒక పోరురాలిగా పోరాటం సాగిస్తాను సార్!” అంది తంగం.

కన్నలో దిగ్భ్రాంతిలో చూస్తున్నాడు.

ఈ యువతి కంటి పట్టుదల? ఎంత సాహసం? ఎటువంటి గురి? ఎటువంటి గుండెబ్బరం?

అనుచర గెరిల్లాల పైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు కన్నలో. వాళ్ళ కళ్ళలో అతనికి ఆమోదం కనిపించి నట్టుంది.

“తప్పకుండానమ్మా! ఇతర పోరాటవర్గాలు కాదన్నా సరే నా సొంత బాధ్యతమీద నిన్ను నా వర్గంలో చేర్చుకుంటానమ్మా!”

తంగం అతని చేతులు పట్టుకుంది.

‘నా మాట నిలబెట్టుకుంటాను సార్!’ హామీ వుంది ఆ స్వర్గలో.

8

బ్రిగేడియర్ శశికర్ నే కార్యాలయం.

నెనికుల మొహాలు వెల వెలబోతున్నాయి. పెటి ఆఫీసర్ యితే సరేసరి! గడగడా వణుకుతున్నారు. కల్నల్, మేజర్ పదవులు వున్నవాళ్ళయితే తమకి చావు మూడింటే నిశ్చయించుకున్నారు.

శక్తిరంతమైన బాంబర్ విమానాలు గాలితో పోరాడి పోరాడి ఖాళీ అయిపోయాయి. మరల ఆమెరికావైపు పాకిస్తాన్ వైపు నోరావులించి చూచుకోవలసిన పరిస్థితి ఎదురయ్యింది.

అంతే కాదు.

ఉన్న సైన్యంలోకల్లా మెరికల్లాంటి పారాట్రూపర్స్ నాశనమైపోయారు. వాళ్ళ శవాల పార్కిల్ భద్రంగా పంపించారు గొల్లాయి.

దానికంటే ప్రమాదకరమైన అంశం!

గొల్లాయి సందేశం పంపించారు. శ్రీలంక అధికారుల హిట్ లిస్టు తయారుచేసి పంపించారు. బ్రిగేడియర్ శశికర్ నే పేరు అగ్రస్థానంలో వుంది.

బ్రిగేడియర్ తన గదిలో పచార్లు చేస్తున్నాడు. బూట్ల శబ్దం అతి భయంకరంగా బయటికి వినిపిస్తోంది. అధికారులకూ, సైనికులకూ బూట్ల చప్పుడు గుండెలమీద తాకుతోంది.

బ్రిగేడియర్ శశికర్ నే ప్రాణభయంతో వణకడం లేదు. గొల్లాల మనోనిబ్బరానికి మండిపోతున్నాడు. అదే సమయంలో తన సైనికుల చేత కానితనానికి చీదరించు కంటున్నాడు. మేకల మందలాగా లక్షల సంఖ్యలో వున్నారు సైనికులు. లాభం యేమిటి? గొల్లాయి అన్ని

మూలలోనూ కలసి నూనో తంతు కూడా వుండలేమా!

బిక్కు బిక్కు మంటూ అటెండెంట్ లోపలికి వచ్చాడు

మేజర్ లూ, కల్నల్స్ బయట వుండిపోతూరు, అటెండెంట్ ను లోపలికి తోకారు, ఆ సంగతి శశివర్ధన్ పసికట్టాడు, అంత టెన్షన్ లోనూ శశివర్ధన్ మంద హాసం చేశాడు

“ఏం యిటు వచ్చావు?....” అన్నట్టు కళ్ళెక్కితాడు.

“సాసా....ర్ మరండి సా....సా....ర్!” గుటక వేశాడు అటెండెంట్. “గెల్లాల ఆచూకీ అట సార్! ఇస్తానని మరొకడు సార్! వచ్చాడు సార్!” నాలుక తడారపోయింది అటెండెంట్ కి.

“వా దెవడు? ఇంతకుముందు వచ్చిన ముసలాదేనా?” అడిగాడు శశివర్ధన్.

“కాదు సార్ ఇతనికి ముప్పయ్యేళ్ళుంటాయ్ సార్!” అన్నాడు అటెండెంట్.

“పంపించు!”

మరో రోడు నిమిషాలలో ముప్పయ్యేళ్ళ యువకుడు లోపలికి వచ్చాడు.

“తంగం మా మరదలు సార్! నన్ను కాదని చెప్పి వెళ్ళిపోయింది సార్, గెల్లాలతో చేరిపోయింది సార్!” అన్నాడతడు.

“అయితే యేం చేయమంటావ్?”

“గెరిల్లాలుండే చోటు మాపిస్తాను సార్! తమకు వాళ్ళను పట్టుకుని నా మరదలిని నాకు యిచ్చేస్తే చాలు సార్!”

“తంగం నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోనందా?”

“అవును సార్!”

“గెల్లాల ప్రస్తుతం ఎక్కడున్నారు?”

“ట్రెంకోమలీ పట్టణానికి యిరవై కిలోమీటర్లలో సార్!”

“ట్రెంకోమలీ! అసంభవం!”

“ఏం సార్?”

“అక్కడ బలమైన సైనిక సావరాలున్నాయి. గెల్లాలకు ఆ సంగతి బాగా తెలుసు. కోరి కోరి మృత్యువుకు ఎదురుగా ఎవరూ పరుగె తరు!”

“తంగం వాళ్ళ అమ్మతో చెప్పింది సార్! ట్రెంకోమలీని స్వాధీనం చేసుకుని.....ఆ సాయుధ సామగ్రితో.....”

“ఊ! ఆగావేం చెప్ప!”

“హిట్ లిస్టులో వున్నవాళ్ళందరినీ చంపేస్తారట సార్!”

శశివర్ధన్ అతన్ని తేరిపార చూశాడు. ఈ యువకుడు నిజమే చెబుతున్నాడా? లేక గెల్లాల తరపున తనను బెదిరించడానికి వచ్చాడా?

ఆ మాటే అడిగాడు శశివర్ధనే,

యువకుడు గడగడలాడాడు. ఇదేమిటి? శశివర్ధనే ఇలా ఎదురుతిరిగాడు?

“లే....లే....దు....సా....సా....ర్....”

“అబద్ధమేలే ఎందుకు వణుకుతావు?”

“నా తంగం కోసమే నేను వచ్చాను సార్! అందమైన పిల్ల సార్! విప్లవకారుల స్నేహం పట్టింది సార్! తంగంను కాపాడాలి సార్!”

“మా పెంట రావాలి నువ్వు, గెరిల్లాలను చూపించాలి! సరేనా?”

“అలాగే సార్! కాని నేను దూరంగా వుంటాను సార్!”

“ఎం?”

“మీ పెంట నన్ను చూస్తే గెరిల్లాలు మొదట నన్నే చంపేస్తారు సార్!”

“పిరికిపందా! యెప్పటికయినా చావు తప్పదు కదా!”

“క్షమించండి సార్! నా తంగం తోసం నేను బతకాలి సార్!”

క్షుణ్ణాల్లో శ్రీలంక సైన్యం సిద్ధమైంది, బ్రెంకోమలీ పట్టణాన్ని వెరులెస్ లో సంప్రదించాడు బ్రిగేడియర్. గెరిల్లాలు బ్రెంకోమలీని పట్టుకోనున్నట్టు వాళ్ళకు కూడా వార్తలందాయట! ఆ విషయం చెప్పబోతుండగానే బ్రిగేడియర్ వాళ్ళకు అదే విషయంమీద ప్రశ్న వేశాడు.

శ్రీలంక సైనికులు బ్రెంకోమలీవైపు బయలుదేరారు.

బ్రిగేడియర్ శశివర్ నే నాయకత్వం వహించాడు. టాంకర్స్, హెలికాప్టర్లు పాల్గొంటూన్న యీ భారీ సైన్యం సన్నాహంలో కాల్యలమే లక్ష్యం పెట్టగా వుంది. సింహళ జాతీయులే తమ సైన్యం చేసే ఆర్భాటాలు చూచి వణికారు.

బ్రిగేడియర్ ఖాళీచేసిన సైనిక పాఠశాలలో తక్కువ మంది గార్డుస్ వున్నారు. వెర్ లెస్ లో సందేశం వచ్చింది.

ఆ మెరికా అధ్యక్షుడి తరపున అంతరంగికుడు యిచ్చిన సందేశం అది.

“బాంబర్ విమానాలు నిర్వీర్యమైపోయినట్టు తెలిసింది. అదనంగా విమానాలు కావాలా? అధ్యక్షులవారు అడగమన్నారు!” అన్నాడు ఆ. ఆ. అంతరంగికుడు.

అతడికి సమాధానం చెప్పే శక్తి అక్కడున్న ఎవరికీ లేదు.

గార్డు మొహాలు చూసుకున్నారు.

“ట్రెంకోమలీ పట్టణానికి బయలుదేరారు సార్! వారితో బెర్ లెస్ లో మాట్లాడి చెబుతాను సార్!” అన్నాడు గార్డు.

ఆ. ఆ. అంతరంగికుడు మండిపడ్డాడు.

“ఈ విషయం కూడా చెప్పు! మొన్నటి బాంబర్ విమానాల ఖర్చు పెంట నే మాకు జమకట్టవలసి వుంది!” అతరిల లెన్ అకస్మాత్తుగా కట్ అయింది.

గార్డు ఈసారి ఇంకా తెల్లబోయి మరల మొహాలు చూసుకున్నారు.

లెన్ దానంతట అదే కట్ అయిందా? బెర్ లెన్ సందేశానికి మధ్యలో మరెవరయినా విఘాతం కలిగించారా? ఏమైనప్పటికీ ఆ మెరికావాళ్ళకి కోపం వచ్చింది. అది చాలు—దేశం ప్రాణంమీదికి వచ్చింది.

పెంట నే వార్తాపూరులు బయలుదేరారు.

9

గెల్లెలు నిజంగానే బయలుదేరారు. చాల దీర్ఘ ప్రయాణంమీద వున్నారు గెల్లెలు. చావో రేవో తేల్చుకోవాలనుకుంటున్నారు గెల్లెలు. అయితే వాళ్ళ ప్రయాణం ట్రెంకోమలీవై పుగా కాదు.

“కొడితే ఏనుగు కంభస్థలాన్ని కొట్టాలి! రైళ్ళు పడ గొట్టి, కంఠెలు కూల్చితేనే సైనిక సాధరాలమీద చిన్న చిన్న దాడులు చేసే మనం ఎంతకాలం శ్రీలంక సైనికులతో పోరాడగలం? మీ ఆలోచన చెప్పండి! ఎక్కడ మంది అభిప్రాయాలు ఎటు మిగిలితే అటుప్రక్క ఆచరణలో దిగుదాం!” అన్నాడు కల్నల్.

“మన శక్తి తక్కువ. సాధించవలసింది యెక్కువ. శ్రీలంకకు అగ్రరాజ్యం మద్దతు వుంది. కాస్త నిదానంగా ఆలోచించండి!” అన్నాడు ఒక గెరిల్లా. అతడు నడివయస్సువాడు.

“ఆలోచించేదేం వుంది? ఎంతకాలం ఇలా బాంబు దాడులకు గురవుతూ ప్రాణాలు ఆరచేతిలో పెట్టుకు తిరుగుతాం? రాక్షాస నగరాన్ని పట్టుకుందాం! పరిపాలకులను బంధించుదాం! అప్పుడు సైన్యం లొంగిపోతుంది!” అన్నాడు ఒక యువ గెరిల్లా.

“అవును. ఇటునుండి కాకపోతే అటునుండి నరుక్కు రావాలి!”

“సైన్యంలో ఎంత కాలమని పోరాడతాం? ఎన్ని మూలల నుండి సైన్యంలో పోరాడినా మనకు లాభించే దేం వుంది? మనం నానాటికీ తగ్గిపోతాం. వాళ్ళు నానాటికీ పెరిగిపోతారు.”

“క రెక్ట్ బ్రదర్! అగ్రరాజ్యాల నుండి సైనికులు రవాణా అయినా ఆశ్చర్యంలేదు. ఈ లోగానే మన పని చక్కజెట్టుకోవలసి వుంది!”

గెరిల్లాలలో కలకలం చేగింది. అందరూ తలా ఒక అభిప్రాయం వ్యక్తం చేస్తున్నారు. శిబిరంలో రణగొణ ధ్వనిగా వుంది.

“ఇంతకీ తంగం యెక్కడ?” ఒక యువకుడు గుస గుసలాడాడు.

“ఇంటికి వెళ్ళింది!” అన్నాడు మరొకడు.

“ఎందుకు?”

“నీకు తెలియదా?”

“ఊహా!”

“అమెజో మామయ్య వున్నాడు. తెలుసా? అతను తంగం అంటే పడిచస్తాడు. తంగం మనతో కలిసిపోవడం అతనికి ఇష్టంలేదు. ఎలా అయినా సరే తంగాన్ని పెళ్ళి చేసుకుని రిలీని చేసి ఇంటికి కట్టిపడేయాలని అతని వుబలాటం!”

“ఊ! అతని తోరిక తీర్చడానికి వెళ్ళిందా?”

“కాదు....ఒక పథకం వేసింది. నీకు ప్రయోగం మధ్యలో చెబుతానులే! ముందు ఆ చర్చ విను. నువ్వు దీర్ఘ యాత్రలో వస్తావా? ఇక్కడిక్కడే వుండి నైని కులతో దాగుడుమూత లాడతావా?”

“కల్నల్ కి జై ! ఇంక్విలాబ్ జిందాబాద్!”

“కొలంబో పోదాం! కూర్చేద్దాం శత్రువును!”

“తుల్స్ పర్తిలాలి! వివక్షత నశించాలి!”

నినాదాలతో గోల్లలు కదిలారు. తంగం గురించి మాట్లాడుకుంటూన్న ఇద్దరూ కూడా నినాదాలతో గొంతు కలిపారు. కంచరగాడిదల మీదా, ఎడ్లబండ మీదా ఆహారసామగ్రి తరలివెళ్తోంది. దొంగిలించిన మిలిటరీ ట్రక్కులలో యధాసామగ్రి భద్రపరచుకున్నారు.

అడవిదారిలో అయిదారు వర్గాలుగా చీలిపోయి ఒకరి వెనుక ఒకరు జై త్రయాత్రలో పాల్గొన్నారు. శ్రీలంక దేశంలో యెక్కడెక్కడ తమిళ విమోచన పోరాట

వాడు లున్నాలో వాళ్ళందరూ ప్రయాణం మధ్యలో కలుసుకున్నారు. చీనుల దండులాగా అడవులలో నడుస్తున్నారు.

గమ్యం వాళ్ళకి తెలుసు! సరిగా నడిస్తే యెంత కాలంలో గమ్యం చేరుకుంటాలో తెలుసు! కాని ప్రయాణం సజావుగా జరుగుతుందా? నైస్యం తాము ఉపాించింటుంటే, టింక్రిమెంటులో కేంద్రీకృత మవుతుందా?

గెరిల్లాలో ప్రతి ఒక్కరి ఆలోచనా యిడే!

పగళ్ళు గడుస్తున్నాయి. రాత్రిళ్ళు పగళ్ళుగా మారుతున్నాయి. వాళ్ళకి రాత్రి పగలు ఒకటిగానే గడుస్తోంది. అలసటగా తోస్తే ఆగుతున్నారు. టి కాచుకుంటున్నారు. కంచరగాడిదలమిది ఆహారాన్ని శేషన్ ప్రకారంగా తింటున్నారు.

నాలుగోనాటి రాత్రి అందరికీ గొప్ప అలసటగా వుంది. గుడారాలు ములుచుకొచ్చాయి. 'ఆ రాత్రికి 'తుర్ఫ్' (తమిళ యునైటెడ్ లిబరేషన్ ఫ్రంట్) పూర్తి విశ్రాంతి తీసుకోవాలని నిర్ణయించుకుంది.

భోజనాలు ముగిశాయి. లేవీరు సేవించారు.

నడుములు వాల్చాలనుకున్నారు.

అడవిలో గుర్రపుడెక్కల చప్పుడు మారు మ్రోగుతోంది ఎండుపుల్లలూ, ఎండుటాకులూ దెక్కల తాకిడికి పెళ పెళ లాడుతున్నాయి

గార్డు చప్పున యాక్షన్ లోకి వచ్చారు. తుపాకులు గురిపెట్టి చప్పుడు వస్తోన్న పై పు వెళ్ళారు.

‘పదండి వీర జవానీలారా!

పదండి కూర పతాకీలారా!

శత్రుమూకలను తరిమి తరిమి

సరిహద్దుల దాకా ఉరిమి ఉరిమి

చీల్చి చీల్చి పోగులు పెట్టగ'

॥పదండి॥

గార్డులు తుపాకులు దించారు.

ఆ గొంతు వాళ్ళకు సుపరిచితం! గుర్రపు రైక్కల చప్పుడు శివధ్య సంగీతంగా వినిపిస్తోన్న ఆ విప్లవగీతం వాళ్ళను వుడుకత్తిరించి శత్రువులమీదికి పురిగొలిపే గీతం! వాళ్ళు కూడా గొంతు కలిపారు. గెల్లెలు గొంతు కలిపారు. అన్ని దిశలనుండి తమ తమ బెటాలియన్లను తీసుకువచ్చి గెల్లె ప్రవాహంలో కలిపేసిన గెల్లె సేవాధిపతులు గొంతు కలిపారు.

కాగడాలు ఆమెకు స్వాగతం పలికాయి. కారు చీకటిలో కాంతికిరణంలాగా ఆమె వేగంగా దూసుకు వచ్చింది. సమరోత్సాహం మూర్తీభవించి వున్నారు గెల్లెలు. వాళ్ళ మధ్య గుర్రం నుంచి దిగింది. పోకాట యోధులకు తలవాల్చి ఆభివాదం చేసింది.

“తంగం! ఇంతకాలం యేమైపోయావ్?” అడిగాడు కల్నల్.

“సార్!” తంగం టూప్ తీసింది. “నా మామయ్య పెనిక సావరానికి వెళ్ళాడు. ఒక మిలటరీ ట్రక్కువాడిని బతిమిల్చి సావరం చేరుకున్నాడు. నేను అతడిని వెంటాడాను. గుర్రంమీద వెంటాడినట్టు అతనికి తెలియను సార్! బ్రిగేడియర్ శిఖర ఇతో మాట్లాడాడు సార్! వాళ్ళు మన పథకం ప్రకారంగా ట్రింకోమలీ పట్టణానికి బయలుదేరారు. ఆ వార్త నిర్భాగం చేసుకుని మీ కోసం వచ్చాను మీ శిబిరం తనిఖీచారు. అడవిలో గురులు వెదుక్కొంటూ మీ బాడ పట్టేకాను సార్!” అంది తంగం.

కల్నల్ ప్రశంసాపూర్వకంగా చూశాడు. అంతలోనే తిరిగి తన గొల్లలపై పూసోదర సేనాధిపతులపై పూగంభీరంగా చూశాడు.

“చూశారా! అడవులలో మన జాడలు అంత స్పష్టంగా దొరుకుతున్నాయన్న మాట! మనం మరింత జాగ్రత్తపడాలి!” అన్నాడు కల్నల్.

“సార్! నాకు అనుమతి ఇవ్వగలరా సార్?” అడిగింది తంగం.

“ఏమిటమ్మా?” అన్నాడు కల్నల్.

“మనదే సోడియం సై నెడ్ వుంది. దానితో నేను ట్రింకోవరీ వెళ్తాను సార్! శత్రువుల ఆహారం విషపూరితం చేస్తాను సార్!”

“చాలా ప్రమాదం తంగం! పట్టుండితే అడదానివని కూడా కనికరించరు!”

“ఆ సంగతి నాకు విడిచిపెట్టండి సార్!”

మిగతా సేనాధికారులపై పుసాలోచనగా చూశాడు కల్నల్.

వాళ్ళు ఆమోదపూర్వకంగా తలలు వూపారు.

తంగం ఆ గాత్రే బయలుదేరింది. ఆమె యింకా అక్కడే వుంటే ఆమెకు చాలా సంగతులు తెలిసి వుండేవి.

ఆమెను వెంటాడుతూ శత్రుసైనికులు (క్రీలంక సైనికులు) నలుగురు వచ్చారనీ, గొల్లాల సోదరాన్ని చూశారనీ, చూచినవాళ్ళు వూరుకోలేదనీ, గొల్లాల ఆహారపు నిల్వలకు దొంగచాయిగా వాడను చేయించారనీ తెలిసి వుండేవి. తంగం బయలుదేరిన అరగంటలో ఆహారనిల్వలు దగ్ధమయ్యాయి.

ఖాళీసలం. ట్రింకోమలీ పట్టణం వెలుపల వేలాది ఎకరాల ఖాళీసలం. పట్టణం చుట్టూ వంద గజాలకు యిద్దరు చొప్పున సైనికులు కాపలా వున్నారు. ఖాళీసలంలో మిగతా సైనికులు దినకృత్యాల్లో మునిగిపోయారు. ఖాళీసలానికి నాలుగుప్రక్కలా వాచ్ అండ్ వార్డ్ పోస్టులు వేలిశాయి.

కవారులూ, వంటపనులూ, సైనికసావరాల నుండి వచ్చిన రహస్య సమాచారాలు డికోడింగులూ, వాళ్ళకు ప్రతిక్షణం యిచ్చే నూచనూ—మైదానం హడావుడితో నిండిపోయి వుంది.

ఖాళీసలంలో గుడారాలు బారులుతీరిన ఏనుగులమందలాగా వున్నాయి. గుడారాల మధ్యలో రంగు రంగుల టార్పాలిన్స్ తో ప్రత్యేకమైన గుడారం వుంది. ప్రత్యేక గుడారం మీదనే చైనాట్యలర్స్ కేంద్రీకరించింది తంగం.

గుడారం బయట మిలటరీ దుకులలో వున్న ఇద్దరు యువకులు కాపలా వున్నారు. వాళ్ళతో సివిల్ డ్రెస్ లో వున్న యువకుడొకడు నవ్వుతూ మాట్లాడుతున్నాడు. ఆ యువకుడిని గుర్తుపట్టింది తనగం.

‘మామయ్య!’ అంది తనలో తాను. ఒకసారి తాను నిలబడివున్న చెట్టువెళ్ళు చూచుకుంది. ఎత్తయిన ఆశోక వృక్షం. అకులు గుబురుగా పెరిగివున్నాయి. ఆశోక వృక్షాలు ఆ వరుసలో యింకా వున్నాయి. వృక్షాల వరుసకి ఆవరణ వికాలమైన ఊట చెరువు వుంది.

చెరువులోంచి నీళ్ళు తీసుకువెళ్తున్నారు సైనికులు. వాళ్ళు ఆశోక వృక్షాల క్రింద నుండే వెళ్ళాలి! చెరువు

భారీ అవుతుండేమో అన్నంత పెద్ద మొత్తాలలో నీళ్ళు
మోస్తున్నారు. చెరువు చుట్టూ అయినగురు సేనికులు
అక్కడొకరూ ఇక్కడొకరూ కాపలా వున్నారు. వాళ్ళు
ఇంతలో వెళ్ళేలాగా లేదు.

విషం ఎలా కలపాలి?

గుడారాల వద్దకు తంగం వెళ్ళలేదు. సులువుగా గురు
దొరికిపోతుంది. యూనిఫారం లేదా! బైనాక్యులర్స్ తో
మరోసారి చూచింది.

మామయ్య గుడారంలోకి వెళ్ళాడు.

సేనికులు అశోకవృక్షాల క్రింద నుండి నీటి గుండికలు
సేతిపెట్టుకుని వెళ్తున్నారు. చప్పుడు చేయకుండా
కిందికి దిగి కొమ్మల మధ్య పీలుచూచుకుని అగింది.

తాను తెగించాలి! తప్పదు! పోయేది తన ప్రాణం
మాత్రమే! కాని తన ప్రాణం పోయేలాపుగా యెన్ని
ప్రాణాలనయినా సరే బలి తీసుకోవాలి! తప్పదు!

•

•

•

అశనివైపు కోపంగా చూశాడు శశివర్ధన్.

“ఏరీ! ఎక్కడ గెల్లాలు? మనం యిక్కడికి వచ్చి
అప్పుడే అయిదోరోజు! వాళ్ళు యీ దరిదాపులలో
ఎక్కడా వున్నట్టు అలికిడే లేదు. అంతకు ముందు
ట్రింకోమరీ నుండి అందిన గెరిల్లా సమాచారం కూడా
నకిలీ కృత్తులు పంపిందే! చూడబోతే నువ్వు గెల్లాల
తరపున సైన్యానికి అపకారం చేయడానికి వచ్చినట్టు
'నా అనుమానం!’” అరిచాడు బ్రిగేడియర్ శశివర్ధన్.

తంగం మామయ్య తల దించుకున్నాడు. ఇలా జరిగిం
దేమిటి? తనకి స్పష్టంగా వినిపించింది. తంగం గెల్లా
యూనిట్ తో కలిసి ట్రింకోమరీ పట్టణానికి బయలు

దేరింది. అయితే యింతవరకూ గెరిల్లాల ఆచూకీ ఎందుకూ తెలియలేదు ? శ్రీలంకలో మరో ట్రింకోమరీ వుందా?

ఆ మాటే సంశయంగా పైకి అన్నాడు మామయ్య.

బ్రిగేడియర్ యిగిరి క్రిందపడినంత పని చేశాడు. “ఏమటన్నావ్ కుక్కలకొడుకా? ట్రింకోమరీ మరొకటి వుందా? ఇండియాలో మరో మద్రాస్ వుందా? వుందనుకో వారేయ్....మద్రాసు అనగానే నీకు యే మద్రాసు గుర్తుకొస్తుందోరేయ్—సినిమాలు తీసే మద్రాసేనా? అందువల్ల నువ్వు ట్రింకోమరీ అని గసుక విని వుంటే ఇదేరా కుక్కలకొడుకా!”

మామయ్య మొహం నల్ల గా మాడిపోయింది. తంగం కోసం తాను కక్కుర్తి పడి యింతదూరం వచ్చాడు. యిప్పుడు ఆ కక్కుర్తి కాస్త తన ప్రాణంతీసేలాగా వుంది. చప్పట్లు కొట్టాడు బ్రిగేడియర్.

మామయ్య స్థినిశ్చయానికి వచ్చాడు. తనను మరి కొంత సేపట్లో కాల్చి చంపేస్తారు. తన జాతికి ద్రోహం చేసినా ఫలితం దక్క లేదు. వంగి శశివర నే కాలు పట్టేసు కుంటే? యిక్కడే పిస్తోలుతో కాల్చివారేస్తాడేమో!....

అటెండెంట్ రావడానికి బదులుగా బయట కలకలం వినిపిస్తోంది.

బ్రిగేడియర్ శశివర నే మొహం చిట్టించాడు. చటుక్కున లేచి గుడారం తీర వొత్తించి చూశాడు.

పై నిటలు బాదులు తీరి భోజనాలకు కూర్చుంటున్నారు. బాదులలో వున్నవారంతా వెనక్కి విరుచుకు పడిపోయారు. వంట జరిగేచోట పై నిటలు చచ్చిపోయి వున్నారు. నీళ్ళు తీసుకువచ్చే పై నిటలు ఎక్కడివారక్కడే విరుచుకు పడిపోయారు. గంగ-ళాలు తిరగబడిపోయి

వున్నాయి. నీళ్ళు పాకినంతమేరా ఒకటి అరా శవాలు
ప్రత్యక్షమయ్యాయి. ఆ నీటిలో నీ కొంతమంది సేనికులు
అటూ యటూ కంగారుగా పరుగెత్తుకున్నప్పటికీ వాళ్ళకు
ఎలాంటి అపకారమూ జరగడంలేదు.

“వాటిక్ దిన్? ఏమయింది?” అరిచాడు బ్రిగేడియర్.

వాచ్ అండ్ వార్డు సేనికులు పరుగెత్తుకు వచ్చారు.
అటెన్షన్ లో నిలబడ్డారు.

“సార్! చెయ్యలో విషం కలిసిందేమో సార్!”
అన్నాడు ఒకడు.

“చేపలు చచ్చిపోయాయా?” అరిచాడు బ్రిగేడియర్.

విషం కలిసిందేమో అని చెప్పినవాడు బుర్ర గోక్కు
వ్వాడు.

“రాస్కల్స్! పాండిరా! సన్నాసి! నాలుగు
ప్రక్కలా వెతికండి! విషం ఎలా కలిపాలో ఎక్కడ
కలిపాలో గుర్తుపట్టండి! పాతిక వేలమంది సేనికులు
పోయాకా! ఒకరూ యిద్దరూ కాదు! పాండిరా! నా
ప్రాణానికి దాపరించారు. అదిగో....లోపల ఒకడున్నాడు
కదా! ఇన్ ఫార్మర్! వాడిని యీ ఖాళీస్థలంలో ఇప్పుడే
నా కళ్ళముందే వుండినీ చంపండి! చచ్చేవరకూ వదల
కండి ఆ కుక్కని!”

వె రి లెస్ సెట్టు బీవ్ బీవ్ మంది.

బ్రిగేడియర్ శిశివర్ధి నే అందుకున్నాడు.

“సార్! గెల్లాల ఆహారం పూర్తిగా ధ్వంసంచేశాం
సార్! ఆకలికి అలమటించి పోతున్నారు సార్! ప్రస్తుతం
ఇండ్రజిత్ ఉద్యానవనాల దగ్గర అడవులో తిరుగు
తున్నారు సార్! అతి సులభంగా దొరికిపోతారు సార్!”

బ్రిగేడియర్ శిశివర్ధి నే విషపు నవ్వు నవ్వాడు.

గరిల్లాలు దొరికిపోయారు! విమానాల్లో బయల్దేరాలి.
ఆడవులలో కుండేశ్వరుని వేటాడినట్లు వేటాడాలి!

తంగం మామయ్య గింజాకుంటున్నాడు. అరుస్తున్నాడు. విడుస్తున్నాడు.

అతని ఉరకొయ్యైపు యీడ్చుకుంటూ వెళ్తున్నాడు.

*

*

*

విమానాలు ఎందుకు బయలుదేరాయో యొక్కడికి బయలుదేరాయో తంగం అర్థంచేసుకుంది. గరిల్లాల సమాచారం అంది వుంటుంది. విమానాలు వెళ్ళేదిశగా గుర్రాన్ని పరుగెత్తించింది.

11

గరిల్లాల పరిస్థితి యిరకాటంగా తయారయింది. ఆడవులలో దొరికి కుండమూలాలు తిని ఆహారం అలమూ తిని కాలక్షేపం చేస్తున్నారు. మరోప్రక్క వాళ్ళ పాత పాదరాలు వూర్తిగా బాంబు దాడులకు గురయి నాశనమైపోయాయి. ఇండ్రజిత్ వుద్యానవనాలకు దగ్గరలో తలదాచుకుందామంటే విమానాలు యొక్కడ కూడా గిరికిలుకొట్టి నిప్పురవ్వలు ప్రేల్చుతున్నాయి.

అకలికీ, తుంటాలకూ గరిల్లాలలో శక్తి నశించిపోవడమే కాదు. సగంమంది బలగం నశించిపోయింది. చచ్చిపోయిన వాళ్ళను శ్రవ్య గోతుల్లో పెట్టడానికూడా వాళ్ళకు శక్తిలేకుండా పోతోంది.

బ్రిగేడియర్ శశివర్ధన్ స్వయంగా విమాన దాడులు నిర్వహిస్తున్నాడు. విమానదాడులు ప్రారంభించి రెండోరోజు ముగుస్తోంది. చెటు విరిగిపోయి, ప్రశ్నతోసహా తిరగబడిపోయి ప్రకృతి బీభత్సంగా వుంది. అసలే

అడవి. చెట్లు విరిగిపడి దారులన్నీ మూసుకుపోయాయి. బోనులో చిక్కుకుపోయిన సింహాలాగా అయిపోయింది. ఆ ప్రాంతాన్ని దాటి వెళ్ళిపోవడానికి లేదు. అక్కడే వుండిపోయి మరీ దయనీయంగా ప్రాణాలు పోగొట్టుకోవడం హితవుగాలేదు. ఆయుధాలు చేతిబట్టి పోరాడే వోపిక కూడా లేకుండాపోయింది. ఇలా వుండగా మూడో కోణకూ విమాన దాడి ప్రారంభమయింది. ట్రెంచిలలో దాక్కున్నాడు గెరిల్లాలు.

ఏం జరిగిందో ఏమో మొదటి రౌండ్ యింకా కాలపుకుండానే విమానం తోక భాగం నిప్పంటుకుంది. విమానం దారితప్పిన ప్రయాణీకుడిలాగా గిరికీలు కొట్టింది. ఏటవాలుగా నేలమీదకు నూసుకువస్తోంది. ఈ విమానానికి పట్టిన దుర్గతిని మిగతా విమానాలు చూశాయి. తమని కానట్టుగా అవి దూరంగా వెళ్ళిపోయి మరల ఆ ప్రాంతానికి రాలేదు.

కొండ విరిగిపడినట్టు శబ్దం విన్నాడు గెరిల్లాలు. నేల కొన్ని క్షణాలపాటు కంపించింది. విమానం అంటుకొని మండుతోంది. విమానం యింకా కూలుతుండగానే విమానంలోంచి బ్రిగేడియర్ శశివర్ధనే దూకేశాడు. చెట్ల కొమ్మలలో పడిపోయాడు. అతిడి వాళ్ళంతా చీరుకుపోయింది.

విమానం భగ్గున మండుతోంది. అడవిలో వెచ్చటి సెగలు వీచాయి.

శశివర్ధనే చుట్టూ గెరిల్లాలు చేరారు. శశివర్ధనేకి స్పృహపోయింది. గెరిల్లాల మధ్య తంగం ప్రత్యేకమయింది. ఆమె చేతిలో టెలిస్కోపిక్ గైఫిర్ వుంది. ఆమె మొహంలో మొక్కవోని పట్టుదల వుంది.

“నువ్వేనా కాల్యావ్ తంగం!” అడిగాడు కల్నల్.

“అవును సార్! నేనే దాన్ని కూల్చాను!” అంది తంగం. తర్వాత ఆమె శశివర్ధన్ నీ వద్దకు వడిచింది. అతడిని చూస్తూనే మతిపోయిపోయి నిలబడిపోయింది.

కల్నల్ పిస్తోలె తి శశివర్ధన్ నీ కాల్చి చంపబోయాడు.

“వద్దు సార్! చంపవద్దు!” అంది తంగం.

“ఈ ఆరాచకానికి యితరే కారణమమ్మా! జాలి చూపక!” అన్నాడు కల్నల్.

తంగం తల అడ్డంగా తిప్పింది.

“ఇతడు మరల మనకి అపకారం చేయవచ్చును” అన్నాడు కల్నల్.

“ఆ పని జరగకుండా నేను చూసుకుంటాను సార్!” అంది తంగం.

గాల్లాలు ఆమెను అభినందనలతో ముంచెత్తారు.

12

శశివర్ధన్ నీకి ఆ రాత్రికి స్వప్న వచ్చింది. అతడు కళ్ళు తెరిచేటప్పటికి రెండు అందమైన కళ్ళు అతడి మొహంలోకి చూస్తూన్నాయి.

“....ఎ....క్క....డు....న్నా....ను...?” అడిగాడు శశివర్ధన్.

“ఇక్కడే.... గొల్లాల పావరంలో” అంది తంగం.

శశివర్ధన్ నీ నీరసంగా నవ్వాడు. తంగం అతడికి బార్ల పట్టించింది.

“నన్ను యింకా చంపలేదే?” అడిగాడు శశివర్ధన్.

“ఏం? ఎందుకు చంపాలి?” అంది తంగం.

“శత్రువుమీద ఇంత దయా? అశ్చర్యం!” అతడు బాధగా కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

“మాట్లాడక!” ఆమె ఆశనికి తెలియకుండా ఇంజెక్షన్ యిచ్చింది. శశివర్ధన్ మగతలోకి భారు కున్నాడు.

“నామీర నీ కందుకింత ప్రేమ?”

“ఊ!”

“చెప్పు. నీ శత్రువును. నీ కప్పటికయినా అపకారం చేయదచ్చును.”

“నువ్వు నన్ను మర్చిపోయావా?”

“ఎవరు నువ్వు? నా ప్రాణాలు కాపాడిన అమృత మూ రివి.”

“కాదు. నీ చిన్నప్పటి కుట్టి తంగం. మీ యింటి ప్రక్కగా వుండేవాళ్ళం. మా నాన్న పోస్టుమాన్. మా అమ్మ ఒక సారి మనం ఇద్దరం ఆడుకుంటూంటే నన్ను కొట్టడంయింది. ‘సింహాళవానితో నీకు ఆట యేమిటే?’ అంది. ఆ దెబ్బ నీకు బుగ్గమీద తగిలింది. ఈ మచ్చ నాకు బాగా జ్ఞాపకం! నీ కనుముక్కు. తీరూ, యీ బుగ్గన దెబ్బ—వీటికల్ల నే నిన్ను గుర్తుపట్టాను.”

“కుట్టి తంగం....!”

“ఊ! నీ చిన్నప్పటి కుట్టితంగా న్నీ!”

“ఇప్పటికీనా?”

“అవును. ఎప్పటికీనూ....నువ్వే నా ప్రాణం!”

బ్రిగేడియర్ శశివర్ధన్ వణికాడు. శత్రుకూటంలో వున్నాననీ, ఒక ఆడ గెల్లా తననీ తన రాజకీయ చాక చక్కాన్నీ ప్రేమబంధంతో ఇంకించి ఇక్కడ దిక్కు మెక్కు లేని అడవిలో వుంచేస్తుందని కాదు. గెల్లా

బారి అంది తప్పించుకొని తన ప్రజలను కలుసుకోలేనని
కాదు.

ఒక అడవిలో — చిన్నతనంలోనే తనకో పానాన్ని
హృదయంలో పదిలపరచి వుందని — ఏళ్ళూ పూజ్చూజ్చూ గడి
చినా ఆ పానాన్ని అలాగే భారీగా వుంచిందని తెలిసి
అతడు వాణికిపోయాడు.

“ఇది కాలం.... నవ్వ ... ఇంతమంది మగవాళ్ళతో
ను. చూస్తూ కూడా ” అగాడతడు. తన ప్రశ్నలోని
అసమంజసతన అలస్యంగా గుర్తించాడు.

తంకం నొచ్చుకోలేను. నిజమే! మగవాడికి రావాల
నీన సందేహమే అని! అతని తలను తన రొమ్మలకు
బలంగా అనుమతించి వేడిగా కలుతోన్న ఆమె
పెరి లు అతని బద్దమీది మచ్చను మద్దు పెట్టు
కున్నాయి.

“ఈ మచ్చ కోసం ఈ కనిముక్కు తీసుకోసం
కాచుకున్నాను నీను. నాకన్నెతనాన్ని పదిలంగా
దాచుకున్నాను! సందేహమా?”

అతడు చెక్కిరిల్కిరి రయ్యాడు.

పైఠాసమానాచరాల జాతుల మధ్య విద్వేషాలూ
లేవు అని గుఱుకు. వేడిసె లూ మధ్యన తొలి
వెలుగు. ఆరే మూ యిది కాలమూ జా బెట్టుకున్నట్టు
తెలిసిందిచ్చిన ఆదమా ఉద్వేగమూ వుత్తేజమూ....
వున్నాయి.

•

•

•

ఇద్దరూ ధ్యానం చేసే కల లేవు. హాస్యాలు లేవు.
నాకు మన కనాటాకు అతడు ఓస్ అంటేనా
అంటుంది ఆమె.

రాత్రో పగలో వాళ్ళకి అనవసరం!

కావలసినంత ఏకాంతం దొరికింది. జలపాతం మనో
హరంగా మాడుతోంది. గెల్లాయి అక్కడికి చాలా
దూరంలో వున్నారు. విప్లవానికి వూపు అందింది. తమిళ
పాయిలు గెల్లాలతో కలిసిపోయారు.

సరికొత్త వ్యూహరచనలో వుండి విప్లవ పంథా.

అదేమీ వాళ్ళకి తెలియదు.

ఇద్దరి మధ్యా జాతిభేదం లేదు. ఇద్దరూ చిన్ననాటి
స్నేహితులు.

బట్టలు లేకుండా కాలవలో స్నానం చేయడం యిద్దరికీ
గుర్తుంది. పంటపొలాల్లో చిన్న చిన్న గోచీలతో
ఇద్దరూ పరుగులు తీశారు.

ఒకరికి తెలిసిన శరీర మే మరొకరిది!

అయితే అప్పటి చాపల్యం యిప్పటి యవ్వనావేశంగా
పరిణామం పొందింది.

ఒకరి పుట్టునుచ్చ లొకరికి తెలుసు. ఒకరి మనుసులోని
మాట ఒకరికి తెలుసు. ఆ తన్మయత్వం వేరు! ఆ పరి
శోధన వేరు! ఆ ఏకాగ్రతే వేరు!

“నన్ను వొదిలి వెళ్ళిపోతావా?” అంటుందామె.

“ఎందుకనుకున్నావు? ఈ అందాన్నీ, ఈ అందమైన
మనసునూ ఎవరు వొడుగుతారు?”

“నీకు పై న్యాయ్యక్ష పదవి వుంది. ఎప్పటికయినా ఈ
లంకకి రావణుడంతిటి రాజువవుతావు! నా దేయింది?
అడవిపిల్లను! ఇక్కడి పరిచయం మరచిపోతావు. నీ
పదవికి పారిపోతావు. అవునా?”

“ఛ ఛ”

“నిజంగా”

“ఊ!”

“నీకు ఎప్పటికీ వెళ్ళిపోవాలనిపించదా?”

“అనిపిస్తే నిన్ను తీసుకుపోతాను!”

“అమ్మా....యిక్కడ మా వాళ్ళని వదిలిపెట్టి రావడమే....”

“ఏం?”

“ఈ మట్టిలో పుట్టాను. ఇక్కడి ప్రజల బాధలతో నాకు పనుంది!”

“నా బాధతో లేదా?”

ఆమె కిలకిల నవ్వుతోంది. తన రొమ్మల మధ్య అతడి చెక్కిలి దాస్తుంది.

13

“నీకు మతిపోయిందా అమ్మా? అతడితో సమద్ర తీరానికి వెళ్తావా?” అడిగాడు కల్నల్.

తండ్రిని చూచిన్నట్టు చూచింది తంగం. “ఏం సార్? ఏమైంది?” అంది.

“బ్రిగేడియర్ శశివర్ధన్ బతికే వున్నట్టు శ్రీలంక పరిపాలకులకు తెలిసింది. అతనిని కాపాడుకోవడం కోసం గన్ల నౌకలు బయలుదేరాయి. అతడిని తమ కందించమని, సంధి చేరానికి రమ్మని పరిపాలకులు కబురు పరిపారు.

“సంధి చేరమా? జాతుల మధ్య వివక్షత పోయి న్నట్టేనా?”

“ఒటిమాట తల్లీ!”

“అమానుషులమీద యింకా దాడిచేసి వాళ్ళు యేం బావుకుందామని?”

“అధికారం నల్లమందు గుళిక రిల్లీ! ఆ గుళికకు అల

వాటుపడినవాడు యిక గుళిక మ్రింగకుండా ఆగలేడు తల్లీ!”

“సార్ నాదో అనుమానం! సముద్రంలో గస్తీ నాకలు తిరిగితే మాత్రం యేం లాభం? శశివర్ధనేను ఎలా కాపాడుకుంటాయి?”

“నా అనుమానం నిజమైతే ఒక అగ్రరాజ్యం ఆతనిని ఎత్తుకుపోతుంది.”

“ఎత్తుకుపోతుందా? ఎందుకు సార్?”

కల్నల్ నన్వి, “ప్రేమ మేకంలో నీ మస్తిష్కం మొద్దుబారిపోయింది. శశివర్ధనేకి ఆటు శ్రీలంక సైనిక రహస్యాలు, ఇటు తుర్ఫానానుకుల గెల్లాల పూర్తి వివరాలూ తెలుసు! శ్రీలంకను అగ్రరాజ్యం తన రాజ్యానికి వలసరావ్వ్వం చేసుకుంటుంది!”

“ఆఁ! అన్యాయఁ!”

“కలిస్తే మనం మెయిన్ లాండ్ ఇండియాలో కలుస్తాం! అది మనకి ఉపకారం! అంతే కాని.... యెక్కడో వున్న అగ్రరాజ్యానికి మనమీద పెత్తనం యేమిటి?”

“ఇలా సైనిక జోక్యం మరియెందుకు చేసినట్టు? పూరకనే ఉపకార మనుకుంటున్నావా? వియత్నాం, లిబియా యిలాంటి బడుగుదేశాలను కబళించాలని మాచే అగ్ర రాజ్యాలు శ్రీలంకను విడిచిపెడతాయా? అందుకే శశివర్ధనేను వాళ్ళ బారిన పడనివ్వకూడదు తల్లీ!”

తంగం అలాగే చూస్తోంది, ఆ చూపులో ఎలాంటి నిశ్చయమూ కనిపించలేదు.

సముద్ర కరటాలు ఉత్పన్నమైన పడుతున్నాయి. దిగం
తలపై పు నీటిపట్టులు ఎగుతున్నాయి. పట్టులకు
దిగువగా నీటిమీద నల్లటి మచ్చ కనిపించింది.

శశివర్ధన్ ఆ మచ్చనే చూస్తూన్నాడు. తై నాథ్య
త్యలర్స్లో స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. మచ్చ కాదది.
నెవెన్ స్ట్రీట్లోని ఒక ఓడ! ఓడమీద హెలికాప్టర్లు,
విమానాలు ఎండో అయివున్నాయి. గాలిలోకి హెలి
కాప్టర్ లేచింది.

శశివర్ధన్ నవ్వుకున్నాడు. తన ప్రయత్నం ఫలించింది.
తీరం వెంటదే సరుగుడు చెట్లు వున్నాయి. చెట్లకు గునులు
అరచెట్లాడు. అవి సంకేతాలుగా పనిచేసి నెవెన్ స్ట్రీట్
షిప్ను ఆకర్షించాయి.

శశివర్ధన్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. తింగం చెట్టుచాటు నుండి
అరినిపై పు కస్తోంది. మోకాళ్ళు దాటని గొను వేసుకుంది
ఆమె. ఎర్రటి గొనులో ఆమె మరింత అందంగా మెరు
స్తోంది ఆమె చేతిలో కూడా తై నాథ్యలర్స్ వుంది.

“శశి! వర్మిపోతావా?” అందామె.

“క్షమించు తింగం! నన్ను వాళ్ళదేశం తీసుకు
పోతారు! క్రిలంకలో వుండి ఇక్కడ ఎంతో జనసమైక్య
కారణమయ్యాను! ఈ స్మృతుల నుండి నేను మారంగా
పారిపోవాలి తింగం!” అన్నాడు శశివర్ధన్.

“నన్ను తీసుకు వెళ్తానన్నావు!”

“ఇప్పుడు కూడా కాదనడంలేదు. నా వెంటే
నువ్వునూ....”

“కాని ఆ దేశంలో మనం బానిసం! ఎవర నుండి
రహస్యాలను చెదిరించి లాక్కుంటారు. వాళ్ళకి కావల

నీన సమాచారం అందాక మనల్ని పిట్టల్ని కార్చిట్టు
కార్చి చంపుతాను!”

హాలికాపర్ తీరాన్ని సమీక్షిస్తోంది.

శశివర్ సే చెయ్యి వ్రాపాడు.

“పద తంగం! అరినితో మాట్లాడతాను....మనం
ఇద్దరూ కూ”

హాలికాపర్ నిగుతోంది.

తంగం నిశ్చయి చుకుంది. అయిపోయింది. శ్రీలంక
భవిష్యత్తు ఇంక కొన్ని క్షణాలలో ముగిస్తోంది.

తంగం అరిని బట్టగా వ్రేళ్ళు జొనిపింది. బలంగా
ముంగుట వంచింది.

తై నాట్యలర్స్ తో బలంగా మొత్తింది. తై నాట్య
ట్యలర్స్ అతడి చిన్న మెదడుమీద తగుల్తుందని గానీ,
ఆ దెబ్బకే అతడు లోర్లగిలి పడిపోతాడని కానీ, పడిన
వాడు ఇక లేవడని కానీ తంగం వ్రాసించలేదు.

అరిని ప్రయాణాన్ని ఆపాలి! అరివగళే!

అరిని ప్రయత్నానికి - దుపదాలి! అరివే!

హాలికాపర్ గాలిలో గిరిలు కొడుతోంది.

“శశీ! శశీ!” అతడిని వెల్లకితలా తిప్పింది

శశి కళ్ళు పగిలిన పత్తికాయలాగా తెలుకుచు
వున్నాయి.

“శశీ!” అరచిందామె. తై నాట్యలర్స్ ను పిచ్చిగా
గాలోకి విసిరింది.

‘ఛీ’ అంది అద్దం.

తంగం తిలె తి న.

హాలికాపర్ తోక ముడిచినీటిమీదకు పారిపోయింది.

భగ్గున మండిపోతోంది.

168

తంగానికి తెలియదు. తన ప్రియుడిని బలిగొన్న
దై నావ్యులరే ఆ మంటకు కూడా కాగణం అని!

“ప....ద....ం....డి....వీర జవాన్లారా!

ప ద ం డి కూరిపతాకలారా....

పదండి....పదండి... పదండి...”

వసువతూ గేయం పాడుతోంది కట్టితంగం పిచ్చి
పట్టినవానిలా....

—:అ యి పో యి ం ది:—

వి.యస్.కెక్

(గత సంచిక తరువాయి)

కోర్టు సమాప్తా అతని చేతప్రమాణం చేయించాడు.

“డాక్టర్, గీత శవాన్నీ, సర్మద శవాన్నీ మీరుపరీక్షించారా?” ప్రాసిక్యూటర్ ఉత్సాహంగా ప్రశ్నించాడు.

“పరీక్షించాను, ఆ తరువాత పోస్టుమార్ట్ మ్ కూడా చేశాను.”

“మొదట గీత గురించి మార్గదర్శించాం, డాక్టర్, గీత యెలాంటి స్థితిలో మరణించింది?”

“మిస్ గీత కర్కశంగా, పాశవికంగా రేవ్ చేయబడింది. ఊపిరి ఆడని కారణంగా ఆమె మరణించింది.”

“డాక్టర్, మూడో తారీఖు రాత్రి రేవ్ చేయబడక ముందు ఆమె శరీరస్థితి ఎలా వుండివుంటుంది? ఐ మీన్ రేవ్ కిముందు ఆమె కళ్ళై లింగికానుభవం వుండి వుంటుందా?”

ప్రాసిక్యూటర్ ప్రశ్నించాడు.

“అప్పటిదాకా ఆమె కన్యగానే వుందా, అని మీరు అడుగుతున్నారు. నిస్సంబేహంగా ఆమె కన్యగానే వుంది. మూడో తాళం రాత్రిదాకా ఆమె అనాఘాత పుష్పం అని ఖచ్చితంగా చెప్పాచ్చు. మానభంగం జరిగినప్పుడే ఆమె కన్నెవార చేసించబడింది” డా॥ సంతోషరావు నిమ్మగడ్డ గా అన్నాడు.

ప్రాసిక్యూటర్ గజాననరావు ఒకసారి సాభిప్రాయంగా నడిచి, డాక్టర్ సభ్యుల్ని చూసి, సాక్షిత్వపు తిరిగాడు. “డాక్టర్ గీత మగనం ఎప్పుడు సంభవించి వుంటుందని మీ రిచోడు చెప్పారా?”

“రిగర్ మార్టినీ బట్టి పన్నెండు గంటల ప్రాంతంలో మగనం సంభవించి వుంటుందని చెప్పాచ్చు.”

“డాక్టర్, జరిగినదో ఆమె అంగీకారంతో జరగలేదనీ. బలాత్కారంగా జరిగిందనీ చెప్పడానికి మీకు యేకేనా ఆధారాలున్నాయా?” ప్రాసిక్యూటర్ ప్రశ్నించాడు.

“చాలా వున్నాయి. ఆమె శరీరమీద రక్తంకాశలా యెన్నో గాట్లు ఏర్పడ్డాయి. గాట్లూ, రక్తలే కాకుండా ఆమె చెంపమీదా, మెడమీదా దెబ్బలు తగిలిన గుర్తులున్నాయి. ఆమె ప్రతిఘటించిన లక్షణాలు కనిపించాయి. తనమీద రాక్షసుంగా అఘాయిత్యం చేసిన వ్యక్తిని ఆమె పాడుగాటి గోళ్ళతో రక్కింది. గోళ్ళ సందుల్లో చిన్న చిన్న చర్మం ముక్కలు—రక్తంతో తడిసినవి ఇరుక్కున్నాయి....”

“జస్ట్ మేమెంట్ డాక్టర్. ఆమె గోళ్ళ సందుల్లోని రక్తం ఆమెది కదా?”

“కాదు, ఆమె రక్తం గ్రూపు చేయ, గోళ్ళ సందు లోని రక్తం గ్రూపు చేయ...”

“అది ఎవరి రక్తమా కనుక్కున్నారా?” ప్రాసిక్యూటర్ అడగగాడు.

“అ. అది కరుణాకర్ రక్తం అని తేలింది.”

“డాక్టర్, కరుణాకర్ ని మీరు పరీక్షించారా?”

“పరీక్షించాను.”

“మీ పరీక్ష ఏం తెలియజేసింది, డాక్టర్?”

“అరిని ముహమ్మద గోళ్ళలో యేర్పడ్డ గీతలున్నాయి. అతను అంతకు క్రితం లైంగిక సంపర్కం పొందినట్లు తెలిసింది. వీర్యస్థలనం జరిగిన ఆనవాళ్ళు కనిపించాయి.”

కరుణాకర్, రెప్పవేయకుండా, ఆశ్చర్యంతో డాక్టర్ని చూశాడు. డాక్టర్ సంతోషరావు ఎందుకు అద్దమాడుకున్నాడు? తను ఆయనకి శత్రువు కాదు! తనని ఉరితీయడానికి తాడు పేదడంలో డాక్టర్ సంతోషరావు కూడా పూర్తిగా సహకరిస్తున్నాడు! ఎందుకు? ఈ కుట్ర యెందుకు సాగుతోంది? ఎవరు సాగిస్తున్నారు? ప్రాసిక్యూటర్ కంఠం అరిని ఆలోచనల్ని తేంచేసింది.

“థాంక్యూ డాక్టర్! ఇప్పుడు నర్మద విషయం తీసుకుందాం, నర్మద మరణానికి కారణం యేమిటి?”

“విషప్రయోగం, పాటాషియం సైనెడ్! ఆమె తాగిన హార్లీక్స్లో పాటాషియం సైనెడ్ మాతాదు మించి వుంది....”

“డాక్టర్, ఆమె తాగలేదు; తాగించబడింది!” ప్రాసిక్యూటర్ నవ్వుతూ అన్నాడు. డాక్టర్ నవ్వుతూ బట్టతలని ఉగించాడు.

“డాక్టర్, ఆమె గర్భవతి అని నిన్నాను....”

“యస్. ఆరో నెల. ఎంతో బాధపడుతూ ఆమె శవాన్ని పోస్టుమార్టమ్ చేశాను. హారిబుల్!” డా॥ సందేహరావు ఉత్తేజంతో అన్నాడు.

“మానవజాతికి మేలుచేసే మనలాంటి వాళ్ళకి అలాంటివి హారిబుల్ గానే అవుపిస్తాయి. నరరూప రాక్షసులకి అలా అనిపించదు, డాక్టర్!” ప్రాసిక్యూటర్ గంభీరంగా అన్నాడు. డాక్టర్ బుర్ర ఆడించాడు.

“మిష్టర్ ప్రాసిక్యూటర్ అధిక ప్రసంగం వద్దు! ప్రాసీడ్ విత్ ది కేస్!” జడ్జి గోస్వామి తీక్షణంగా అన్నాడు.

“సారీ మిష్టర్ జస్టిస్. డాక్టర్ గారి మాటల్లో కడుపు తరుక్కుపోయి ”

“ప్రాసీడ్ విత్ ది కేస్!” జడ్జి గోస్వామి హెచ్చరించాడు.

ప్రాసిక్యూటర్ సాక్షిత్వపు తిరిగాడు. “డాక్టర్, నర్మద మరణించిన సమయాన్ని నిర్ధారించారా?”

“ఆ. పదకొండూ, పదకొండూ పదిహేను మధ్య ఆమె మరణించింది.”

“థాంక్యూ డాక్టర్. అంతే!?” ప్రాసిక్యూటర్ గజాననరావు కరుణాకర్ త్వపు తిరిగాడు. “క్రాస్ ఎగ్జామిన్!” అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా.

కరుణాకర్ మాటాడకుండా అతన్ని చూశాడు. ఎన్నో ట్రయల్స్ లో తనచేత భంగపడి తనకు పోటీగా మారిన గజాననరావు, కేసు వోటమిని వ్యక్తిగత పరాజయంగా భావించే గజాననరావు ఇప్పుడు ఇనుమడించిన ఉత్సాహంతో తనమీద కని తీర్చుకుంటున్నాడు. తను

క్రాన్ ఎగ్జామిన్ చేస్తే తనని తునాతునకలుచేసే అవకాశం అతనికి బాగా లభిస్తుంది! కరుణాకర్ నిస్సహాయంగా నిట్టూర్చాడు.

“ప్రశ్నలు లేవు....” అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా.

“మిష్టర్ రమాకాంత్!” ప్రాసిక్యూటర్ గజానన రావు గంభీరంగా పిలిచాడు,

పాంటూ శ్లాకా వేసుకున్న సన్నటి వ్యక్తి బోనెక్కి ప్రయాణం చేరాడు,

“మిష్టర్ రమాకాంత్, మీ ఉద్యోగం ఏమిటి?” ప్రాసిక్యూటర్ కాలం వృధాచేయకుండా రంగంలోకి దూకాడు.

“ఫింగర్ ప్రింట్స్ ఎక్స్ పర్టుగా ఉద్యోగం చేస్తున్నానండి” రమాకాంత్ కంఠం బొంగురుగా ధ్వనించింది.

“ఈ మాసం మూడో తేదీ రాత్రి, నాలుగో తేదీ ఉదయం మీరు యెక్కడేనా వేలిముద్రలు తీశారా?”

“మూడు రాత్రి పార్కులోద్దులోని ఇంట్లో, నాలుగు ఉదయం కరుణాకర్ గారింట్లో వేలిముద్రలు తీశానండి.”

“పార్కు లోద్దులోని ఇంట్లో యెవరెవరి వేలిముద్రలు దొరికాయో చెప్పండి.”

“గది తలుపుమీదా, మంచం అంచులమీదా, తలగడమీదా రెండు రికాల వేలిముద్రలు దొరికాయండి.”

“అవి ఎవరి వేలిముద్రలూ తెలుసుకున్నారా?”

“తలుపులమీద కరుణాకర్ గారి వేలిముద్రలూ, మంచంమీదా, తలగడమీదా కరుణాకర్, గీతల వేలిముద్రలూ దొరికాయండి. వాల్చిద్దరి వేలిముద్రలూ తీసుకుని, గదిలో దొరికిన వాటితో పోల్చిచూశాను.”

“గుడ్, కరుణాకర్ ఇంట్లో, పడగ్గదిలోకి వెళ్తాం:

అక్కడ యెవరి వేలిముద్రలు దొరికాయి?”

“కరుణాకర్ గారి వేలిముద్రలూ, హత్య చేయబడిన నర్మద వేలిముద్రలూ దొరికాయి ...”

“మిస్టర్ రమాకాంత్, నర్మద హత్య చేయబడిందని మీకలా తెలుసు?” ప్రాసిక్యూటర్ తెలివిగా ప్రశ్నించాడు.

“హత్య జరిగింది అనుమానంగా వుందన్నారు, ఇన్ స్పెక్టర్ విషప్రయోగంవల్ల ఆమె మరణించిందని డాక్టర్ రన్నారు. మంచం పక్కనే టీపాయ్మిగున్న లోటాలో హార్లీక్స్, విషం కలపబడ్డాయనికూడా డాక్టర్ రన్నారు. ఆ లోటామీద కరుణాకర్ గారి వేలిముద్రలున్నాయి. అంచేత ఆమె హత్య చేయబడిందనుకున్నా”

ప్రాసిక్యూటర్ చిరునవ్వుతో చూశాడు. “యూ ఆర్ రైట్! ఆ లోటామీద హత్యచేయబడిన నర్మద వేలిముద్రలు లేవా?”

“జాతిగా లేనండి.”

“మిస్టర్ రమాకాంత్, వేలిముద్రలకోసం ఇంకా యెక్కడైనా వెతికారా?”

“సహజంగా, హార్లీక్స్ బాటిల్, పంచదార డబ్బా, పాలుపొసి ప్లాస్టా, డైనింగ్ టేబుల్ మీద పడున్న నీలు చెంచా—వీలన్నిటినీ వేలిముద్రలకోసం పరీక్షించాను. అన్నింటిమీదా ఫ్రెష్ గా వున్న కరుణాకర్ గారి వేలిముద్రలు పుష్కలంగా లభించాయి.”

“మీకు పోల్సిచూడలేని, కొత్త వేలిముద్రలు—వాద్యవికాకు డా మ రె వ రి వే నా — ఆ ఇట్లో దొరికాయా?”

రమాకాంత్ తల అడ్డుగా ఆడించాడు. “ఇట్లో

భార్యాభర్తల వేలిముద్రలు తప్ప మరెవ్వరినీ దొరకలేదండీ. తిలుపుమీద మాత్రం ఒక కుడిచేతి అయిదు వేళ్ళముద్రలు దొరికాయి. అవి పాలవాడివని తేలిందండీ.”

గోడగడియారం గంటలు కొట్టసాగింది.

జడ్డి గోస్వామి కేసుని ఆ మరునాటికి వాయిదా వేశాడు. ముద్దాయి కరుణాకర్ ని రిమాండ్ లో వుంచు మన్నాడు. కేసు గురించి చర్చించుకోకద్దనీ, నిర్ణయాలు తీసుకోకద్దనీ జ్యూరీ భుగ్గి హెచ్చరించాడు. తన చేతిని పట్టుకున్న పాలీసుని కరుణాకర్ ఎర్రటి కళ్ళతో చూశాడు.

•

•

•

కటకటాలకి ఎటువైపున యెగురుగా నిలబడ్డ క్యూర్టీని కరుణాకర్ దీనిగా చూశాడు. “మాస్టారు....”

పంచా జాబ్బాలో బక్కపల్చగా, పాపగ్గా వున్న అన్నారావు కరుణాకర్ ని పాపభూతితో చూశాడు. ఆతనిలో భుభుగ వాండుతున్న బడాగ్ని ఎర్రటి కాంతి ఎర్రటి కళ్ళల్లో స్రవితఫలిస్తున్నట్లుంది. చెరిపిపోయిన గ్రాఫుతో, అరింగుళం పాడవు పెరిగిన పడ్డతో. మాసి పోయిన దుస్తులో ఉన్న కరుణాకర్ తనకే గతంలో పరిచయం ఉన్న కరుణాకర్ కాడనికీస్తో దళనికి. అన్నారావు మెల్లిగా ట్టూర్పు వదిలాడు.

“కరుణాకర్, నువ్వు యిలా చేస్తావని నేను అనుకోలేదు....”

“మాస్టారు...”

“కేసుని గారికి వ-లేసి, చేత కానివాడిలా తిప్పు చేసిన వాడిలా బొమ్మగా నిలబడతావని నేను ఊహించలేదు కరుణాకర్!” అన్నారావు దళసరి కళ్ళద్దాలగుండా

చూస్తూ అన్నాడు.

అతని కంఠంలో వ్యధ గంటలా ధ్వనించింది.

“మాస్టరా!”

“నువ్వు నిరపరాధివని నాకు తెలుసు కరుణాకర్” అడ్వోకేట్ అన్నారావు నీరసంగా నవ్వుతూ అన్నాడు.

ఎర్రటి కళ్ళు తడిగా మెరిశాయి. “మాస్టరా.... థాంక్స్ మాస్టరా....!” కరుణాకర్ కంఠం వణికింది.

అన్నారావు అతన్ని తీక్షణంగా చూశాడు. “కరుణాకర్, యివాళ కోర్టులో నేనూ ఉన్నాను. నువ్వు నీ విశ్వరూపాన్ని చూపిస్తావనుకున్నాను....”

“మాస్టరా....”

తెల్లటి గుబురు కనబామల కిందినుంచి అన్నారావు కళ్ళు అతన్ని తడేకంగా చూశాయి. “ప్రాసిక్యూటర్ ఇంట్రాడ్యూస్ చేసిన ప్రతి పాక్షిని నువ్వు క్రాస్ ఎగ్జామిన్ చేసివుండొచ్చు. ఎన్నో సందర్భాల్లో, అజెక్ట్ చేసివుండొచ్చు. నీ హక్కుని, నీ ధర్మాన్ని నువ్వు ఎందుకు విస్మరించావ్ కరుణాకర్.”

కరుణాకర్ కళ్ళు పెద్దగా చేస్తూ చూశాడు. వృద్ధుడైన అన్నారావు నుదురు నాగేటి చాళున్న నేలలా ఉంది.

“నా దగ్గర అసిస్టెంటుగా పనిచేసి, చట్టాన్ని అర్థం చేసుకున్న నువ్వు నిర్లక్ష్యంగా ప్రవర్తిస్తా వనుకోలేదయ్యా!” అన్నారావు కంఠం గాఢావకంగా ధ్వనించింది.

కరుణాకర్ బరువుగా నిట్టూర్చాడు. “మాస్టరా,

ఈ శేషుని మీ శిష్యుడు జయించలేడు! నన్ను సర్వ
నాశని చేయడానికి యేదో నాటకం పాసుతోంది.
సాక్ష్యాన్ని నీలోగా కలిపించి పట్టబడి, చక్కగా
ఇస్తే చేయడాన్ని....”
“కరుణాకర్!”

“మాస్టారు, మీతో నిజం చెప్పాలి. శేషునిద
నా ధ్యానం లేదు. జీవితంమీద ఆశలేదు. నా ఆశలూ
ఆశయాలూ, కోరికలూ, పట్టుదలూ, పగా, ప్రతికార
వాంఛా, అవ్యాధాన్ని ఎదుర్కోవాలన్న భ్యేషం,
నా నిజాయితీని నిరూపించుకోవాలన్న ఆశేషం—అన్నీ
నాలోంచి వెళ్ళిపోయాయి మాస్టారు. నాలోని అన్నిం
టినీ, నా సర్వస్వాన్నీ నా సర్వస్వం అయిన సర్మద
తనతో తీసుకెళ్ళిపోయింది మాస్టారు!”

కరుణాకర్ చేతులు కటకటాల్చి దిగించి పట్టు
కున్నాయి. అశ్రువులు ఆతని గడ్డాన్ని తడుపుతున్నాయి.
అన్నారావు కదిలిపోయాడు.

“బాబూ!” అన్నారావు గుస గుసగా అన్నాడు.
అప్రయత్నంగా ఆతని చేతులు కటకటాల్చి నొక్కే
తున్న కరుణాకర్ వేళ్ళని వాత్సల్యతో స్పృశిం
చాయి.

“కరుణాకర్, నీలో మంచుతోన్న కార్మిచ్చు తడి
నా హృదయాన్ని తాకుతోంది.. నీ బాధని నేను అర్థం
చేసుకోగలను. కానీ, నిరపరాధిని అపరాధిగా చిత్రించి
శిక్ష చే ప్రయత్నాన్ని అడ్డుకోడం మన ధర్మం!”

“మాస్టారు, నాకు తెలుసు—మనం అడ్డుకోలేం!
అన్ని కట్టూరినన్నే హితకడిగా చూస్తున్నాయి. అన్ని

శక్యం నన్నే అపరాధిగా చూపుతున్నాయి. అన్ని నోళ్ళూ నన్నే నిందిస్తున్నాయి. అన్ని నోళ్ళని మనం మూయలేం!” కరుణాకర్ దీనిగా అన్నాడు.

“ప్రయత్నం చేయకుండా ఫలితాన్ని ఆశించలేం. నీ శేసుని నేను లేకవ్ చేస్తాను కరుణాకర్! జరిగిందంతా, జరుగుతోందంతా గూడపురాణీ అని నిరూపించే ప్రయత్నం చేస్తాను!” అన్నారావు కంఠంలో ఉద్రేకం వణికింది.

కరుణాకర్ అతన్ని జాలిగా చూశాడు. “కోర్టుకి చెవులు మాత్రమే ఉన్నాయి, మాస్టారు. దానికి కట్టుంటే గానీ మీరు ఈ శేసు గెలవలేరు! నిజం చెప్తున్నందుకు ఊమించండి....”

“కరుణాకర్, సందేహానికి యేమాత్రం అవకాశం లేకుండా, ఖచ్చితంగా అపరాధిని నిరూపించబడేదాకా నువ్వు నిరపరాధిని సంగతి మరచిపోతున్నావ్!” అన్నారావు గంభీరంగా అన్నాడు.

కరుణాకర్ అతన్ని సానుభూతితో చూశాడు. “మాస్టారు, ఎంతోకాలంగా సంపాదించుకున్న మంచి పేరుని, ప్రఖ్యాతిని నా శేసు మూలంగా మీరు పోగొట్టుకుంటారు. చచ్చిన పాముని మీరు తికించలేరు. ఇప్పుడున్న కోరిక ఒక్కటే మాస్టారు. ఏదో లోకంలో ఉన్న నర్మదను కల్సుకుని, నేను స్వహస్తంతో ప్రేమగా తాగించిన హార్లీక్స్లో విషం ఉన్న సంగతి నాకు తెలిదని, ఆమె పాదాలమీద వారి ఆమెకి చెప్పుకోవాలి, మాస్టారు....!” కరుణాకర్ కంఠం బొంగురుగా మారింది.

అన్నారావు అతన్ని చెమ్మగిల్చిన కళ్ళతో చూశాడు.

“పంచభూతాలన్నీ ఏకకంతంతో చెప్పినా, నువ్వు విషం కలిపావన్నా, విషం కలపబడినట్టు నీకు తెలుసన్నా నర్మద నమ్మదు నాయనా! నువ్వు నిరపరాధివని అమ్మాయి ఆశ్చర్యం తెలుసు! ఆ సత్యాన్ని మనం లోకానికి తెలియజేయాలి!” అన్నాడతను ఆవేశంతో.

కరుణాకర్ కంగారుగా చూశాడు. “వద్దు! వద్దు మాస్టారూ! ఇందులో మీరు తలమార్చకండి! దయచేసి మరిచిపోండి!”

అన్నారావు ఆతన్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు. “కరుణాకర్, నువ్వు భయపడుతున్నావ్!”

కరుణాకర్ తడిసిన ముహూర్తిని రెండు చేతుల్లో తుడుచుకున్నాడు. “నా గురించి నేను భయపడ్డంలేదు. నాలోని భయాన్ని కూడా నర్మద తీసికెళ్ళిపోయింది. ఎవడో కళ్ళోట్టకుడు నా కోసం మంటు వస్తున్నాడు. ఆ మంటల్లో మీరు చిక్కుకోకండి మాస్టారూ!”

“కరుణాకర్, ఇంత దారుణంగా నీమీద పగ తీర్చుకునే వ్యక్తి యెవరు? నీ మూలంగా కేసు వోడిపోయిన వ్యక్తి. ఇంతలా హింసాకాండ సాగించే వ్యక్తి ఎవడున్నాడు?” అన్నారావు ప్రశ్నించాడు.

“ఎవ్వరూ లేరు. ఎవ్వరినీ నేను మోసం చేయలేదు” కరుణాకర్ నీరసంగా అన్నాడు. అన్నారావు తలాడించాడు.

“మాస్టారూ! నా కోరిక తీర్చండి. ఇంటికెళ్ళి విక్రాంతి తీసుకోండి!” కరుణాకర్ బలహీనంగా, దయనీయంగా అన్నాడు.

అన్నారావు ఆతన్ని తీక్షణంగా చూశాడు. “నువ్వు అమాయకుడివని చాటి చెప్పేదాకా నేను విక్రాంతి తీసు

కోను! కరుణాకర్, నిన్ను యింతవరకు గురుదక్షిణ అడగలేను. నీ తరపున వాదించనివ్వు. అదే నాకు దక్షిణ!”

“మాస్తాదూ....వద్దు....”

“నన్ను ఎవ్వరూ ఆపలేరు; కరుణాకర్. రేపు కోర్టులో ఆ సత్యాన్ని నువ్వు చూస్తావు. ప్రాసిక్యూటర్ గణానసరావు చూస్తాడు! వస్తాను. రేపు కోర్టులో కలుసుకుందాం!”

“మాస్తాదూ....” తలని కటకటాలకి ఆన్సి బలహీనంగా అరిచాడు కరుణాకర్. అన్నారావు తిరిగిమాడకుండా వెళ్ళిపోయాడు.

•

•

•

వాన్ తలుపులు చప్పుడుచేస్తూ మూసుకున్నాయి. చక్రాలు కదిలాయి.

తలని వెనక్కి ఆన్సి కట్టు మూసుకుని, కరుణాకర్ శిలావిగ్రహంలా కూచున్నాడు.

అతనికి అన్నారావు మాటలు గుర్తుస్తున్నాయి. తను జయించాలని ఆయన పట్టుదలతో వున్నాడు. కానీ, ఆయనకి తెలీను.

తను యిప్పుడో పూర్తిగా వోడిపోయాడు! జీవితంలో శాశ్వతంగా ఓడిపోయిన వ్యక్తి కోర్టులో తాత్కాలికంగా గెలిచే వొరగేదేముంది? కట్టుపోయిన వ్యక్తిముందు వెలిగించబడే దీపంలాంటిది ఆ గెలుపు!

“మిష్టర్ కరుణాకర్....”

కరుణాకర్ షెల్లి గా కట్టుతెరిచి, తనని పిలిచిన సాయుధ పోలీస్ వైపు చూశాడు. తనవైపు అదోలా చూస్తున్నాడతను.

“నిన్న మిమ్మల్ని సెల్లో పరికరించిన వ్యక్తి అడ్వోకేట్ అన్నారావు గారా?”

“అవును.”

“....రాత్రి పదిగంటలప్పుడు ఆయన కాదు యాక్సిడెంట్ కి గురయ్యింది....ఆయన అక్కడి కక్కడే మరణించారు.”

“వాట్?” కరుణాకర్ బొంగురుగా అరిచాడు. నమ్మలేక చూస్తూ నిటారుగా కూచున్నాడు. వాన్ ములుపు తిరిగింది. తూలిపడబోయిన కరుణాకర్ని పోలీసు పట్టుకుని ఆపాడు.

“నో!” ఆసంకల్పితంగా అరిచాడు కరుణాకర్. అతని శరీరం గజగజ వణకడం ప్రారంభించింది. అతని పిడికిళ్ళు విగుసుకున్నాయి.

“ఎక్కడికో వెళ్ళి ఆయన తిరిగొస్తున్నారు. పార్కులోడునీ, బాస్ లోడునీ కలిపే సందు దాటి మెయిన్ లోడ్లోకి తిరిగారు. జోరుగా వస్తున్న లారీ కార్ని కొట్టిసి, వెళ్ళిపోయింది. కాదు ముందుభాగం పచ్చైంది. స్టీరింగ్ వినకున్న ఆయన నజ్జ నజ్జయి పోయాట్ట.”

చెమ్మగిల్లుతూ, మందుతున్న కళ్ళని కరుణాకర్ పోలీసు వెళ్ళు తిప్పాడు. పోలీసు మొహం సాదాగా వుంది. “లారీ... ఆ లారీ....ఎవరిది?” వణికి కంఠంలో ప్రశ్నించాడతను.

పోలీసు నాలుక చప్పరించాడు. “నంబరు యెవరూ చూడలేదు. పాడుగాటి గడ్డ, వున్న సర్కారీ యెవడో లారీని నడుపుతున్నట్టు ఎవరో సెక్యూరాలా అన్నాడు. గడ్డవాలా ఆమాకే తెలిలేదు. ఈపాటికతను ఆంధ్రా

బార్డర్, మహారాష్ట్ర బార్డర్ దాటి వెళ్ళిపోయి వుంటాడు?"

కరుణాకర్ శరీరం ఒక్కసారిగా చల్లబడినట్లుంది. హిట్ అండ్ రన్! అడ్వోకేట్ అన్నారావు మాటలు అతని చెవుల్లో గిగురుమంటున్నాయి. తలని వెనక్కి వాలాడతను. వాన్ కోర్టు ఆవరణలో ఆగింది.

అతను పేట్ మెంట్ మీద తీవిగా నడుస్తున్నాడు. తళతళలాడుతున్న పాయింట్ — హైహీలు — షూస్ గర్వంగా చప్పుడు చేస్తున్నాయి. అతను ధరించిన వెట్ పాంట్, వెట్ ఫుల్ నేక్ స్వెటర్ డిటర్జెంట్ సోఫ్ అడ్వర్ టైజ్ మెంట్ లోలా ధగధగ మెరుస్తున్నాయి.

ఎడమచేతికి వదులుగా వున్న గోల్డుచెన్. చెక్కి మధ్యలో దీర్ఘచతురస్రాకారంలో వున్న పేట్ మీద గోపురం, మసీదు శిఖరం, నిలువా ఒకదానిమీదొకటి నూపర్ ఇంఫాంట్ చేయబడ్డాయి. మూడుమతాల సంకమంలా వున్న ఆ గుర్తులమట్టా వెనకేసుకున్న పాముల ఆకారాలు బోర్డర్ లో వున్నాయి. తలమీద తెల్లటి బొచ్చుటోపీ.

అతను ఆగి. పక్కనే వున్న కోయారెస్టారెంట్ లోకి జొరబడ్డాడు. అడ్మిచ్చిన వాళ్ళని నిర్లక్ష్యంగా తోసుకుంటూ, గోడవారిగా వున్న టర్నీలో చతికిలబడ్డాడు. స్ట్రాంగ్ టీ ఆర్డరిచ్చి పేపర్ పట్రమ్మన్నాడు సర్వర్ని.

ఆటుపక్క టేబుల్ మీద పడున్న పేపర్ని అందించి, సర్వర్ వెళ్ళిపోయాడు.

కళ్ళని పూర్తిగా కప్పిన నల్లద్దాల్నితీసి టేబుల్ మీద

పరేసి, ఆతను పేపర్ని తిరగేయడం ప్రారంభించాడు. ఆతని కళ్ళు ఆతంగా దేనికోసమో వెతుకుతున్నాయి. సర్వర్ టీ కప్పుని పెట్టాడు.

టీ తాగుతూ, పేపర్ లో తన అన్వేషణ పొగిస్తూ ఉండిపోయాడతను. ఆతని కళ్ళు మెరిశాయి. ఆగో పేజీలో క్రిందిభాగంలో ప్రచురించబడిన వార్త ఆతని దృష్టిని లాగిపట్టింది. ఒక్క గుక్కలో టీ తాగేసి, గబ గబా చదవసాగేడతను.

‘ఈడు ప్రమాదంలో అడ్వోకేట్ మరణం’ అన్న శీర్షిక కింద రెండు చిన్న పేరాల్లో ఆ వార్త అచ్చయ్యింది. యాభై అయిదేళ్ళ లాయర్ అన్నారావు నడుపుతున్న కార్ని గత రాత్రి పదిగంటల ప్రాంతంలో లారీ ఢీకొంది. కారు ముందుభాగం లోపలికి చొచ్చుకుపోయి, అన్నారావు అక్కడికక్కడే మరణించాడు. లారీ ఆగకుండా వెళ్ళిపోయింది.

లారీని ఎర్రారీ నడుపుతున్నట్టు పోలీసులు కనిపెట్టారు. లారీ నంబర్ని చూసిన వాళ్ళు లేరు. యాక్సిడెంట్ చేసి పరారైన డ్రైవర్ కోసం పోలీసులు వెతుకుతున్నారు. కేసు నమోదయింది—వార్తని రెండుసార్లు చదివి పేపర్ని గిరాకేలాడతను.

ఆప్యాయంగా, నున్నగా గీసుకున్న గడ్డాన్ని, మీసాలులేని పెపెదవినీ వేళ్ళతో తడువుకున్నాడతను. తలపాగా, గడ్డ వున్న సిక్కు డ్రైవర్ కోసం పోలీసులు వెతికడం యెప్పుడో మానేసి వుంటారు! నిన్న రాత్రి తను తిరిలించుకున్న గడ్డమూ, మీసాలూ తలపాగా గుడ్డనోపాలు కాలి బూడిదయ్యాయి.

తనకి అప్పజెప్పిన పని జయప్రదంగా పూర్తిచేసి

నంగుడు బాన్ యెంతో సంతోషిస్తాడు. తనకి యే పని చేత కాదంటూ ఎంతాళిచేసి ఆ గుప్పిపోతులు-సోతరాజు జాకీ—ఇద్దరికీ ఒకదానిని! ఆ ముసలానున్ని ఎంగుడు పచ్చడిచేయగా బాన్ తనకి చెప్పలేదు. ఆవేశంతో పిచ్చి వేషలేసి వాళ్ళకి హెచ్చరికగా వుంటుందని మాత్రం అన్నాడు!

బాబ్జీ - వుక్కు టూ సిగరెట్స్ పరిగించాడు కళ్ళద్దార్ని తగిలి. చుకు టూ నిల ద్దాడు సాఫ్ట్ స్వార్ పెట్టిన రిల్ ని అంగుడుని వుండగా చేస్తూ కదిలాడు. కాగితం వుండని నోట్లో వేసుకుని నయల్లా కాటర్ బైపు మాడకుండా, తీవిగా ఇరగిలికి నడిచాడు.

పక్కనే వన్న కిక్కికొట్టులో మిరాపాన్ కిట్టి చుకుని, నోట్లో వోపుకున్నాడు.

ట్రై మాసుకున్నాడు. కడిచేతికి అరుక్కున్న ఎలక్ట్రానిక్ వాచ్ పనికానపో దని చెప్పాంది.

తిలాయిని అతినికి బాన్ కేటాయించిన ద్యూటీ గుర్తు వచ్చింది. కొంచెం ముంగుడు నడిచి, తీరా చారలమీద కోడు నాటాడు

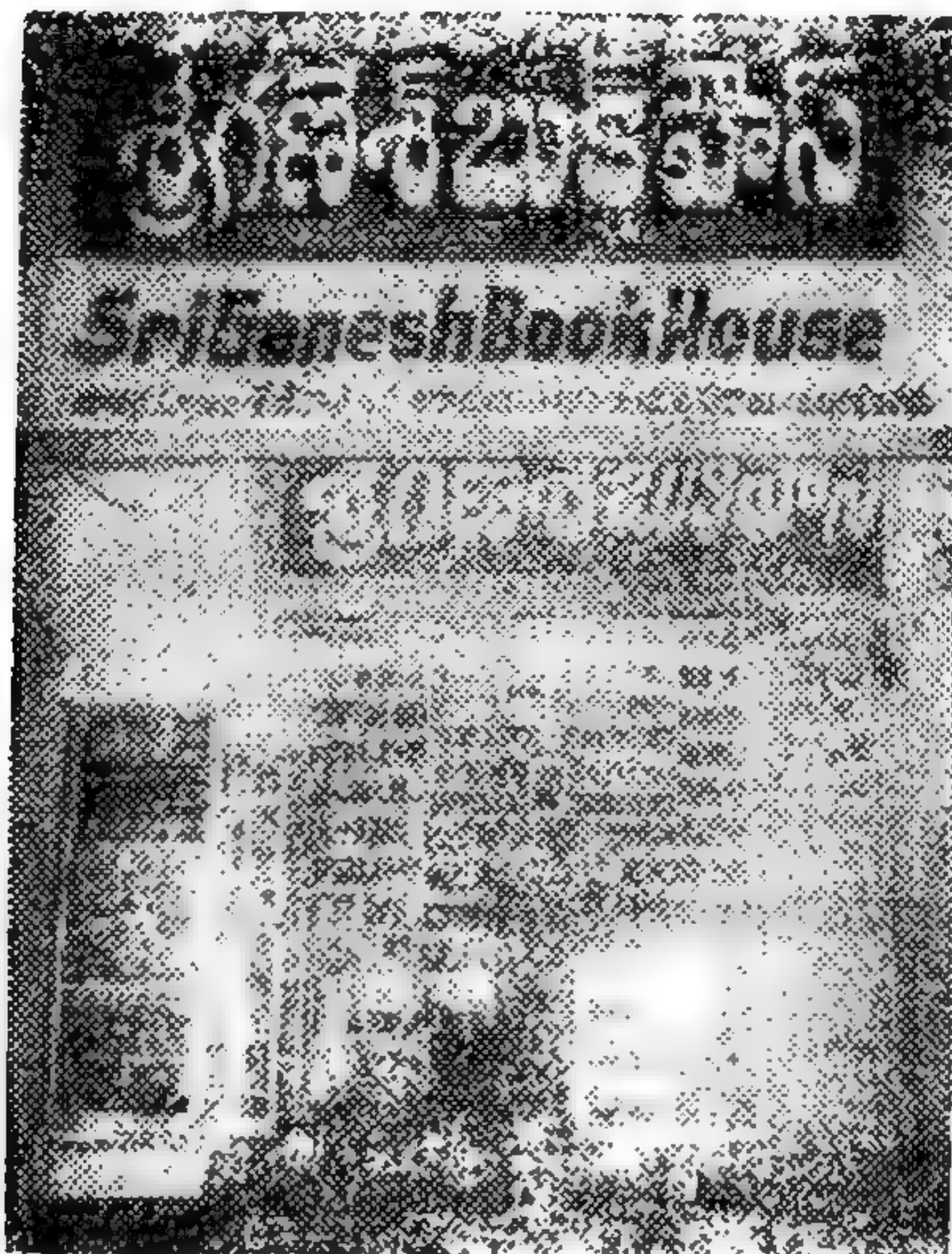
తన ద్యూటీ నిర్వర్తించడానికి, కోరుబైపు బోరుగా అడుగులేకాడు.

“మిష్టర్ గోవర్ధనరావు. మీ కృతి?” పబ్లిక్ ప్రాసిక్యూటర్ గజాననరావు దిగ్గరగా ప్రశ్నించాడు.

“పోలీసు లా బా రేటరీ టెక్నిషియన్ గా పని చేస్తున్నా ”

“ఈ నెల నాలుగో తేదీకున ఇన్ స్పెక్టర్ సుధాకర్ మీకు యేదేనా పని అప్పగించారా?”

మా వద్ద సాంఘిక నవలలు, డిటెక్టివ్‌లు,
బాల సాహిత్యం, నాటకములు, వైద్య, విద్య
మరియు స్కూలు, కాలేజి విద్యార్థులకు
అచ్చుపుస్తకములు, ఎక్స్‌కర్‌సైజు పుస్తకములు,
స్టేషనరీ మొదలగునవి లభించును.

నేడే కేటలాగుకై వ్రాయండి.

శ్రీ గణేశ్ బుక్ హౌస్

(బుక్ డిస్ట్రిబ్యూటర్స్ & స్టేషనరీ)

టౌన్‌హాల్ రోడ్డు—రాజమండ్రి - 1

“ఒక సెయిన్ లెస్ స్టీలు లోటా యిచ్చి, లోటాలో కొద్దిగా మిగిలివున్న ద్రవాన్ని అనలైజ్ చేయ మన్నారు.”

“చేశారా?”

“చేశాను.”

“మీ అనాలిసిస్ రిపోర్ట్ సారాంశం ఏమిటి?” ప్రాసిక్యూటర్ గజాననరావు ప్రశ్నించాడు.

“పాలూ, హార్టిక్స్, పంచదార, పాటాషియం సైనైడ్ ల మిశ్రమం ఆ ద్రవంలో వుండ-డి.”

గజాననరావు కోర్టు గుమాస్తా దగ్గరగా నడిచాడు. పీపుల్స్ ఎగ్జిబిట్-6 గా గుర్తించబడిన లోటావున్న సెలిఫోన్ కవర్ని తీసుకుని, సాక్షి దగ్గరగా నడిచాడు.

“మిస్టర్ గోవర్ధనరావు, అనలైజ్ చేయడానికి మీకు ఇవ్వబడిన లోటా ఇదేనా?”

“అదే. దానిమీద ఎన్ ఫ్రేమ్ తో ప్లస్ మార్క్ చేశాను,” అన్నాడు గోవర్ధనరావు.

“అంతే!” అంటూ గజాననరావు కరుణాకర్ వైపు తిరిగాడు.

“యూ మే క్రాన్ ఎగ్జామిన్!”

కరుణాకర్ సాక్షి, గోవర్ధనరావుని క్షణకాలం చూశాడు. అతనికి అన్నారావు మాటలు గుర్తుకున్నాయి. ‘ప్రతి సాక్షిని నవ్వుక్రాన్ ఎగ్జామిన్ చేసి వుండొచ్చు!’ కరుణాకర్ తన దృష్టిని ప్రాసిక్యూటర్ వైపు మళ్ళించాడు.

“నో క్వెస్టన్స్....”

గజాననరావు వెనక్కి తిరిగాడు. “ప్రాసిక్యూషన్ తరఫున తరవాతి సాక్షి కృష్ణంరాజును బోను ఎక్జామిని

“నీదగ్గర ఉండి నిన్ను అపవాదులపాలు చేసేకంటే నీకు దూరంగా ఉండి సాయం చేద్దామనుకున్నాను. ఎవరో ఏదో అన్నారని వెళ్ళిపోయి నిన్ను రక్షణ లేకుండా ఒంటరిదాన్ని చేసేకంటే నీ దగ్గరవుండి ఆ మాటలు పడటమే నయం. ఇక ఎక్కడికీ వెళ్ళను” అన్నాడు ప్రభాకర్.

- శ్రీ పురుష స్నేహాన్ని సహృదయంతో అర్థం చేసు కోలేని వారికి స్నేహ సౌరభాన్ని అందించే చక్కని నవలా సుమం.

యద్దనపూడి సులోచనారాణి

మౌ న పో రా టం

వెల రూ. 20/-

చదవండి :

పోస్టల్ కావాలంటే రూ. 10/- ఎమ్. వో. చేయండి.
మిగతా రూ. 10/-లకి వి.పి. పెట్టి పంపిస్తాము.

ఆంధ్రప్రదేశ్ బుక్ డిస్ట్రిబ్యూటర్స్,

3237, రాష్ట్రపతి రోడ్, సికింద్రాబాద్ - 500 003.

కొరుకున్నా!” అన్నాడతను నాలుగురోడ్ల కూడలిలో దండోరా చేస్తున్నట్టు.

కాకీ యూనిఫామ్లో వున్న కృష్ణ-రాజా బో నెక్కాడు. కోర్టు గుమాస్తా అతనిచేతి ప్రమాణం చేయించాడు.

“కృష్ణ-రాజా, నీ వృత్తి ఏమిటి?” ప్రాసిక్యూటర్ గణానరావు ప్రశ్నించాడు.

పెకాలమిదికి జారిన బుర్రమిసాల్ని ఒకసారి జేళ్ళతో సర్దుకుని కృష్ణ-రాజా అతన్ని చిరునవ్వుతో చూశాడు. “టాక్సీ డ్రైవర్ నండి. టాక్సీ రోసర్ కూడా నేనే!” అన్నాడతను సగర్వంగా.

“కృష్ణ-రాజా, అదుగో—అక్కడున్న వ్యక్తి, కరుణాకర్ ని ఎప్పుడేనా చూశావా?”

“చూశానండి.”

“ఎప్పుడు?”

“యూడో లేదీ రాత్రి.”

“ఎక్కడ?”

“రైల్వే స్టేషన్ ముందు టాక్సీ ఆపుకుని వున్నానండి. ఆయన అనుమానిస్తూ నా దగ్గరగా వచ్చారు. అటూ, ఇటూ చూసి తగ్గు స్వరంలో గిరాకీవుంది వస్తావాని అడిగా రండి. వస్తాన్నాను. ఆయన ఒక అడ్రసిచ్చారు. ఆ ఇంటి కళ్ళి. గీత అనే ఆమెని పార్కురోడ్డులోని 114 నంబరు ఇంటికి తీసుకురమ్మనారండి ...”

“వెళ్ళావా?” ప్రాసిక్యూటర్ అడిగ్తూ అడిగాడు.

“అప్పుడే వెళ్ళలేదండి. రాత్రి తొమ్మిది గంటలు కానస్తోందీ, అప్పుడు. ఎరలో మగాడు, ఎరలో అడదాన్ని ఏదో ఇంటినుంచీ మరేదో ఇంటికి తీసుకు

శ్రీ మహాలక్ష్మి వారి వెరైటీ నవలలు

జూలై 1 విడుదలై నవి!

1. మిస్టర్ 'వి'	మల్లాది	
(స్వాతి సీరియల్)	వెంకట కృష్ణమూర్తి	30.00
2. తెల్లగులాబి	'మీరా' లక్ష్మి	20.00
(స్వాతి సీరియల్)		
3. చిన్నారి చెల్లి	చక్కిలం	
(ఆంధ్రభూమి సీరియల్)	విజయలక్ష్మి	30.00
4. స్వర్ణసీత	డా॥ లత	25.00
(ఆంధ్రభూమి సీరియల్)		

నేడే అడ్వాన్సుతోపాటు మీఆర్డరు పంపండి.

ఫోన్ నెం: 69922

శ్రీ మహాలక్ష్మి బుక్ ఎంటర్ప్రైజెస్

మ్యూజియం రోడ్, గవర్నరు పేట,

విజయవాడ-520 002.

గొచ్చారు. టాక్సీలో ఎక్కారు. స్టార్టు చేసి పోనిచ్చాను. పార్కు రోడ్డులోకి తిరిగాక, ఎక్కడికిని అడిగారండి. కార్ని ఆపి, వెళ్లాల్సిన అడ్రసు చెప్పానండి. కానీపు ఆమె తటపటాయించి, చివరికి తీసుకెళ్ళుచున్నారండి. తీసుకెళ్లాను. ఆ ఇంటి గేటుముందు ఆయన నించున్నారండి. నాకు పాతిక రూపాయలిచ్చారు; పాతిక అడ్వాన్స్ గా ముందే ఇచ్చారులేండి.” కృష్ణారాజు ముగించాడు.

“కృష్ణారాజా, ఆ ఇంటి ముందు దిగేటప్పుడు గీత ఎలా ప్రవర్తించింది? సందేహం, భయం-ఇలాంటి భావాల్లేమీనా నీకు కనిపించాయా?”

“అక్కడ చీకటిగా వుందండి. ఆమె భావాలు నాకు కనిపించలేను. కానీ అక్కడికెందుకు రమ్మన్నారంటూ కరుణాకర్ గార్ని అడిగింది. ఇంట్కి వెళ్ళి మాట్లాడుకుందాం అంది. ఆయన మరేం భయంలేదు అంటూ ఆమె చెయ్యి పట్టుకున్నారండి.”

“తరవాత?”

“నా దారిన నేను వెళ్ళిపోయానండి. పొద్దుట పేషెంట్ ఆమె ఫోటో చూసి, వాడిలిపోయానండి. కరుణాకర్ గారి మాట ప్రకారం ఆమెను నా టాక్సీలో పార్కు రోడ్డు బంగళా ముందు దింపానని తెలియజేశానండి....”

“కృష్ణారాజా, పొద్దుట పోలీసులు ఆమె శవాన్ని నీకు చూపించారా?” ప్రాసిక్యూటర్ ప్రశ్నించాడు.

“చూపించారండి. ఆమె అండి.”

“అంతే,” అంటూ గజాననరావు కరుణాకర్ కైపు తిరిగాడు.

“క్రాన్ ఎగ్జామినేషన్ లేదా?” అన్నాడు చులకనగా.
(ఇంకా వుంది)

BLANK PAGE

Regd.no: H/HD-4

' + PRABHAKAR

